

Giới thiệu Vụ Bí Ân Con Lừa Đồng Đánh

Truyện Vụ Bí Ân Con Lừa Đồng Đánh, ba thám tử trẻ đang tập hợp trong bộ tham mưu, ngay giữa sân kho bãi đồ linh tinh một thành phố nhỏ cách Los Angeles vài cây số về phía bắc theo xa lộ dọc bờ biển.

Ba bạn đang bước sang tuần nghỉ hè thứ nhì. Lễ ra có thể đang ngâm mình dưới biển. Mỗi ngày bơi lội mười lăm phút, để khỏi phải tăng trọng. Ai ngờ lại có một vụ án bí ẩn xuất hiện, với tình cách của ba người đó thì không thể làm ngơ chuyện đó.

Ba người đó đi đến đâu thì có vụ án mạng xảy ra, giống như đang thay trời hành đạo thực thi công lý cho tất cả những người bị chết oan.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ân Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: MỘT BÀI TOÁN NAN GIẢI

Thật là vô duyên, Hannibal Jones kêu lên. Một thằng bé mười tuổi cũng tìm ra được lời giải của trò chơi ô chữ này.

Do không muốn tỏ ra kiêu căng quá, anh bạn mười bảy tuổi của ta không nói thêm rằng nếu là mình, mình đã giải được lúc năm tuổi.

Peter Crentch, đang suy nghĩ một bản khác của cùng trò chơi ô chữ như thế, thì không thấy bài toán dễ chút nào. Làm sao một thằng bé năm tuổi có thể biết tên “vợ của Dagobert”. Nhân vật Dagobert 1 có gợi nhớ cho Peter một điều gì đó, nhưng rất mơ hồ. Còn vợ hắn, thì khỏi nói đến!

Bob Andy mỉm cười đặt hai cẳng dài lên bàn viết. Bob đã giải xong câu đố về Dagobert rồi. Sai khi viết đáp số vào ô chữ, Bob chuyển sang định nghĩa sau: “Không đứng yên”. Hai chữ bắt đầu bằng chữ Đ. “Đĩ”.

Ba Thám Tử Trẻ đang tập hợp trong bộ tham mưu, ngay giữa sân kho bãi đồ linh tinh của ông bà Jones; Thiên Đường Đồ Cổ nằm ở Rocky, bang Californie, một thành phố nhỏ cách Los Angeles vài cây số về phía bắc theo xa lộ dọc bờ biển.

Ba bạn đang bước sang tuần nghỉ hè thứ nhì.

Lẽ ra Hannibal có thể đang ngâm mình dưới biển. Mỗi ngày bơi lội mười lăm phút, để khỏi phải tăng trọng. Dù sao, Hannibal cũng hy vọng như thế.

Lẽ ra Peter có thể đang lướt ván song hoặc dẫn bạn gái Kelly Madigan đi chơi trong chiến xe MG mui trần; Peter đã mua được chiếc xe cũ này và đã bỏ ra mấy tuần để sửa máy.

Lẽ ra Bob có thể đang dự buổi nhạc rock ngoài trời. Có lẽ với một, hai hay ba cô nàng thường bám theo Bob khắp nơi. Bob làm việc bán thời gian cho một ông bầu trong vùng và luôn lấy được vé mời.

Nhưng từ ba ngày nay, dự báo thời tiết ở truyền hình đã không ngừng dự báo mưa rào rải rác. Theo Hannibal, nếu ở trong nhà, thì hầu như không thấy có mưa bụi nhỏ, nhưng nếu lờ ra ngoài, thì chắc chắn sẽ bị ướt sũng.

Hannibal bực bội ghi thêm ba chữ khác vào ô, rồi bỏ viết và tờ giấy ô chữ đã điền xong xuống bàn.

- Ba chữ, từ dung để thúc ngựa, Hannibal đọc lại định nghĩa. Họ giỡn mặt ta! Con chuột cũng nghĩ ra được đáp số.

- Mình tìm ra rồi! Peter mỉm cười kêu. Đáp số là “Tắc!”.

Hannibal lượn tờ quảng cáo in trò chơi ô chữ, liếc nhìn chỉ dẫn in ở trang sau và đọc lớn tiếng:

- Cuộc thi này chỉ dành chon am sinh trung học tuổi từ mười bốn đến 17 tuổi – Không có phí tham gia.

Hannibal ngước mắt lên:

- Peter, cậu lượn được cái này ở đâu vậy?

- Người phát ở siêu thị trong thành phố, Peter giải thích. Đáp số rất dễ đối với cậu, Hannibal à. Cậu sinh ra với một bộ óc siêu đẳng. Nhưng “dung để che mắt, có cán cầm gắn với khung vải, có thể giương ra cụp vào. Là sao?

- Nước, Bob nhún vai nhắc.

Hannibal đọc tiếp:

- Giải nhất là một chuyến đi, bao mọi chi phí, tại một trang trại tuyệt đẹp ở miền bắc Mehico. Trang trại có nhiều điểm giải trí như đi ngựa, câu cá trong hồ nước ngọt, cắm trại, thịt bò nướng than...

- Đừng đọc nữa, Peter xen vào. Mình sẵn sàng nhận giải này!

Peter áp mặt vào cửa sổ xe lán dung làm bộ tham mưu cho nhóm thám tử. Những giọt mưa to vỗ lách tách trên mái tôn của kho.

- Và có khi ở Mehico thời tiết tốt hơn, Peter nói thêm. Mình có thể lướt ván song dưới trời mưa. Nhưng làm sao lướt ván sóng, nếu không có sóng? Biển phẳng như sân đá bóng.

Hannibal không nghe tiếng Peter lẫn tiếng mưa. Thám tử trưởng đang tỷ mỷ xem xét chỉ dẫn in sau lưng tờ gấp:

- Câu trả lời không được viết thành văn, Hannibal tiếp tục đọc. Phải ghi âm trên băng cassette. Hãy đọc vào micoro đáp số theo hàng ngang trước.

- Hannibal ngưng nói, ánh mắt lướt nhanh phần còn lại trên giấy.

- Kỳ quá, Hannibal kêu.

- Cái gì kỳ? Bob hỏi.

Hướng dẫn có vẻ rất đơn giản. Đơn giản giống như câu trả lời cho định nghĩa: “Gần hơn đó”.

“Đây”, Bob cặm cụi ghi vào trước khi lắng nghe lời phản nản của Hannibal.

- In tờ gấp quảng cáo như thế này, tốn tiền lắm.

Hannibal dăm chiêu nói. Hai tuần lễ ở một trang trại bên Mehico, cũng không phải là miễn phí. Tại sao có kẻ lại bỏ ra bao nhiêu tiền vào một cuộc thi ngốc nghếch như thế này?

- Bởi vì đây là một chuyện quảng cáo – Bob giải thích với đầu óc thực tế.

- Họ muốn buộc cậu đi mua máy ghi âm. Và băng cassette.

Hannibal đồng tình.

- Cũng có lý. Nhưng không thấy nêu tên cửa hàng để mua máy và băng. Cũng không thấy ghi gì về nhãn hiệu nên dùng.

- Họ phân phát tờ bướm này ở siêu thị - Peter nhắc lại.

Có thể siêu thị đang hạ giá mặt hàng này hay điều gì đó đại loại như thế.

- Nếu cậu dùng mất vào việc khác hơn là lo nhìn Kelly Madigan – Hannibal nói với Peter, thì cậu sẽ để ý rằng siêu thị Rocky không bán mặt hàng này. Máy tính bỏ túi cũng không có bán.

Hannibal nhìn lại tờ bướm.

Hai tuần lễ ở một trang trại bên Mehico để cưỡi ngựa và câu cá không hẳn là giải độc đắc như trong mơ của cậu. Nhưng cuộc thi ô chữ đã kêu gọi sự tò mò của Hannibal. Ai tài trợ cho cuộc thi? Và đề làm gì?

- Có lẽ họ đã phân phát những tờ quảng cáo này ở khắp vùng Los Angeles – thám tử trưởng thông báo sau một hồi suy nghĩ. Và đáp số quá hiển nhiên đến nỗi họ sẽ nhận được hàng trăm câu trả lời đúng. Vậy họ sẽ phải chọn ra một người trúng thưởng. Dù sao ta cũng có ba đứa. Cùng nhau ta sẽ gấp ba lần cơ hội trúng giải.

Bob ngạc nhiên nhìn Hannibal:

- Bộ cậu thật sự định thử giọng với bọn này à? Bob hỏi.

- Dĩ nhiên. Tại sao lại không?

Hannibal chau mày. Cái tật của Bob hay dùng từ ngữ của nhạc sĩ đôi khi làm Hannibal thấy khó chịu. Và mặc dù gần đây, Bob đã hơi xa hai bạn để đi tán tỉnh giới biểu diễn ca nhạc, nhưng Hannibal vẫn tin tưởng vào bộ ba.

Hannibal không chờ đợi thêm, lấy máy ghi âm ra khỏi bàn viết, đút một băng cassette trắng vào, rồi đưa cho Peeter cùng với bản trả lời.

- Peter đọc trước đi, Hannibal ra lệnh. Bắt đầu dòng chữ hàng ngang.

Trước khi bật máy ghi âm lên, Peter liếc qua ô chữ của Hannibal rồi bực bội nói khẽ:

- Nếu câu trả lời cho “điều ta làm nếu không đi” là “ở lại”, thì tại sao không viết đơn giản là “không đi”?

Một tiếng sau, Ba Thám Tử Trẻ đã nhét ba cuộn băng cassette chứa những câu trả lời chính xác vào phong bì có viết địa chỉ ở Santa Monica trên tờ quảng cáo. Ba bạn cũng cho biết tên và địa chỉ đúng theo nội quy cuộc thi.

Tiếng mưa rơi lách cách trên mái nhà đã dứt.

- Có lẽ ta nên đi gửi trước khi trời mưa lại – Bob vừa nói vừa nheo mắt.

Bob đã tháo kính sát trùng ra và đang loay hoay làm vệ sinh cho kính bằng dụng cụ đặc biệt.

- Hay ta chạy xe đến Santa Monica rồi trao băng cassette tận tay, Hannibal đề nghị.

- Ở Santa Monica có gì đâu? Peter hỏi. Ngoài mấy tán cái ưt?

- Bọn mình có thể đi chơi, Bob trả lời rồi đeo kính sát trùng trở vào. Dừng đâu đó ăn pizza. Xem thời tiết, không khí ở đó thế nào. Xem ở đó có gì.

Peter đang đói bụng và gật đầu. Còn Hannibal giữ im lặng. Hannibal đã thề là không ăn thức ăn nhanh nữa. Loại thức ăn này làm cậu ta mập thêm. Và Hannibal biết rõ ở đó sẽ có gì: đám con gái.

Không phải là Hannibal không thích bọn con gái. Cậu cũng quan tâm đến con gái không thua gì hai bạn mình. Những điều phiền phức là dường như đám con gái lại không quan tâm đến Hannibal. Nhất là khi có Bob lãng vãng gần đó.

Nhưng Hannibal thật sự muốn đi Santa Monica. Cậu muốn kiểm tra địa chỉ ghi trên tờ quảng cáo. Tấm bảng trên cửa có thể cho Hannibal hiểu cuộc thi này là gì.

- Đồng ý, ta đi đi, Hannibal nói và có linh cảm về một vụ bí ẩn.

- Bọn mình lấy xe nào? Peter lo lắng hỏi. Mui xe MG của mình bị lủng và mình chưa kịp sửa.

- Không thể lấy xe mình được, Hannibal buồn bã tuyên bố.

Chiếc Honda Civic của Hannibal đã bị hư hỏng sau một vụ điều tra của Ba Thám Tử Trẻ. Và Hannibal chưa để dành đủ tiền để mua xe mới.

- Hiểu rồi, Peter cầu nhậu, bọn mình lại phải chen chúc nhau trong chiếc xe Con Cóc.

Bob mỉm cười tinh ranh đâm vào cánh tay Peter trong khi cả ba bước đến chiếc Volkswagen đỏ của Bob. Hannibal ngồi phía trước với Bob. Peter chui ra phía sau, hai chân để trên yên ghế. Ở tuổi mười bảy, Peter cao một mét tám mươi lăm và có đôi chân phù hợp với chiều cao. Peter không thể nào ngồi ở phía trước mà không chạm đầu gối vào xe.

Khi xe chạy ra xa lộ, trời mưa phùn trở lại.

- Không bình thường, Peter rên rỉ và nhìn bờ biển dưới trời mưa.

- Đúng, Bob thừa nhận và hiểu ý nghĩ của Peter. Không phải như ở San Francisco. Ở đó trời mưa là chuyện bình thường!

Bob đã đến thành phố đó nhiều lần vì công việc. Chủ của Bob, ông Sax Sendler, đã giao cho Bob làm thợ máy cho những buổi hòa nhạc do ông tổ chức.

Khi đến Santa Monica, Ba Thám Tử Trẻ nhanh chóng tìm ra con đường cần tìm trong một khu phố buôn bán ở trung tâm. Hannibal nhìn theo số nhà.

- Đây! Hannibal đột nhiên la lên và chạm vào tay Bob. Kìa, phía trước, chỗ đám người...

Hannibal không cần nói thêm. Một đám đông đã tập hợp phía trước một cửa hàng trên con đường này. Hai xe cảnh sát với đèn xoay đang đậu dọc theo lề đường.

- Đi!

Hannibal mở cửa xe ngay khi xe dừng.

- Chính chỗ này! Cậu la lên. Địa chỉ mà lẽ ra phải gửi phiếu tham dự thi. Ta hãy đến xem có chuyện gì.

Ba bạn rẽ vào đám đông. Hai viên cảnh sát đang vừa gõ vào ô kính cánh cửa vừa nhìn vào bên trong. Rõ ràng họ sẵn sàng đập cửa vào.

Hannibal chăm chú nhìn tòa nhà. Không thể nào biết được cửa hàng này bán gì. Kính đã được sơn trắng từ bên trong, trong khi biển “Bán” được dán khắp nơi.

Không ai trong những người mà Hannibal hỏi có vẻ biết chuyện gì xảy ra. Thám tử trưởng chỉ khẳng định được một điều: nếu có người toan lẻ vào trong cửa hàng, thì họ đã không mở được cửa. Có thể chuông báo động đã bật lên trước khi họ kịp vào bên trong.

Bỏ Bob và Peter, Hannibal băng qua đường, bước vào một cửa hàng bán đồ tạp hóa để mua tem ở một máy bán tự động. Sau khi bỏ ba phong bì có băng cassette vào thùng thư bên cạnh, Hannibal trở ra với đám đông trước cửa hàng trống không, đưa mắt tìm Peter và Bob.

Hannibal thấy Bob ngay. Chàng Bob đào hoa đang say sưa trò chuyện với một cô gái tóc đen xinh đẹp đứng gần xe cảnh sát. Loại con gái hay nhăn mũi, Hannibal để ý. Nhưng phải công nhận cô bé rất dễ thương.

Chẳng bao lâu Peter đến Hannibal và mặc dù đang nóng lòng, nhưng thám tử trưởng buộc phải chờ Bob tán tỉnh cô gái cho xong. Cuối cùng anh chàng chạm vào cánh tay cô gái thân thiện rồi đi. Cả ba trở lên xe.

- Nàng cho cậu số điện thoại nhà hả? Hannibal hỏi hơi ganh tị trong khi xe chạy đi.

Bob lắc đầu.

- Nàng sưu tập các đĩa hát cũ của Judy Garland, Bob giải thích và nhăn mặt. Không thuộc tí mình!

Có thể thói quen này là nguyên nhân của cái tật nhăn mũi, Hannibal nghĩ bụng. Có lẽ cô gái đã bắt chước cái tật này khi xem các bộ phim có Judy Garland, chiếu buổi tối trên truyền hình.

- Tại sao cậu phải mất đến mười phút mới phát hiện rằng nàng không thích nhạc Rock? Peter hỏi trong khi xe trở ra xa lộ. Minh tưởng cậu nhanh lắm mà.

- Bọn mình chỉ nói chuyện âm nhạc lúc đầu, Bob đáp. Suốt phần thời gian còn lại, nàng kể cho mình nghe về vụ cướp, hay đúng hơn là vụ toan cướp.

- Cậu đi thẳng vào vấn đề đi chứ! Hannibal bực mình.

Nhiệm vụ của ba thám tử là moi thông tin chứ đâu phải tán gái.

Theo những gì nàng kể - Bob nói tiếp, thì lúc nàng đang bước từ quán cà phê phía bên kia đường, chợt chuông báo động của cửa hàng đó vang lên. Đúng lúc đó nàng thấy một phụ nữ bỏ trốn từ cửa hàng, nhảy lên một chiếc xe xanh rồi chạy thật nhanh.

- Nàng có nhìn thấy mặt người phụ nữ đó không? Hannibal hỏi ngay.

- Tóc vàng. Mảnh khảnh. Khoảng tứ tuần. Màu mắt: không biết. Người phụ nữ đeo kính.

- Kính râm à! Peter thốt lên. Với thời tiết xấu như thế này, thì chắc kính phải gắn thêm đồ chùi kiếng!

- Ừ, Hannibal đồng tình. Người phụ nữ tóc vàng tứ tuần này có vẻ hơi bí ẩn đấy.

Hannibal im lặng suy nghĩ một hồi:

- Bà ấy toan lên vào một cửa hàng trống không... để tìm cái gì?

Không ai nói gì.

- Một cái gì đó quý báu đến nỗi bà đã mạo hiểm dù biết có thể bị tóm, Hannibal nói tiếp. Các cậu ơi, cuộc thi này vô cùng bí ẩn!

Chú thích:

1: Dagobert là nhân vật truyện tranh Mỹ

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đಂಗ Đánh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: LÊN ĐƯỜNG ĐI MEHICO

Ngày hôm sau, bầu trời sáng trở lại. Mặt trời Californie sáng và trong suốt ba tuần lễ tiếp theo đó, mỗi thám tử lo công việc của mình.

Bob dành rất nhiều thời gian cho việc làm Sax Sendler, chủ của Bob, thuộc hãng nhạc Rock-Plus, đã đăng ký nhiều băng nhạc của hãng tham gia một buổi hòa nhạc Rock lớn ngoài trời. Bob làm việc mười hai giờ một ngày, chuẩn bị cho chiến dịch quảng cáo, chạy công chuyện, giúp lắp đặt thiết bị.

Peter bị rắc rối với cô bạn gái Kelly. Khoảng thời gian gần đây, cô bé có vẻ lạnh nhạt hơn đối với Peter. Mặc dù chính Kelly là người đầu tiên gợi ý hai người đi chơi chung. Nhưng cô bé không còn hăng hái như lúc ban đầu nữa. Khi đến nhà rước Kelly, có khi Peter không gặp ai ở nhà. Kelly đã bỏ đi mua sắm với bạn gái. Nhưng cách cư xử tùy tiện của cô bé vẫn không làm lay chuyển tình cảm của Peter đối với Kelly. Mà Peter vẫn tin Kelly còn giấu

bó với cậu y như trước, nhưng một cách thoải mái hơn. Tuy nhiên Peter vẫn nhận thức mình đang lãng phí nhiều ngày nghỉ quý báu để chờ sự vui lòng của cô bé. Chờ đợi như thế làm phải mất đi nhiều lần trượt ván lướt sóng cũng như những buổi luyện võ karaté.

Hannibal cố gắng hết mọi nỗ lực cho việc giảm trọng lượng. Cậu cao một mét bảy mươi ba rưỡi và cân nặng chín mươi lăm ký. Không thể tự dối mình về sự thật hiển nhiên nữa, Hannibal không chỉ vạm vỡ. Mà cậu... ừ, thì có thể hơi mập quá. Cải thiện một chút sẽ không hại gì về bề ngoài của cậu. Vấn đề của Hannibal, là càng bơi nhiều và càng tập võ judo nhiều, cậu càng đói bụng, và như thế càng khó khăn để tuân thủ chế độ ăn kiêng mới.

Tuần này, Hannibal đang theo công thức Body-Building của Kell Halfebrot; chỉ ăn protein và xà lách. Khi so sánh vóc dáng của ông Halfebrot này với dáng của chính mình, Hannibal đã tự nhủ có lẽ nên làm thử.

Một buổi chiều, Hannibal đang đứng trước xưởng điện tử, gần xe lán – bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ. Xưởng này là một thiên đường đối với người sửa chữa vật và đây áp tất cả thiết bị cần thiết để thiết kế và sửa chữa nhưng dụng cụ điện tử mà ba thám tử sử dụng trong các cuộc điều tra.

Và đó chính là việc mà Hannibal đang làm sửa chữa vật. Cậu đang thử nghiệm một hệ thống an toàn mới cho xưởng, một loại khóa chỉ mở được khi ta nói đúng mật khẩu.

Peter đang đứng phía bên kia xe lán, trước bàn thợ. Cậu đã bị Kelly cho leo cây lần thứ nhì trong tuần!

Sau khi ráp một miếng silicium cuối cùng, Hannibal trình trọng tuyên bố:

“Coi chừng! Chó dữ!”

- Cái gì? Peter ngạc nhiên kêu và vẫn tiếp tục cắt tấm bạt để làm mui cho chiếc xe mui trần mới:

- Đồ con bò! Hannibal rên rỉ. Lẽ ra ổ khóa phải mở khi mình nói như thế. “Coi chừng chó dữ!” Hannibal lặp lại lớn hơn.

Peter từ từ bước đến:

- Bò, rồi lại chó, Peter bình luận. Cậu phải biết cậu muốn gì chứ!

Trong khi Hannibal bực bội trợn mắt nhìn ổ khóa, thì điện thoại trong xưởng reng lên.

Hannibal không lo, vì biết rằng có một máy khác trong bộ tham mưu; Bob đang soạn thảo trên máy vi tính nội dung một tờ quảng cáo cho buổi hòa nhạc Rock. Có lẽ một trong các cô bạn gái của Bob gọi cậu để nhắn nài xin một cuộc hẹn với cậu. Cứ để cho chàng công tử ăn chơi kia bắt máy!

Sau một hồi, chuông điện thoại im. Trong khi đó Peter trở ra xe, Bob chui ra khỏi xe lán.

- Hannibal oi, thám Mathilda gọi.

Hannibal vừa kịp thấy ba gương mặt nữ dễ thương trước khi Bob khép cửa lại phía sau.

- Thím muốn nói chuyện với mình à? Hannibal hơi ngạc nhiên hỏi.

Thím Mathilda và chú Titus đã nhận Hannibal về nuôi khi cậu lên bốn, lúc cha mẹ cậu mất trong vụ tai nạn ô tô. Hannibal luôn mang ơn và kính yêu chú thím. Nhưng bây giờ, khi Hannibal đã mười bảy tuổi, thì chú thím không còn đóng một vai trò quan trọng như xưa trong cuộc sống của cậu nữa.

Vài năm trước đây, lời kêu gọi của thím Mathilda xảy ra thường xuyên như cơm bữa. Và thường chỉ đồng nghĩa với một điều: làm việc! Thím Mathilda luôn có một công việc nào đó để giao cho cháu, trong kho bãi đồ linh tinh. Nhưng cuối cùng, Hannibal đã đưa vào vi tính danh sách đồ đạc hàng hóa, và đổi lại, được miễn lao động. Đối với Hannibal, khoảng thời gian gần đây, những cú điện thoại của thím Mathilda hiếm hoi như bạn gái của cậu.

- Không, thím chỉ nhấn lại cho cậu thôi, Bob nói. Ở nhà có người muốn nói chuyện với cậu.

- Ai vậy? Hannibal tò mò hỏi.

- Một người dân Rice, Bob mỉm cười trả lời. Về một việc gì đó liên quan đến một cuộc thi mà ta đã tham gia.

- Vậy à?

Sự tò mò của Hannibal gia tăng thêm. Cậu đã không quên cuộc thi ô chữ. Cậu không bao giờ quên gì. Nhưng cậu đã quá tập trung giam cầm đến nỗi không nghĩ đến cuộc thi vừa rồi mà cả ba tham gia.

Bây giờ có thể Hannibal sẽ có dịp tìm hiểu xem ai là người tài trợ cho hai tuần lễ ăn tại Méhicô

Ba Thám Tử Trẻ quyết định cùng nhau đi gặp ông Rice. Ba bạn đang băng qua con đường chạy dọc theo kho bãi chạy linh tinh, thì một người đàn ông cao gầy xuất hiện dưới cổng nhà ông bà Jones.

Theo Hannibal, ông này khoảng ba mươi lăm, ba mươi bốn tuổi. Và trông có vẻ bối rối trong bộ jeans hiệu và đôi ủng da. Và thêm vào đó, ông còn có mũ cao bồi đội nghiêng nghiêng trên đầu. Khi ba thám tử bước tới, ông còi nón ra, vẫy nón như để chào.

- Chào, tôi là Dustin Rice

Ông nhìn từng thám tử một.

- Sao, đứa nào trong ba cậu là đứa có sở đồ nào? Ông hỏi. Thôi, đừng nói. Để xem tôi có đoán ra không.

Ông quay sang Peter mỉm cười

- Cho tôi nghe giọng của cậu được không? Cậu hãy nói, ... (ông lưỡng lự). Cậu hãy nói : “Ở phía nam biên giới, trên đường Méhicô.”

- Ở phía nam biên giới trên đường Méhicô – Peter miễn cưỡng đọc lại.

Peter không thích Dustin Rice chút nào.

Rice lắc đầu, ông huơ cái mũ về phía Bob.

- Đến phiên cậu.

- Về hướng nam ranh giới, trên con đường đến Méhicô, Bob chỉnh lại

Bob không hề thích câu phải đọc và không muốn nhận lệnh từ ông ta.

Dustin Rice vẫn giữ nụ cười trên miệng. Rồi ông chuyển sang nhìn Hannibal, cậu cũng nhìn lại ông.

Hannibal cảm thấy gã đàn ông toát lên một vẻ không thực. Với nụ cười tươi tắn, thái độ thân thiện hoàn toàn không có sức thuyết phục, ông làm cho cậu nghĩ đến nghệ sĩ xiếc đi trên dây thừng cho bước đi kế tiếp.

- Cậu thử lặp lại câu nói đó đi nhé? Ông yêu cầu Hannibal

- Ở phía nam biên giới, trên đường Méhicô.

Hiệu quả thật đáng kinh ngạc. Mắt sáng rỡ do kích động, Rice bước đến để bắt tay Hannibal

- Bạn bè thân gọi tôi là Dusty, ông hãy há miệng tuyên bố. Có lẽ tên cậu là Hannibal Jones. Tôi rất vui mừng thông báo với cậu rằng cậu đã giành được giải nhất cuộc thi ô chữ. Một kỳ nghỉ miễn phí tại trang trại của tôi (nụ cười của ông rộng ra hơn). Trên đường Méhicô. Tôi rất nóng lòng được tiếp đón cậu ở đó, Hannibal à, và ... tiếng nói của ông tắt dần đi, Hannibal đang đưa cánh tay lên cao, như một viên cảnh sát điều khiển giao thông tại một ngã tư kẹt xe.

Do trọng lượng và chiều cao, vóc dáng Hannibal không có gì đặc biệt đáng sợ lắm. Nhưng Hannibal có khả năng khẳng định uy quyền khi cậu muốn thế,

Và hiện cậu đang rất muốn như thế. Cậu sẽ không làm cho Dustin Rice lầm tưởng rằng giấc mơ lớn nhất của đời cậu là được đi nghỉ hai tuần lễ tại một trang trại Méhicô để chơi với lũ ngựa.

- Cứ nói đi, Dusty gật đầu. Cứ nói tất cả những gì cậu thích.

- Có bao nhiêu bạn tham gia đã đạt được giải này?

- Không còn đứa nào khác. Chỉ mình cậu. Cậu là người được giải duy nhất.

- Chỉ có mình cháu tìm ra đúng lời giải sao? Hannibal ngạc nhiên hỏi.

Dusty phân vân một hồi.

- Dĩ nhiên, ông xác nhận.

Hannibal đâm chiêu gạt đầu. cậu biết ông này nói láo. Bob và Peter đã gửi lời giải giống y Hannibal. Tại sao Dusty không chịu tiết lộ nguyên nhân thật sự để chọn Hannibal làm người trúng thưởng? Và tại sao các bạn gái không được tham gia cuộc thi để giành giải? Thám tử trưởng gạt hết mấy câu hỏi này cất vào một góc trong đầu. Sẽ có câu trả lời sau, khi nào Hannibal thu thập nhiều thông tin hơn.

- Tiền từ đâu có? Hannibal tiếp tục hỏi. Ai trả?

- Tôi trả

- Để làm gì?

- Quảng cáo. Để quảng cáo cho trang trại của tôi. Dustin Rice đội nón trở lại. việc này khiến ông tự tin hơn.

- Tôi định biến trang trại thành một trại nghỉ hè cho thanh niên giống như cậu. Và tôi hy vọng sẽ có những bài tương thuật tốt về cuộc thi trên báo chí

Điều này nghe hợp lý hơn, hay gần như thế

Hannibal định tiếp tục đặt câu hỏi tiếp, bỗng nhiên cậu lơ đãng đi một lúc, một chiếc xe xanh hiệu Chevrolet đang chạy đến nhà. Khi đến gần xe chạy chậm lại – lúc đầu Hannibal tưởng xe sẽ dừng lại, nhưng xe chạy nhanh lên rồi biến mất. Mặt trời chiếu vào kiếng khiến cho không thấy rõ người lái.

Nhưng cậu đã kịp nhìn ra mặt phụ nữ. một người phụ nữ tóc vàng, mang kính đen.

Hannibal lại quay sang Dustin

- Nếu cháu chịu nhận giải thưởng này, Hannibal nói tiếp, thì hai bạn cháu đi cùng được không?

Dustin chau mày.

- Ý cậu muốn nói là tôi phải tặng kì nghỉ cho hai cậu kia luôn hả?

- Dạ đúng, ý cháu đúng là như vậy – Hannibal cương quyết trả lời

Dustin cúi nón cao bồi ra, xoay xoay trên ngón trỏ, vẻ mặt suy tư. Ông bắt đầu nêu giá xe ca, tiền ăn uống ở trang trại...

Hannibal đề cho ông nói, cậu quyết định là sẽ từ chối không nhận giải nếu như Peter và Bob không được mời. cuộc thi này có vẻ đầy hứa hẹn với Ba Thám Tử. Nhưng Ba Thám Tử Trẻ là một nhóm

Dustin vẫn tiếp tục lăm bằm về vấn đề tiền bạc, tính toán xem phải trả một khoảng tiền bao nhiêu nếu hai đứa bạn của Hannibal cùng đi.

- Vậy cháu e rằng chú phải trao giải cho một bạn khác, Hannibal ngắt lời ông.

Dustin dùng đỉnh một hời, mắt nhìn đôi ủng da.

- Cậu khôn lắm, cậu thắng rồi, Dustin đầu hàng. Chắc là tôi buộc phải tìm cách xoay sở thôi.

Bob đưa tay chạm cánh tay Hannibal.

- Ta hội ý riêng một tí đi, Bob đề nghị và cả ba bước ra xa

- Hannibal cậu thật sự muốn đi à? Bob hỏi ngay khi ba bạn bước ra xa.

Có, Hannibal rất muốn đi. Ý nghĩ không được tiếp tục cuộc điều tra là một sự hành hạ đối với Hannibal.

- Mình muốn đi, Hannibal mạnh mẽ trả lời. Nếu tên này sẵn sàng chi tiền nghỉ hè cho cả ba, thì có chuyện lạ lùng. Các cậu không muốn biết chuyện gì đang xảy ra à?

- Hừm...

Bob đã làm việc quá cực những tuần vừa qua đến nỗi thay đổi không khí một chút chỉ có lợi cho Bob mà thôi. Sax sẽ đi Hawaii ngay khi buổi hòa nhạc Rock chấm dứt. Sếp đi rồi, thì không còn gì buộc Bob phải ở lại California nữa. Bob chỉ mất vài buổi học võ Karaté.

- Được, Bob nói, mình sẵn sàng tham gia. Ngay khi nào cậu muốn, kể từ sau tối thứ năm.

Hannibal và Bob nhìn Peter. Bây giờ tất cả phụ thuộc vào Peter

- Mình không biết nữa, Peter do dự. Mình sợ Kelly sẽ quên mình luôn, nếu mình đi xa.

- Cũng có thể nàng sẽ nhớ cậu, Bob nhấn mạnh.

- Ủ, cũng có thể

Peter nhớ lại một câu cậu đã đọc được trên một tấm thiệp: “Càng xa càng nhớ!”. Ý nghĩ về một cô bé Kelly dễ thương, một Kelly không còn cho Peter leo cây, thật là hấp dẫn

- Ôi thôi, cũng được, Peter nhún vai nói tiếp. Chắc mình có thể gửi thiệp và gửi quà về để nàng nhớ rằng mình vẫn còn sống.

Khi Ba Thám Tử Trẻ trở ra cổng để thông báo là đã quyết định nhận lời, Dustin tỏ ra nhẹ nhõm hẳn lên.

Dustin đưa cho ba Thám Tử một tấm bản đồ miền bắc Mêhicô chỉ đường đến Lareto, là thành phố gần trang trại ông nhất. Sau khi trả giá một hời, ông còn đưa thêm sáu tram đô la để trang trải cho chi phí đi lại, cũng như số điện thoại để cho Ba Thám Tử gọi cho ông sau khi qua biên giới. Ông sẽ đến rước ba người Lareto.

Ba thám tử nhìn Dustin nhảy lên xe jeep mang băng số Mêhicô. Rồi cả ba lặng lẽ trở về kho bãi đồ linh tinh để làm việc.

Sáng sớm hôm sau, Hannibal chạy ra thùng thư như thường lệ. Chú Titus luôn nhận ra cái mà chú hay gọi đùa là thư từ linh tinh: băng thông báo bán sắt vụn và những thứ linh tinh khác mà chú có thể cần để buôn bán.

Khi xem qua đồng thư, Hannibal thấy một phong bì bằng giấy dày. Khi sờ thử, Hannibal cảm nhận một vật cứng hình chữ nhật. Phong bì gửi cho Hannibal Jones, không đề địa chỉ và không dán tem. Vậy nó đã được bỏ thẳng vào thùng thư.

Hannibal mang phong bì về bộ tham mưu, rồi mới mở ra. Trong đó có một băng cassette. Ngoài ra không có gì khác. Không có gì ghi trên nhãn cuộn băng để giải thích nó là gì. Hannibal cho cuộn băng vào máy cassette rồi nhấn nút “play”. Khi cuộn băng chạy, Hannibal chỉ nghe một hồi im lặng rất dài. Cuối cùng một giọng nam vang lên, rõ ràng và hồi thúc:

- Tôi xin cậu, cậu đừng đến Mêhicô, giọng đó nói. Cậu sẽ gặp nguy hiểm lớn, nếu cậu đến đó. Tôi xin cậu, tôi xin cậu, đừng đến đó. Cậu hãy ở lại Californie...

Giọng nói đột ngột im.

Vậy thôi, Hannibal cho băng chạy đến cùng. Nhưng cậu không nghe được gì thêm ngoài sự im lặng.

Hannibal ngồi tựa trên ghế xoay để suy ngẫm về bức thông điệp khá dễ sợ này. “Cậu sẽ bị nguy hiểm lớn...” Sau khi suy nghĩ kỹ, còn một điều khác làm cho Hannibal thắc mắc và lo sợ. Cậu đã nghe giọng nói này đâu đó rồi. Giọng nói nghe rất quen.

Vài phút sau, khi Peter đậu xe cạnh Bộ Tham Mưu, Hannibal chạy ra đón. Peter vừa mới bước ra khỏi xe, Hannibal đã lôi bạn vào nghe cuộn băng. Để cho Peter nghe hết cuộn băng rồi Hannibal mới giải thích cách nhận được cuộn băng này.

Hannibal kinh ngạc thấy Peter phá lên cười:

- Hannibal, đây là trò đùa gì nữa đây? Peter hỏi
- Trò đùa hả?
- Bộ cậu chơi trò tự gửi đến mình những bức thông điệp đáng sợ hả
- Không phải mình gửi. Mình đã nói rồi. Mình tìm thấy cuộn băng trong thùng thư.
- Vậy thì có người bắt chước giọng cậu một cách hoàn hảo.
- Giọng mình à?
- Dĩ nhiên, Peter khẳng định và cầm lấy máy cassette. Mình dám cá chiếc xe MG rằng chính cậu là người nói chuyện trong cuộn băng này, Hannibal à.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Một chuyến đi không trực trực

Hannibal ngồi phía cửa sổ trong một chiếc xe ca cũ kỹ nhìn quanh cảnh Mê hi cô diễu hành trước mắt.

Lúc đầu, Ba Thám Tử Trẻ định thực hiện hành trình bằng chiếc xe mui trần của Peter. Nhưng một cú gọi điện thoại đến Câu lạc bộ Ô tô Mỹ đã cho biết rằng xăng không chỉ rất khó tìm ở Mê-hi-cô. Nhiên liệu bình thường sẽ làm hỏng bộ chuyển điện xúc tác của xe MG, và Peter sẽ buộc phải mua một bộ mới trước khi được phép chính thức lái xe ở California. Sẽ tốn ít nhất ba trăm đô La.

- Không được, Peter tuyên bố. Mình cần đến toàn bộ số tiền để dẫn Kelly đi chơi khi về!

Peter cũng đã dứt khoát không chịu thực hiện hành trình mấy trăm cây số, ngồi kẹp giữa đồng hành lí ở phía sau chiếc xe Con Cóc của Bob. Cuối cùng Ba Thám Tử đã quyết định hưởng giá cả hấp dẫn của các xe đồ Mêhicô

Hannibal mặc áo thun mới. Trên đó có ghi XIN CHÀO, TÔI LÀ NGƯỜI RẤT DỄ THƯƠNG bằng tiếng Tây Ban Nha. Nhờ đó, Hannibal hy vọng khuyến khích người nước ngoài nói chuyện với mình, việc này sẽ rất có ích cho trình độ đã khá tiếng Tây Ban Nha của Hannibal.

Hannibal vận vẹo người trên chiếc ghế bọc nhựa không tiện nghi để nhìn hai bạn. Bob đang đọc lịch sử Mê-hi-cô, là nguồn thông tin có giá trị. Một cô gái Mê-hi-cô trẻ đặc biệt rất xinh đẹp đã ngồi bên cạnh Bob và liên tục nhìn về phía Bob, như thể hy vọng Bob thôi đọc sách để nói chuyện với cô.

Peter đã xoay sở để nhét hai chân xuống ghế trước và đang ngủ say.

Bob và Peter cũng mặc áo thun mới. Trên áo của Bob có ghi dòng chữ NHỮNG NGƯỜI SỐNG SỐT, là tên một nhóm nhạc Rock mà Sax Sendler đang quản lý.

Áo thun của Peter có ghi dòng chữ KELLY MADIGAN. Kelly đã tặng áo thun này cho Peter trước khi cậu đi để cậu không quên cô. Điều này dường như có nghĩa là Kelly cũng sẽ không quên Peter !

Hannibal liếc nhìn người phụ nữ phía sau Bob. Người phụ nữ này có nước da màu nâu, và cũng không khác gì mấy bà Mê-hi-cô quê trên xe đồ. Hai cái bím tóc dài thông bên dưới chiếc khăn tím che đầu. Hannibal đã để ý đến bà lần đầu tiên ở bến xe Santa Monica. Mặc dù ba thám tử đã hai lần đổi xe từ khi đi qua biên giới, nhưng bà vẫn luôn đi cùng.

Bob đã bỏ sách xuống và đang nói chuyện với cô bé Mê-hi-cô xinh xắn ngồi bên cạnh. Bob mừng rỡ khi cô bé biết nói tiếng Anh.

- E rằng tiếng Tây Ban Nha của anh tồi lắm, Bob xin lỗi.

- Anh thích Mê-hi-cô không? Cô bé hỏi

- Anh thấy đất nước này tuyệt vời.

- Tại sao vậy?

- Ồ ... (Bob suy nghĩ). Hoa Kỳ giống như một dàn nhạc giao hưởng lớn. Ai cũng biết vai trò và bản nhạc phải chơi của mình. Người ta hầu như có thể đoán điều gì sắp xảy ra sau đó

- Thế còn ở Mê-hi-cô? Cô bé mỉm cười vặn hỏi.

- Giống một bài ứng tác tập thể hơn, như trong giới âm nhạc hay nói. Với mọi người bắt đầu chơi bản của riêng mình. Không chỉ phải do cách người ta cư xử ở đây. Mà cả cách xe đồ luôn dừng lại ở những nơi khi họ cò gáy và cách người ta biến mất vào sa mạc.

- Họ trở về nông trang – cô bé giải thích. Và có khi họ phải đi đến tám cây số từ đường.

- Nhưng dường như họ không thấy phiền gì, Bob nhận xét. Họ lên đường từng nhóm nhỏ, vừa nói vừa cười. Như thể họ đi lễ hội.

- Có thể anh nói đúng, cô bé đắm chiêu đồng tình. Em từng sống vài năm ở Mỹ. Cuộc sống ở đó thoải mái hơn nhiều. Nhưng đúng là ở Mê-hi-cô, người ta vui vẻ hơn.

Xe đồ dừng lại ở một thị trấn. Hannibal liếc nhìn bảng đồ, rồi ra hiệu cho Peter và Bob. Một lần nữa phải đổi xe.

Bob lấy túi sách trên cao rồi từ giữa cô bé Mê-hi-cô. Bến xe nằm trên con đường nhộn nhịp, bên cạnh một quán cà phê nhỏ hấp dẫn. Ba thám tử lao ngay vào đó.

- Ủi chà! Mình đói bụng quá! Peter thốt lên thì ngồi xuống bàn.

Peter và Bob kêu món ragu thịt bò với cơm và đậu, trong khi Hannibal lưỡng lự. Làm thế nào để tuân thủ chế độ ăn kiêng mới ở Mê-hi-cô? Dusty đã khuyên không nên ăn rau xà lách và rau cải tươi trong khi đi đường. Nhưng nếu ăn cơm và đậu thì đúng là ... kiểm thêm kí lô!

Hannibal ăn hai miếng gà – gà đỡ mỡ hơn bò và bánh ngô chứa ít bột hơn bánh mì ... ít nhất Hannibal cũng hy vọng là thế. Nhưng gà thì được ướp rất nhiều ớt

- Aaa a! Hannibal kêu lên khi cả ba đã ra khỏi quán để eo lên xe. Mình có cảm giác như lưỡi đang bốc cháy.

Trong khi Hannibal há miệng bước đến xe, một người thanh niên khoảng hai chục tuổi mặc áo blouson da đột ngột xuất hiện trước mặt Hannibal. Anh cao lớn lực lưỡng và đặt tay lên ngực Hannibal đẩy mạnh ra.

- Không có chỗ, anh nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Không có chỗ cho cậu trên xe.

Ba thám tử ngạc nhiên nhìn nhau. Tất cả những người Mê-hi-cô đã gặp từ trước đến nay đều có vẻ dễ chịu và tử tế lắm mà ...

Hannibal thấy rõ rằng trên xe hơn một nửa số ghế vẫn không có người ngồi. Thám tử trưởng dung tiếng Tây Ban Nha lịch sự nhất để lưu ý điều này với anh thanh niên Mê-hi-cô.

Gã thanh niên đẩy Hannibal mạnh hơn nữa.

Động tác của gã trông y như cú đâm vào ngực.

- Không, hấn nói. Cút đi. Rời khỏi nơi này ngay. Cậu và các bạn cậu, hãy quay về hoa kỳ đi. Người ta không muốn các cậu ở đây.

- Tôi sẽ không về Hoa Kỳ – Hannibal cương quyết tuyên bố bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi sẽ lên chiếc xe đồ này. Anh làm ơn tránh ra cho tôi đi.

Thay vì lui ra gã thanh niên lại chụp lấy vai Hannibal kéo về phía mình

- Cút đi, hần đe dọa. Hay tao sẽ đập mày

Trong sự cố gắng để làm gãy đi, Hannibal đặc biệt luyện tập judo rất tốt trong những tuần lễ vừa qua. Hannibal đã trở nên khá giỏi. Mặc dù khá to mập, nhưng Hannibal nghĩ mình không đánh lại nổi gã thanh niên Mê-hi-cô to con này. Trước khi Hannibal ra võ, cô lễ gã thanh niên đã kịp làm gãy vài cái răng của cậu rồi. Hannibal vùng nhanh khỏi tay gã thanh niên, rồi lui ra để né cú đánh.

Bob và Peter không theo dõi nổi cuộc nói chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha, nhưng Peter đã dễ dàng nhận ra rằng đã đến lúc phải can thiệp. Cậu bước nhanh đến bên cạnh Hannibal.

- Hần muốn gì vậy? Peter hỏi và căng cơ bắp lên sẵn sàng

Hannibal giải thích rằng gã thanh niên mặc áo blouson da không chịu để cho ba thám tử leo lên xe đồ.

- Tại sao vậy?

- Theo cậu thì tại sao? Có thể hần không thích người Mêo ta, thế thôi.

- À, hiểu rồi. Peter vui vẻ nói

Peter nhẹ nhàng ra đứng trước mặt gã thanh niên. Ngay lập tức, gã Mê-hi-cô phóng ra một cú đấm tay phải vào Peter. Nếu cú đấm trúng mặt Peter, có lẽ Peter đã bị nốc-ao rồi. Nhưng cú đấm không hề đến đích. Đúng lúc gã thanh niên đưa cánh tay ra, Peter nện một cú thật mạnh ngay phía trên vai, bằng sống bàn tay: một thế võ tên là shuto-uchi. Cánh tay của kẻ tấn công dừng ngay trên đường đi, như bị tê liệt, rồi chậm chậm rơi xuống. Gã Mê-hi-cô xoa xoa cái vai đau và nhìn Peter.

Peter đang chờ, hai chân hơi dẹt ra, tay đưa tới trong tư thế chiến đấu.

Gã thanh niên lắc đầu

- Được rồi – hần nói lắm bầm bầm bằng tiếng Tây Ban Nha. Được rồi, stop. Tôi không muốn bị đánh bại. Không đáng giá cho dù trả một triệu peso đi nữa.

Gã bỏ đi, lắc đầu liên tục.

Lúc đó Hannibal bị nấc cục. Bob và Peter phá lên cười và không khí không còn căng thẳng nữa, khiến Hannibal rất tức mình.

- Món gà khó tiêu quá hả? Bob ghẹo

- Thôi đi, Peter xen vào, xe đồ sắp lăn bánh rồi kìa.

Ba Thám Tử trèo lên xe. Ba bạn không thấy người phụ nữ đội khăn tím trong quán cà phê. Bà đang ngồi phía sau xe.

Ba thám tử thấy bà rút ra khỏi túi nhiều tờ giấy bạc Mê-hi-cô, rồi lén lút đưa ra ngoài qua cửa sổ. Một bàn tay da nâu xuất hiện, thô lỗ chụp lấy mớ tiền. Trong khi các ngón tay khép lại trên sấp giấy bạc, ba bạn nhìn thấy tay áo của một blouson da.

Ba thám tử khó hiểu ngồi vào ghế, trong khi xe đồ khởi hành, bắt đầu đoạn đường cuối cùng của một hành trình dài.

Chẳng bao lâu cả ba bạn chìm vào một giấc ngủ không ngon kéo dài suốt cả đêm. Không thể nào ngủ hần! Những con đường chính ở các thị trấn xe chạy qua lại đều bị chắn bởi những khối u bê tông cao khoảng ba mươi centimet. Những khối u này ngăn không cho người ta chạy nhanh quá khi băng qua thị trấn... và, cũng không cho người ta ngủ khi đang ngồi trên xe đồ.

Ba bạn đến Lareto lúc chín giờ sáng. Xe đồ dừng lại ở một quảng trường nhỏ có một kióts nhạc ở giữa, xung quanh là cây cối và băng ghế.

Ba thám tử đã gọi điện cho Dusty từ biên giới. Dusty đang ngồi trong xe jeep chờ, rõ ràng rất mừng khi thấy ba thám tử. Trông ông đặc biệt nóng ruột. Trong khi giúp ba bạn chất hành lý lên xe, ông cứ luôn miệng nói là sắp đến trang trại – như thể ông rất vội.

Lúc rời khỏi quảng trường, Hannibal quay lại để nhìn sau lưng.

Người phụ nữ khăn tím đang đứng trên lề đường, quan sát xe jeep. Hannibal vẫy tay thân thiện, nhưng bà không đáp lại. Hannibal không thể tránh ánh mắt giận dữ của bà. Theo Hannibal hiểu, bà đã đưa mấy ngàn peso cho gã mê-hi-cô mặc áo blouson da để ngăn không cho Ba thám tử trèo đến Lareto.

Vậy mà ba thám tử đang có mặt tại đó

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đỉnh Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 4: Một nàng tóc vàng cho Hannibal

Trước khi đến trang trại, xe chạy suốt hai tiếng, phần lớn thời gian chạy trên một con đường đèo 61t ngoằn ngoèo giữa những ngọn đồi có cây xanh. Trước mặt, xa xa là một dãy núi cao. Dusty giải thích rằng dãy núi thuộc Sierra Madre.

Tên này làm Bob nhớ đến một bộ phim cũ xem trên truyền hình.

- Humphrey Bogart và đồng bọn đã tìm ra kho báu Sierra Madre ở đó đúng không? Bob mỉm cười hỏi.

Như không hiểu rằng Bob nói đùa, Dusty lắc đầu, vẻ mặt rất nghiêm túc.

- Kho báu Sierra Madre chỉ là một bộ phim - ông phản đối. Trong dãy núi này làm gì có kho báu.

Bob trở mặt nhìn Peter ngồi phía sau.

Ít lâu sau, xe đến trang trại. Một tòa nhà dài bằng gỗ không cao lắm trải dài trên một thảo nguyên rộng mênh mông và chạy dọc xuống một cái hồ. Dấu hiệu sự sống duy nhất thấy được là vài con ngựa đang gặm cỏ.

Peter nhìn hồ đoán nó dài ít nhất ba bốn cây số và có lẽ rộng tám trăm mét. Chắc chắn rất tốt để câu cá, Peter nghĩ bụng và thầm mừng vì có mang theo cần câu và thiết bị câu cá. Peter không nhìn tha-ly ngôi nhà nào phía bên kia bờ hồ, mà chỉ thấy một khóm cây. Nhưng qua khóm khóm cây là một tòa nhà trông giống tháp chuông nhà thờ cổ. Chắc chắn có người sống ở đó.

Sau khi băng qua cổng, Dusty dẫn ba thám tử vào một gian phòng rộng lớn để chịu có một lò sưởi rất đẹp và những chiếc ghế bành tiện nghi.

- Chắc các cậu đói lắm phải không? Dusty hỏi.

- Chú đi guốc trong bụng cháu, Peter trả lời.

Dusty vỗ tay và ngay lập tức một người đàn ông Mê- hi- cô xuất hiện ở cuối phòng.

- Đây là Ascencion, Dusty thông báo. Ông là đầu bếp ở đây.

Dusty không thèm giới thiệu tên ba người khách. Ascencion khoảng năm mươi tuổi, to khỏe, tóc đen cứng, mặt mày đầy vết nhăn và rám nắng. Với đôi ủng cao bồi, quần jean và sơ mi bằng vải cotton dày, trông ông giống nhân viên làm trang trại hơn là đầu bếp.

Dusty nói với Ascencion bằng tiếng Tây ban Nha rất nhanh, nhưng Hannibal hiểu được những từ "ăn sáng" và "ngay lập tức". Ascencion gật đầu, nét mặt khinh khỉnh. Đôi mắt ông màu nâu sẫm. Bob để ý thấy ông không bao giờ nhìn thẳng vào mặt Dusty. Sự căng thẳng giữa hai người khiến Bob nhớ đến sự cạnh tranh giữa các ngôi sao nhạc rock.

Là một đầu bếp giỏi, Ascencion nhanh chóng mang ra một đĩa trứng jambon to tướng, thịt băm khoai tây và bánh mì nhỏ nóng giòn. Trong khi Peter và Bob ăn ngon nghiền mọi thứ, Hannibal chỉ đụng đến món trứng jambon. Cũng may là chế độ ăn kiêng của Keil Halfebrot không cấm chất đạm.

Dusty cũng ngồi ở bàn dài với ba thám tử, nhưng không ăn gì. Ông có vẻ căng thẳng và luôn tẩy máy ruột bánh mì. Dường như ông đang nóng lòng muốn ba vị khách ăn xong để chuyển sang việc khác. Một việc gây lo âu cho ông.

- Ăn no chưa? Ông hỏi ngay khi Peter nuốt miếng cuối cùng.

- Dạ, no. Rất ngon, Peter trả lời.

Peter vẫn còn sức ăn thêm một đĩa nữa, nhưng Dusty đã phóng ra cửa.

- Đi! Ông kêu. Tôi sẽ dẫn các cậu đi tham quan trang trại.

Ra ngoài, Dusty lôi nhanh ba thám tử sang phía bên kia nhà, về một khu rào rộng lớn. Ở rìa cỏ, có một nhà chòi bằng gỗ.

- Các cậu sẽ thấy con burro của tôi! Dusty thông báo, rồi giục ba thám tử bước nhanh về phía nhà chòi.

Cả nhóm chưa đến nhà chòi, thì một con lừa nhỏ - Con vậy mà người Mê-hi-cô - gọi là "burro" - loạng choạng bước ra khỏi nhà chòi và bỏ đi với dáng bước sợ sệt.

Ngoại trừ một đường đen chắn ngang lưng và vai, con lừa có bộ lông nhạt đến nỗi gần như trắng. Nó cứ ngo ngoáy liên tục hai cái tai dài thòng và cái đuôi bù xù.

Hai chân trước nó bị dây cột nên mặc dù rất muốn bỏ trốn, nhưng nó chỉ có thể di chuyển từng bước nhỏ và sợ sệt

Peter, rất say mê thú vật, bước đến ngay. Nhưng khi Peter đưa tay đến để vuốt cổ con burro, Dusty ngăn cậu.

- Đứng đứng vào nó và đừng nói gì, Dusty khẽ ra lệnh cho ba thám tử; Nó còn nhỏ lắm. Chưa đầy hai tuổi. Và nó chưa thuần hóa.

Con lừa cái đã bước ra xa được vài mét đột ngột đá hai chân sau, như để cảnh cáo đừng đến gần nó.

- Có rất nhiều con lừa hoang sống trên núi. Con này lạc đến đất nhà tôi cách đây khoảng hai tháng và tôi quyết định giữ nó lại, Dusty giải thích. Tôi đặt tên nó là Blondie! Các cậu cũng dễ hiểu tại sao.

Dusty nhìn Peter.

- Bây giờ cậu có thể gọi nó thử, nếu cậu thích. "Cậu chỉ cần nói: "Blondie, lại đây." Để xem phản ứng nó thế nào.

Bây giờ hẳn lại ra lệnh cho ta, Peter bức bối nghĩ bụng. Nhưng nó thấy thương con vật, Peter làm theo.

- Blondie, lại đây nào. Peter gọi bằng một giọng dịu dàng, lại đây đi.

Con lừa cái cúp tai thấp đến nỗi tai gần chạm cổ. Theo kinh nghiệm đã biết về ngựa, Peter hiểu rằng đó có nghĩa là sự dè dặt nghi ngờ. Hoặc sự giận dữ. Peter gọi nữa, nhưng con lừa chỉ cầ nhắc bỏ đi xa hơn.

- Nói thử đi, Dusty nói với Bob.

- Để làm gì? Bob nhún vai hỏi. Nó không thèm đâu.

- Có thể cậu nói đúng, Dusty cố mỉm cười trả lời.

Rồi ông nhìn Hannibal.

- Cậu gọi thử đi nhé?

Hannibal không thích thú vật lắm, cho dù con burro có đến với cậu hay không, cậu không quan tâm. Nhưng Hannibal thấy rõ rằng, xét theo ánh mắt lo âu của Dusty và cách ông chụp cánh tay Hannibal thật mạnh, việc này rất quan trọng đối với Dusty. Điều này đánh thức hấn sự tò mò của Hannibal.

Hannibal vùng cánh tay ra, rồi gọi thầm:

- Lại đây, Blondie ơi...

Câu nói đơn giản này tạo một hiệu quả kinh ngạc. Cái đầu của con lừa cái quay lại ngay. Nó vừa nhìn thẳng về phía Hannibal, vừa rung hai tai và chĩa thẳng ra phía trước.

- Thật khó tin! Peter thốt lên.

- Nửa dđi! Dusty kích động thì thầm. Nói lại đi!

- Lại đây, Blondie!

Lần nàygiơ5ng nói của Hannibal mang âm điệu quan tâm hơn một chút.

Con lừa cái vùng vẫy với cái dây cột, cổ bước thật nhanh về hướng Hannibal. Nó đứng lại cách Hannibal khoảng năm mươi centimét. Ở đó, nó thò cổ tới, tỳ nhẹ mũi vào ngực Hannibal.

- Nó phải lòng cậu rồi! Bob vỗ vai bạn và nói. Hannibal, cậu làm cách nào vậy? Nói có ba chữ, thế là nàng mê cậu như điên.

Hannibal bước lùi. Cậu bị bất ngờ bởi phản ứng của con lừa cái. Và lời trêu chọc của Bob khiến Hannibal lúng túng.

- cậu vuốt nó đi, Dusty khuyến khích rồi lại cầm cánh tay Hannibal. Ta hãy xem chuyện gì xảy ra khi cậu chạm vào nó.

Vì tò mò, Hannibal đưa tay ra để gãi cổ con lừa. hai tai dựng thẳng đứng, nó lại tiếp tục cạ mũi vào ngực Hannibal.

Dusty thả cánh tay Hannibal ra, nở một nụ cười rộng như một người vừa mới dành được giải độc đắc ở một cuộc thi truyền hình.

- Tôi dám cá nó sẽ để cho cậu cười nó, Dusty khẳng định. Cậu đừng sợ. mặc dù còn nhỏ, nhưng nó vững vàng lắm rồi. Nó đủ sức chở cậu. Không có vấn đề gì.

Hannibal lưỡng lự. cậu không muốn leo lên con burro lắm. Nhưng sự kích động của Dusty đã làm nảy ra một loạt câu hỏi trong đầu hannibal. Có một

chuyện xảy ra mà Hannibal không hiểu nổi. Mà là thám tử, hannibal phải xem xét mọi hướng tìm hiểu hiện ra trước mắt mình.

hannibal đưa chân qua lưng con burro để cưỡi nó. hai tai vẫn thẳng đứng. Blondie quay đầu lại cố nhìn Hannibal bằng đôi mắt to dịu dàng. Dường như nó thích ý nghĩ cho Hannibal cưỡi lưng nó. Nó tỏ ra đầy thiện chí!

- Cậu nói "tắc" đi! Dusty thì thầm.

Những từ này gọi nhớ cho Hannibal một điều gì đó.

- Tắc! Hannibal lặp lại. Đi, Blondie ơi, tắc!

Hannibal buộc phải bám vào cổ con lừa cái để không bị mất thăng bằng té, trong khi nó vụng về ba_1t đầu chạy. Nhớ lại ta-1t cả, Hannibal quyết định thử nghiệm.

- Ô, Blondie! Hannibal nói. Ô!

Con burro dừng lại.

- Không còn gì nghi ngờ nữa, nó mê cậu rồi, Dusty tuyên bố trong khi Hannibal bước xuống khỏi lưng lừa.

- Ủ, đó là nhờ cái duyên ngầm của cậu, Peter bình luận với một nụ cười ở khóe môi. Cái duyên luôn tác dụng hữu hiệu đối với các nàng tóc vàng.

- Hay lắm, Hannibal nói. Có thể cháu làm cho con lừa nhớ đến một người nào đó, Hannibal nói tiếp và nhìn Dusty.

- Không thể được, Dusty lắc đầu nói. Con lừa hoang dã này rất sợ người khi nó lạc đến đây. Những con người duy nhất mà nó gặp trong đời là Ascencion và tôi. Mà cậu không hề giống chúng tôi.

- Không, về ngoại hình cháu không hề giống, Hannibal thừa nhận.

Hannibal véo véo môi dưới, cái tặc khi cậu đang cố gắng tìm hiểu một điều gì đó. Hannibal nói rằng làm như thế giúp cậu suy nghĩ.

Nửa giờ sau, Hannibal ngồi trên cái giường trong căn phòng rộng cùng Bob và Peter. Nhìn ra cửa sổ, thấy cánh đồng và nhà chòi. Con lừa cái lông trắng đứng gần hàng rào. Nó đang nhìn về hướng nhà và kêu những tiếng khê và ngắn, như để gọi Hannibal đến với nó.

- Blondie! Peter đang ráp cần câu lên. Vợ của Dagobert trong truyện tranh. "Blondie" là một trong các lời giải của trò chơi ô chữ.

- Đúng, hannibal tán thành. Nhưng không chỉ mình Blondie. Còn nhiều manh mối khác.

- Manh mối nào? Bob đang tuôn đồ ra và hỏi.

Bob xếp quần jean cẩn thận trước khi cho vào ngăn kéo.

- Những manh mối giúp cho bọn mình hiểu tại sao cô nàng tóc vàng kia mê tí cậu hả? Hannibal hỏi lại.

Hannibal không thêm đề ý đến lời trêu.

- Những từ mà Dusty vừa mới yêu cầu ta nói với con burro lúc nãy, đều tương ứng với đáp số trò chơi ô chữ.

- À, vậy hả? Peter ngạc nhiên. Từ nào?

Hannibal tựa lưng vào tường nhắm mắt lại. Rồi thám tử trường giải thích:

- Lại đây. Ở đây Y. tắc. Mà Blondie đã tuân thủ mọi mệnh lệnh này.

Bob bước đến giường mình, ngồi xuống và chau mày.

- Hannibal, cậu đang nghĩ theo một hướng rất hay. vậy khi Peter gọi, thì Peter cũng dùng những từ đó, nhưng nó đâu thèm nghe.

- Mình biết, Hannibal thừa nhận. Mình biết là không thể có chuyện đó được, nhưng dường như con vật đó quen mình. Khi nghe giọng mình nó đã phản ứng ngay!

Chú thích:

1] Blondie; Blonde có nghĩa là cô gái tóc vàng

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Những Lỗ Tai Tò Mò

Tối hôm đó, sau một bữa ăn tối gồm những miếng steak ngon lành do Ascencion nướng than. Ba Thám Tử Trẻ đi ngủ sớm.

Hannibal đang ngủ say do mệt, thì đột nhiên có tiếng cạ vào cửa sổ, ngay cạnh giường, đánh thức cậu dậy. Ngẩng đầu lên, Hannibal nài Blodie đang ở đó. Nó áp sát mũi vào kính cửa sổ.

Hannibal cầu nài huơ nắm đấm về phía con lừa, nhưng nó không đi. Nếu Bob và Peter tỉnh dậy và thấy cảnh tượng này, thì sẽ trêu chọc Hannibal suốt đời. Hannibal vẫn cầu nài, đứng dậy, bước về hướng cửa dẫn thẳng ra sân sau. Cậu vừa mới mở cửa ra, thì con lừa thò đầu vào phòng. Hannibal đẩy nó lại, cố ngăn không cho nó vào. Nhưng con vật rắn chắc và trơn như một bao cát, không động đậy một ly. Rốt cuộc, Hannibal lên ra bên ngoài được và khẽ gọi con lừa.

Nó quay lại ngay, chạy lon ton về hướng Hannibal.

Dưới ánh trăng, Hannibal nhận thấy nó đã được tháo dây trói. Con lừa được tự do. Nếu Hannibal trở về ngủ, có lẽ nó sẽ cố chạy theo.

Đồ hay quấy, Hannibal nghĩ bụng. Làm thế nào để thoát khỏi nó đây? Giải pháp duy nhất là đưa nó trở về khu cò. Hannibal lên đường. Cậu chưa đi được ba bước thì dừng lại.

Có tiếng nói ở cổng sau nhà. Một giọng đàn ông và một giọng đàn bà bằng tiếng Tây Ban Nha. mặc dù Ascencion không hề nói tiếng nào với Dusty trong bữa ăn thịt nướng nhưng ba thám tử đã cảm thấy có cảm tình với ông. Ông đã trò chuyện bằng tiếng Tây Ban Nha với Hannibal, đặt câu hỏi về Hoa Kỳ, nói về hồ và khuyên ba bạn không nên tắm, vì nước trên núi cao lạnh ngắt và không ai có thể sống hơn vài phút. Hannibal nhận ra giọng rề rề của Ascencion ngay. Nhưng thám tử trưởng ban đang đứng quá xa nên không nghe rõ được ông người Mê-hi-cô kia đang nói gì.

Thắc mắc về người phụ nữ, Hannibal tiến lại gần cổng sau. Blondie đi bên cạnh. Để ngăn không cho nó kêu, Hannibal vuốt cổ con lừa.

Bây giờ người phụ nữ đang nói:

- Ascencion, anh phải giúp tôi, người phụ nữ nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Anh biết Rice sẽ làm gì nếu tìm ra họ. Hắn dám giết chết họ.

Ascencion trả lời bằng những câu chữ, rõ ràng là chữ Dusty.

- Đồng ý, tôi sẽ làm tất cả để giúp các người - ông hứa. Cứ tin ở tôi.

Người phụ nữ cảm ơn ông. Khi nghe tiếng chân bước nhẹ của người phụ nữ giữa sân, Hannibal vội rút vào bóng tối. Cậu chỉ vừa kịp nhìn thấy người phụ nữ trước khi bà biến mất phía sau nhà.

Do bà quay lưng lại nên Hannibal không nhìn thấy mặt. Thám tử trưởng chỉ thấy mái tóc vàng phản chiếu ánh trăng.

Con lừa cái cọ vào vai Hannibal. Từ chỗ đang đứng, thám tử trưởng nhận thấy cổng khu rào của Blondie đang mở. Hannibal cho con lừa vào khu rào, đóng cổng lại phía sau. Rồi cậu trở về sân bằng cách leo qua rào. Con lừa thò đầu qua hàng rào, rên lên khe khẽ. Hannibal nhẹ nhõm khi thấy con lừa không biết nhảy và quay về ngủ.

Sáng hôm sau, trước khi rời khỏi phòng, Hannibal nói nhanh vài lời với Bob và Peter. Hannibal kể lại chuye-(n xảy ra đêm qua và giải thích mình cần gọi điện thoại gấp. Bob và Peter phải tìm cách kéo Dusty ra xa nhà khoảng hai tiếng.

Chuẩn bị cho bữa ăn sáng, Ascencion đã chiên trứng với ớt xanh, là một trong những món khoái khẩu của Hannibal, mà lại có ưu điểm là không có chất bột, tuy nhiên Hannibal tuyên bố mình bị đau bụng và từ chối không ăn.

Đó là tín hiệu mà Peter đang chờ để mở miệng hỏi Dusty có chịu dẫn mình ra hồ câu cá không. Dusty nhận lời. Khi đó, Hannibal tuyên bố mình sẽ ở lại trang trại vì bị đau bụng.

Khoảng nửa tiếng sau, Hannibal còn lại một mình với Ascencion.

Trên bàn còn một đĩa bánh mì nhỏ. Hannibal đấu tranh với chính mình. Trông bánh mì hấp dẫn quá. Không cưỡng lại nổi, Hannibal cũng cần phải ăn một cái gì đó để giữ sức đến bữa ăn trưa chứ. Rồi Hannibal nhìn quanh tìm máy điện thoại.

Máy điện thoại nằm trong phòng làm việc nhỏ của Dusty, phía sau phòng khách. Hannibal đóng cửa lại, ngồi xuống tìm trong danh bạ các số gọi trực tiếp đi Californie.

Hector Sebastian trả lời ngay. Sau khi giải thích mình đang ở đâu, Hannibal đi thẳng vào vấn đề.

- Bác có thể xem giúp cháu mạng thông tin trên máy vi tính của cháu từ máy chủ của bác không ạ? Hannibal hỏi.

Hector Sebastian là tác giả viết truyện trinh thám danh tiếng và xưa kia từng làm nghề thám tử. Ông thích giúp Ba Thám Tử Trẻ khi có yêu cầu.

- Không có vấn đề gì, nhà văn nói.

- Hết xảy! Hannibal nhẹ nhõm reo lên. Bác chỉ cần đánh mật khẩu vào. Mật khẩu là Đ-I-E-U-T-R-A. Rồi bác cứ tra danh mục đến khi tìm được bách khoa toàn thư.

- Được rồi, Hector Sebastian nói. Và chủ đề là ...

- Dạ ... burro, thám tử trưởng thông báo.

- Xin lỗi, cậu nói lại được không?

- Bác biết không, burro là mấy con lừa nhỏ mà người ta dùng để chuyên chở.

- À, hiểu rồi.

Hannibal đọc cho ông danh sách những câu hỏi về loài burro, mà cậu cần biết. Khi ghi xong, Sebastian hứa là sẽ gọi lại sớm.

Trong khi chờ cú điện thoại, Hannibal lục lọi trong văn phòng. Bình thường, cậu sẽ lưỡng lự không dám lục đồ người khác. Nhưng Hannibal có cảm giác Dusty Rice chỉ toàn nói dối, từ lần đầu tiên đến chỗ Hannibal. Ba Thám Tử trẻ có quyền được biết chính xác chuyện gì đang diễn ra.

Những câu hỏi xoay vòng vòng trong đầu Hannibal. Tại sao chính phiếu trả lời của cậu đã được chọn trong vô số những phiếu trả lời đúng? Tại sao Rice nóng lòng muốn Hannibal đến trang trại này? Điều gì đã thúc đẩy người phụ nữ Mê-hi-cô kia ngăn cản Hannibal đến? Và tại sao Blondie cò về quen biết với Hannibal, trong khi chưa bao giờ gặp Hannibal trước đó?

Hannibal không tìm thấy gì hấp dẫn trên kệ tủ của Dusty, ngoại trừ những tấm bản đồ tỷ lệ lớn của vùng Sierra Madre. Có người đã dùng bút chì vẽ những dấu chấm hỏi khắp nơi trên đó. Có lẽ là Dusty. Trong phòng làm việc, ở cuối ngăn kéo phía trên, có cất giấy tờ sở hữu trang trại ... Hannibal đọc qua, rồi nhìn thấy chữ ký phía dưới các giấy tờ.

ASCENCION BARBERA.

Hóa ra, Ascencion đã bán trang trại cho Dusty, và trở thành người làm và dọn dẹp bếp cho Dusty ... Có lẽ điều đó giải thích tại sao ông có vẻ hiềm khích đối với Dusty.

Ở ngăn kéo dưới, Hannibal tìm thấy máy cassette. Hannibal lấy ra, giảm cường độ âm thanh, rồi bấm nút "chạy".

Lần này, Hannibal nhận ra ngay giọng của chính mình. Hannibal nghe giọng mình lặp đi lặp lại bất tận những từ giống nhau.

"Lại đây, Blondie. Đi. lại đây. Blondie ..."

Đến cuối băng, Hannibal cho tua lại. Lúc Hannibal cắt máy trở về chỗ cũ, điện thoại reng.

- Tôi có các thông tin mà cậu tìm, Hector Sebastian vui vẻ thông báo. Cậu sẵn sàng chưa?

- Bác đọc đi.

Hannibal lật mặt sau tờ giấy ghi câu hỏi, rồi nguệch ngoạc những câu trả lời phía sau.

- Cảm ơn bác, Hannibal nói. Tuyệt quá.

- Sẵn sàng giúp cậu, Hannibal à. Khi trở về, nhớ gọi điện thoại cho tôi. Tôi sẽ mời cậu và hai bạn thám tử của cậu đến ăn tối. Tôi nóng lòng muốn biết mấy con lừa kia sẽ lôi các cậu vào những rắc rối như thế nào.

Hannibal hứa sẽ gọi ông, cảm ơn ông một lần nữa trước khi gác máy. Hannibal có rất nhiều chuyện để kể với Bob và Peter, và một tá những câu hỏi để thảo luận với hai bạn. Nhưng còn một tiếng nữa Bob và Peter mới về. Sẽ phải chờ hơi lâu.

Hannibal bước ra khỏi phòng làm việc, đóng cửa lại thật kỹ phía sau lưng.

Sáng hôm nay, Hannibal chưa gặp Blondie. Bây giờ, khi đã có những câu trả lời về loài burro, Hannibal cảm thấy quan tâm đến con vật hơn. Nên cậu quyết định ra thăm nó.

Ascencion đang ở ngoài khu rào cũi với con lừa, thay nước trong máng cho nó. Ngay khi thấy Hannibal, con lừa chạy lon ton ra đón cậu. Hannibal vỗ nhẹ cổ con lừa.

Ascencion đã cởi áo sơ mi ra phơi nắng trưa. Ngực và lưng ông có cùng một màu nâu như mặt ông, Hannibal không thể nói đó là nước da bình thường của ông hay là hậu quả làm việc nhiều ngoài trời. Mặc dù tắm nắng mỗi ngày, nhưng Hannibal vẫn giữ làn da tái của người Anh hay ở trong nhà suốt, dần

mất vào màn hình vi tính.

Hannibal thắc mắc chỉ con lừa.

- Blondie không còn ...

Hannibal không biết từ tiếng Tây Ban Nha để nói "bị cột" nhưng Ascencion hiểu ý Hannibal muốn nói gì khi cậu chỉ chân con lừa.

- Không, tên ...(Ascencion dùng cái từ mà dường như luôn tự nhiên thốt ra từ miệng ông khi ông nói đến Dusty, một từ cấm kỵ, không có trong tự điển). Tên ... đã tháo dây cho nó tối hôm qua.

- Tại sao?

- Hẳn không sợ nó bỏ trốn nữa, vì bây giờ đã có cậu ở đây.

- Tôi? Tại sao lại tôi?

- Nó biết ơn cậu.

- Biết ơn về cái gì?

- Nó nghĩ cậu đã cứu sống nó. Loài burro dễ thương, hiền lành lắm. Rất trung thành. Rất nhớ ơn.

Sau khi cầm xô lên, ông bỏ đi. Hannibal bước theo ông, Blondie đi theo sau. Nhưng ông người Mê-hi-cô tuyên bố có việc phải làm và không chịu trả lời những câu hỏi khác.

Đến giờ ăn trưa, Ascencion nướng mấy con cá mà Peter và Bob câu được. Hannibal đột nhiên không còn bị đau bụng nữa, xoi mắt hai con. Dù sao, cá vẫn là chất đạm 100%.

Ta hãy đi dạo một chút để đốt bớt mấy ca lô này, Hannibal gợi ý sau khi ăn xong. Các cậu thấy thế nào?

Đoán ngay rằng Hannibal cần nói chuyện riêng, Bob và Peter gật đầu. ba thám tử băng qua những cánh đồng, ra đến một lùm cây gần đó.

Khi đã tìm được chỗ ngồi trong khoảng rừng thưa nhỏ, Hannibal kể lại cú điện thoại gọi cho Hector Sebastian. Thám tử trưởng lấy ra khỏi túi quần Jean tờ giấy ghi thông tin.

- Loài burro có tai rất thính, Hannibal nói lại cho hai bạn nghe. Thính một cách đáng kinh ngạc. Chúng không giống loài chó. Chúng không nhận ra con người bằng khứu giác. Mà là nhờ giọng nói. Thường chúng chỉ gần bó với một người duy nhất, và khi đã như vậy, chúng phản ứng ngay với giọng nói của đúng người đó.

- Ý cậu muốn nói là khi đã phải lòng một ai đó, là sẽ yêu suốt đời chứ gì, Bob cười khẩy. Tưởng như Blondie là cô nàng của đời cậu vậy.

- Đừng nói vậy nữa! Hannibal bức tức cầu nhàu. Minh dám cá đó chính là mục đích của cuộc thi buồn cười kia. Dusty tìm một giọng giống với giọng của một người thanh niên khác. Một người Mỹ từng là bạn của Blondie.

hannibal lặp lại cho Bob và Peter nghe lời của Ascencion.

- Có một người đã cứu sống Blondie vào một lúc nào đó. Minh không biết thế nào. Minh không biết người đó là ai. Nhưng khi nghe băng cassette của mình, Dusty đã nghĩ rằng giọng mình là giống giọng với người đó nhất. hấn đã thâu mấy câu trả lời của mình vào một cuộn băng mà mình tìm thấy trong phòng làm việc của hấn sáng nay. hấn chỉ thâu lại những từ hấn cần. "Lại đây Blondie, v.v." Rồi hấn cho con lừa nghe thử. Nhưng mình đoán lời nói ghi âm không tác dụng. Hay không tác dụng tốt lắm. Thế là Dusty phải chờ ta đến đây, để Blondie nghe giọng tự nhiên của mình để tin chắc là được. Chính vì vậy mà lúc ăn sáng hấn có vẻ rất căng thẳng lo lắng. hấn nóng lòng muốn kiểm tra. Và khi thấy thành công ... các cậu có nhớ hấn kích động đến mức nào không?

Bob và Peter suy nghĩ về những gì Hannibal vừa mới nói, im lặng một hồi.

- Nghe cũng có lý, Bob thừa nhận. Nhưng mà ...

- Đúng, Peter xen vào. Nhưng để làm gì? Tại sao phải bỏ bao nhiêu tiền ra và mất bao nhiêu thời gian để tìm một giọng nói cho con lừa Mê-hi-cô sẽ tưởng là giọng quen?

Hannibal lắc đầu.

- Minh cũng không biết nữa. Nhưng có chuyện khác càng làm mình khó hiểu hơn.

- Chuyện gì? Bob tò mò hỏi.

- Ta đã biết rằng có khả năng có hai người có giọng nói giống nhau, Hannibal giải thích. Peter, cậu đã tưởng là nghe giọng mình trong cuộn băng bỏ vào

thùng thư mình. Nhưng rất khó tìm hai người vừa có giọng giống nhau, lại vừa giống nhau về ngoại hình.

Hannibal liếc nhìn tờ giấy có ghi chép.

- Và loài burro cũng có thị giác rất tốt, Hannibal nói tiếp. Còn tốt hơn của ta nữa. Chúng không chỉ nhận ra người bằng giọng nói. Mà cả bằng cái nhìn.

Bob gật đầu.

- Ủa, dường như ...

Bob ngưng nói.

Hannibal và Peter cũng đã nghe thấy. Có kẻ đang bỏ trốn nhanh vào rừng. Ba Thám Tử Trẻ cố di chuyển thật nhẹ nhàng và tiến hành đi theo kẻ lạ theo tiếng chân bước.

Nhưng kẻ rình rập biết khu rừng rành hơn. Chẳng bao lâu ba thám tử bị lạc mất dấu vết tên lạ mặt và không còn nghe gì. Chỉ nghe tiếng chim vỗ cánh.

Ba thám tử chia nhau ra để lục soát khu rừng.

Hannibal đầu tiên trở về khu rừng thưa. Cậu không tìm thấy ai. Vài phút sau, Peter về, Peter lắc đầu khi Hannibal đưa mắt nhìn, rồi thả người ngồi xuống cỏ.

Hannibal và Peter phải chờ đến mười phút Bob mới về. Bob rút hai tay trong túi áo, ung dung mỉm cười và có vẻ đầy tự tin, điều này thường có nghĩa Bob biết một điều mà Hannibal và Peter hỏi. hay chuyện này là tuyệt mật?

- Không gặp ma nào, Bob tựa lưng vào thân cây trả lời. Nhưng mình tìm được cái này.

Bob rút tay phải ra khỏi túi quần jean.

Hannibal và Peter nhận ra một mẫu len dài khoảng tám phân. Loại vải len mà người Mê-hi-cô dùng làm khăn đội đầu.

Len màu tím

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đỏng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: CÚ ĐIỆN THOẠI LẠ LÙNG

Tôi lo cho Blondie quá, Dusty nói lúc ăn sáng vào hôm sau.

Peter ngược mắt lên khỏi đĩa trứng jambon.

- Nó bị làm sao vậy? Peter hỏi. Nó có vấn đề à? Nó hay mơ mộng à? Nó biếng ăn à?

Hannibal đá chân Peter dưới bàn.

Dusty tiếp tục nói như không nghe gì. Trông Dusty có vẻ căng thẳng. Ông hầu như không ăn gì.

- Nếu cứ ở trong khu rào này, thì con lừa sẽ có vấn đề.

Hannibal có nhìn thấy con lừa sáng nay. Nó gặm cỏ, trông rất khỏe mạnh, lông mượt, mắt sáng. Khi Hannibal đến, nó chạy ngay đến. Nó có khả năng phi nước đại khá nhanh.

Hannibal quyết định không nói gì. Có thể Dusty sẽ tiết lộ một chi tiết khác của vụ bí án.

- Nó ăn uống có đủ không? Hannibal vô tư hỏi.

- Tôi lo cho móng chân nó, Dusty bức bối nhìn tách cà phê và nói. Các cậu biết không, loài burro xuất xứ từ Bắc Phi. Chúng quen với nền đất cứng có đá sỏi. Móng chân chúng mọc nhanh lắm. Đá và sỏi mài mòn móng chân chúng, khi chúng đi. Nếu loài burro ở lâu trên một nền đất mềm có cỏ, móng chúng sẽ tiếp tục mọc ra, cong lại dưới chân, Dusty giải thích. Đến một lúc nào đó, chúng sẽ thành tàn tật.

- Chú cắt móng chân cho nó được không? Peter hỏi vì từng thấy một người bạn làm như thế.

- Không, Dusty trả lời. Một con lừa hoang như nó sẽ không để cho ta đến gần. Chắc chắn Blondie sẽ đá, nếu tôi toan đụng vào nó.

Hannibal tự nhủ có lẽ Blondie sẽ chịu để cho cậu chăm sóc móng chân cho nó. Nhưng thám tử trưởng không nói tiếng nào. Hannibal cảm thấy Dusty đang có một ý nào đó. Một ý không có liên quan gì đến móng chân của Blondie.

- Tôi nghĩ có lẽ tôi nên thả nó đi, Dusty nói tiếp. Để cho nó trở về với vùng núi của nó (ông nhìn Hannibal). Phiền cái là bây giờ nó sẽ không đi nữa. Bây giờ đã có cậu ở đây rồi.

Hannibal nhớ lại những gì Ascencion nói. “Hắn không sợ con lừa bỏ đi, vì bây giờ đã có cậu”. Hannibal có thể hỏi Dusty tại sao ông không thả Blondie vài tuần trước đây; chẳng lẽ Dusty mới phát hiện vấn đề móng chân của nó tối hôm qua. Nhưng Hannibal hiểu rằng bây giờ Dusty đang đi thẳng vào vấn đề. Nếu để ông nói, Ba Thám Tử Trẻ sẽ dễ dàng tháo gỡ vụ bí ẩn hơn.

- Trừ phi cậu đi với nó, Hannibal à... Dusty đâm chiêu nói. Đi lên núi cắm trại một chút. Dusty để nghị rồi liếc nhìn ba thám tử. Các cậu nghĩ thế nào?

Hannibal nghĩ, cái cơ này nghe thật như một tờ bạc ba trăm đô-la! Hannibal liếc nhìn Bob, nháy mắt thật nhanh.

Bob hiểu ngay tín hiệu này. Nháy mắt có nghĩa là: ta hãy câu giờ để hội ý trước.

- Để xem, Bob bình tĩnh đứng dậy nói.

- Xem đến khi nào? Dusty nóng lòng hỏi. Đến bao giờ...

- Ngay khi tụi cháu quyết định, Peter giải thích và bước ra cửa cùng Hannibal và Bob.

Ba thám tử băng qua khu đồng cỏ để không bị nghe từ nhà.

- Mình có cảm giác sự việc sẽ diễn ra nhanh - Bob nói khi cả ba đã ngồi xuống cỏ. Chuyến đi lên núi này chính là mục đích của toàn bộ vụ dàn dựng. Hannibal, cậu có nghĩ thế không?

- Đúng, Hannibal đồng tình. Chính vì vậy mà Dusty cần đến mình. Vì giọng nói của mình để Blondie không bỏ chạy mất. Để nó dẫn ta đến một nơi nào đó. Một nơi nào đó trên núi, nơi từ đó nó đến.

- Trên đó có cái gì vậy? Peter hỏi và ngược mắt lên dãy núi cao ở xa trang trại. Vàng hả?

- Dĩ nhiên, Bob trả lời với một nụ cười huyền bí trên môi. Kho báu Sierra Madre. (Bob ngất một cọng cỏ ngậm vào miệng). Thôi, các cậu thấy thế nào? Có muốn lên đường không?

- Mình thấy cũng được, Peter quyết định.

Peter rất thích cắm trại: nấu ăn trên lửa trại, ngủ trong túi ngủ dưới bầu trời đầy sao.

- Còn hai cậu? Peter nói tiếp. Có khi trên đó cũng không tiện nghỉ gì.

- Không thể cực hơn một chuyến lưu diễn của một nhóm nhạc rock, Bob đáp. Có phải lúc nào cũng thích thú đâu.

Bob nhìn Hannibal dò hỏi.

- Cậu thấy thế nào?

Hannibal chưa bao giờ xem mình là người gần gũi với thiên nhiên. Cậu thích dùng trí óc suy nghĩ hơn là vận dụng chân tay. Nhưng làm thám tử, Hannibal cũng từng đi lại rất nhiều. Và nhất định Ba Thám Tử Trẻ sẽ giải ra vụ bí ẩn này, cho dù cái giá phải trả có là bao nhiêu đi nữa.

- Mình đồng ý đi - Hannibal cương quyết tuyên bố. Sierra Madre, ta sắp đến với người đây! Ta về báo tin vui với Dusty Rice đi.

Hannibal nói không sai. Đúng là một tin vui đối với Dusty. Ông nở một nụ cười tươi rộng khi Peter thông báo quyết định của ba thám tử.

- Hay ta lên đường ngay ngày mai? Dusty vồn vã gợi ý.

Khi nghe ba thám tử đồng ý, Dusty đi Lareto ngay để mua lương thực chuẩn bị cho chuyến đi. Peter nhờ ông gửi một chồng thiệp to tương cho Kelly, trên đó có ghi “Anh nhớ em” hoặc “Hẹn sớm gặp lại”. Rồi ba thám tử chia tay nhau cho đến giờ ăn trưa.

Trong khi Peter ra hồ câu cá, Bob ngồi dưới cồng làm vệ sinh mắt kính của mình. Bob phải khử trùng kính sát trùng mỗi tuần một lần, và khi đi xa sẽ khó làm việc này. Còn Hannibal thì đi tìm Ascencion. Thám tử trưởng có vài điều muốn hỏi ông.

Hannibal tìm thấy ông trong nhà bếp. Ông đang cố sửa một máy bộ đàm. Ông đã tháo ra rồi, nhưng dường như không biết cách ráp lại.

- Tôi không biết gì về cái này - Ascencion nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Radio. Tôi có biết gì về radio đâu? Gia súc, ngựa... cái này thì tôi biết.

- Để cháu làm thử, Hannibal đề nghị. Cháu quen sửa chữa vật. Hoàn toàn không chạy được nữa à?
- Không. Dĩ nhiên là không. Bộ cậu tưởng tôi tháo ra chơi à? Tiếng rè rè cũng không có.
- Chú dùng để làm gì?
- Trong đó có người nói chuyện.
- Gần đây có ai khác có một cái như thế này không?

Hannibal tự hỏi không biết Ascencion liên lạc với ai. Ngoại trừ tháp chuông nhà thờ ở xa phía bên kia hồ, không có nhà cửa gì trên vài cây số quanh trang trại.

- Theo tôi biết, thì không có.
- Vậy thì tại sao phải sửa?
- Bởi vì nó bị hư.

Hannibal đành phải chấp nhận lời giải thích này. Cậu nhanh chóng tìm ra điều không ổn của bộ đàm chạm mạch. Do không có đúng dây điện để sửa, Hannibal phải làm tạm. Sau khi lột trần một sợi dây điện, Hannibal dùng dây đồng trong đó.

- Chú có biết nhiều người Mỹ không? Hannibal vừa làm việc vừa hỏi bằng một giọng tự nhiên và từ tế.
- Không, ông người Mê-hi-cô trả lời nghiêm trang và thích thú theo dõi Hannibal. Thanh niên Mỹ đều giỏi y như cậu để sửa vật à?
- Một số rất giỏi.

Hannibal thử kiểu khác:

- Trang trại có đón tiếp thanh niên Mỹ khác không?
- Lúc nào?
- Ba bốn tháng gần đây. Từ khi Blondie đến.

Ascencion nhún vai.

- Cũng có người dừng lại.
- Có ai nói chuyện giống như cháu không? Ý cháu muốn nói có giọng nói y như cháu?

Gương mặt rám nắng của Ascencion vẫn thản nhiên, đôi mắt đen của ông đang cười.

- Đối với tôi, tất cả người Mỹ đều nói chuyện giống nhau, ông thốt lên.
- Nhưng với Blondie, thì không giống nhau.
- Loài burro có tai thính hơn tôi.

Ngõ cụt, Hannibal hiểu ra. Ascencion biết rằng Hannibal đang tìm cách moi thông tin và ông cương quyết không muốn nói.

Hannibal ráp bộ đàm lại xong, rồi bật lên. Dù chìa ăng ten về hướng nào đi nữa, Hannibal cũng không nhận được hồi âm khi gọi thử. Tuy nhiên, Hannibal rất mừng: bộ đàm chạy được. Nếu trong vùng này có người khác có bộ đàm, thì Ascencion sẽ có thể liên lạc với người đó.

- Xong. Bây giờ chạy được rồi, Hannibal thông báo.
- Người Mỹ thông minh lắm.
- Cảm ơn.

Cũng có thể người Mỹ thông minh về một số chuyện. Nhưng Hannibal biết cậu sẽ phải khôn khéo hơn nữa mới thắng nổi ông Mê-hi-cô này.

Ascencion lấy lại bộ đàm, rồi cảm ơn Hannibal.

- Một ngày nào đó, ta sẽ nói chuyện nhiều hơn, ông nói khi bắt tay Hannibal. Một ngày nào đó, khi...

Ông ngưng nói, vì điện thoại reng. Ascencion chạy vào phòng làm việc để bắt máy, nhưng nhanh chóng trở ra.

- Điện thoại hỏi cậu.

Có lẽ là Hector Sebastian, Hannibal nghĩ. Không ai khác có thể gọi Hannibal tại đây.

Hannibal ngạc nhiên thấy không phải nhà văn trả lời. Mà là giọng phụ nữ. Người Mỹ.

- Hannibal Jones? bà hỏi.

- Đúng. Ai hỏi vậy?

- Tên tôi không quan trọng. Mà cậu cũng không biết tôi là ai. Tôi muốn cho cậu xem một thứ. Rất quan trọng đối với cậu.

Khi đã bị người phụ nữ kích thích trí tò mò, Hannibal cảm thấy kích động lên, y những lúc cuộc điều tra có những chuyển biến bất ngờ.

- Sao cô không đến trang trại? Hannibal đề nghị.

- Không. (Giọng người phụ nữ đã trở nên sợ sệt.) Tôi không thể đến trang trại của Dusty Rice. Đối với tôi sẽ quá nguy hiểm.

- Dusty Rice đi vắng rồi, Hannibal nói bằng một giọng trấn an.

- Không được, người phụ nữ lặp lại với giọng nói vẫn sợ sệt. Sợ có người thấy tôi và nói lại cho hân. Tôi muốn cậu sang phía bên kia hồ gặp tôi.

Bà nhanh nhẹn chỉ dẫn thật chi tiết. Hannibal sẽ tìm thấy một chiếc tàu kéo lên bờ, phía bên trang trại. Nếu chèo qua hồ, rồi đi bộ qua rừng về hướng thấp chuông, Hannibal sẽ đến một ngôi làng nhỏ. Bà sẽ chờ ở quảng trường.

- Cậu phải đến một mình, bà nói thêm. Nếu tôi thấy ai đi cùng với cậu, tôi sẽ bỏ đi. Và cậu sẽ không bao giờ biết được tôi có cái gì cho cậu.

- Cô có gì ạ? Hannibal thử hỏi.

Nhưng chỉ có tiếng ù ù hồi âm.

Bà đã gác máy.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đông Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: HANNIBAL CẢN CẦU

Khi Hannibal về đến cổng, Bob đã làm vệ sinh kính sát trùng xong và đang đọc quyển sách về lịch sử Mê-hi-cô. Hannibal kể lại cú điện thoại cho Bob nghe.

- Một cái gì đó mà bà ấy muốn cho cậu xem hả? Bob ngạc nhiên hỏi. Có thể bà ấy đang giữ một tấm hình của người Mỹ quen thân với Blondie.

Hannibal nhún vai. Thám tử trưởng cũng đã nghĩ đến, nhưng biết rằng đó chỉ là một giả thiết.

- Cậu có muốn mình đi với cậu không? Bob hỏi.

Hannibal giải thích rằng người phụ nữ đã nhấn mạnh là cậu phải đến một mình.

- Hừm, Bob kêu. Trên hồ, sẽ thấy cậu rõ đến nỗi mình không nghĩ cậu sẽ bị rắc rối gì. Mà vận động như thế sẽ rất có lợi với cậu.

- Tha cho mình đi! Hannibal rên rỉ rồi bỏ đi.

Hannibal không thấy Peter đâu cả, khi đến bờ hồ. Nhưng cậu nhanh chóng tìm ra chiếc tàu: một chiếc xuồng nhỏ bằng gỗ. Hai cái chèo cất dưới ghế. Sau khi đẩy xuồng xuống nước, Hannibal leo vào trong, lấp chèo vào ngàm tựa.

Công việc này tỏ ra khó hơn dự kiến nhiều. Mặc dù ra sức chèo, nhưng xuồng cứ trôi sang một bên. Hannibal nhanh chóng hiểu ra tại sao. Hồ không thể nào so sánh như một cái ao nước yên. Một dòng thác đổ xuống từ núi cao, ở một đầu, rồi chảy xuống ở phía bên kia. Dù gần sát bờ, dòng nước chảy vẫn mạnh hơn thủy triều Thái Bình Dương ở Rocky.

Hannibal suy nghĩ một hồi, rồi chuyển hướng xuồng sao cho nó nằm ngang dòng chảy. Rồi chèo mạnh hơn bên phải, phía bên hạ lưu, Hannibal làm cho xuồng tiến sang bờ phía bên kia, mà không bị trôi dạt nhiều quá. Nhưng Hannibal phải dùng hết sức lực. Rồi đột nhiên...

RẮC!

Chèo trái bị gãy.

Hannibal nhìn theo mái chèo bị nước cuốn đi nhanh. Bây giờ chỉ còn một cái cán vô dụng, Hannibal không cách nào chống lại dòng nước. Hannibal bực bội vứt cán chèo vào trong xuồng, rồi lắp cái chèo kia vào thế.

Bây giờ không thể nào điều khiển xuồng tiến theo đường thẳng nữa. Hannibal cứ xoay tròn tại chỗ, y như một con chó tìm cách tự cắn đuôi. Hannibal cố chống chọi bằng cách, đưa chèo sang bên kia, rồi trở về, nhưng thao tác quá chậm và quá phức tạp. Cuối cùng Hannibal rút chèo ra khỏi ngàm tựa, rồi dùng như gài đơn. Hannibal chèo tuyệt vọng, bên này rồi bên kia, và cực nhọc làm cho xuồng tiến tới theo một nhịp độ không vững.

Hannibal mới đi được nửa đường, thì cái chèo thứ nhì vỡ ra.

Khi đó, Hannibal cố tiến bằng cách dùng một cây chèo gãy như cái gậy. Nhưng Hannibal không đựng nổi đáy hồ quá sâu.

Hannibal nghĩ đến chuyện hét lên để kêu cứu. Nhưng cho dù Bob hay Ascencion có nghe thấy đi nữa, thì có làm được gì nếu không có chiếc tàu thứ nhì?

Hannibal bất lực bị trôi dạt nhanh về hướng con sông thoát ra khỏi hồ.

Hannibal bơi khá giỏi. Cậu có thể nhảy xuống nước, cố bơi ngược lại dòng nước về hướng bờ. Nhưng Hannibal nhớ lại lời nói của Ascencion. Cậu nhúng thử tay xuống nước và nhận thấy Ascencion nói đúng. Không thể sống nổi quá vài phút trong dòng nước lạnh như đá.

Ít nhất, Hannibal còn ở trên xuồng. Nếu ở đây, Hannibal sẽ tiếp tục trôi đến con sông. Nhưng được bao lâu? Con đường dẫn lên trang trại rất dốc, chẳng bao lâu phần sông hạ lưu sẽ biến thành dòng nước chảy xiết. Và chắc chắn là có ghềnh thác...

Hannibal nghĩ đến ngôi làng ẩn giấu phía bên kia bờ hồ. Có thể ở đó có người có tàu.

- Cứu! Cứu với! Hannibal kêu lên bằng tiếng Tây Ban Nha.

Vô vọng. Trên bờ hồ vắng tanh dưới ánh nắng trưa, chỉ có một con chó sủa.

Hannibal cố gắng giữ bình tĩnh. Cậu phải lên một kế hoạch. Có thể dưới sông Hannibal sẽ tìm thấy chỗ cạn. Khi đó, cậu sẽ dùng chèo để đẩy xuống về bờ.

Sắp đến con sông, Hannibal sẽ kiểm tra những suy nghĩ của mình.

Bây giờ gần cửa hồ, Hannibal nhìn thấy chỗ nước biến mất.

Biến mất!

Hannibal biết như vậy có nghĩa là gì... đình thác! Hannibal thu mình trong xuồng, chuẩn bị cú sốc.

- Hannibal!

Thám tử trường ngẩng đầu lên. Peter đang đứng trên bờ, vẫy cần câu.

Peter không biết chèo bị gãy. Nhưng Peter ước lượng được ngay nguy hiểm. Trái lại với Hannibal, Peter nhìn thấy rất rõ độ cao mười mét giữa hồ và sông phía dưới. Khi câu cá bên chân dòng thác sáng nay, Peter đã ngấm dòng nước lạnh ngắt đổ xuống thật mạnh ở điểm đó. Chắc chắn xuồng sẽ va vào đá. Còn Hannibal...

Peter chạy dọc theo bờ, xa khỏi dòng thác. Cậu dừng lại chỗ đất nhô ra hồ sâu nhất. Peter ước chừng Hannibal buộc phải qua đó, cách Peter khoảng hai chục mét, trước khi bị cuốn vào dòng thác.

Peter thả cuộn dây câu ra, rồi hươ cần câu trên đầu. Còn một cơ may. Một cơ may duy nhất. Peter sẽ không đủ thời gian để ném thử lần thứ nhì. Peter hít thật mạnh vào, chờ cho xuồng đi qua gần đối diện mình.

Dùng hết sức lực cổ tay và cánh tay, Peter hươ cần câu thật mạnh ra phía trước, ném cục chì thật xa ra hồ.

Đó là cú ném đẹp nhất và dài nhất mà Peter từng thực hiện được. Cục chì rơi xuống ngay phía bên kia xuồng.

Hannibal chụp lấy sợi dây, trong khi nó rơi ngay trước mũi tàu.

- Đùng kéo dây, Peter la. Sợ đứt. Bám vào cục chì.

Hannibal lôi cục chì ra khỏi nước, cầm thật chặt bằng tay phải. Hết sức thận trọng và chậm chạp, Peter tiến hành quay dây trở về. Lợi dụng từng centimet dây lỏng, Peter cố gắng tối đa không tạo sức căng trên sợi dây nylon.

Peter không toan kéo xuống về bờ. Nhưng khi dây đã căng, Peter nhẹ nhõm nhận thấy rằng xuống bắt đầu về những vòng tròn và tiến dần lại gần Peter. Peter kéo được thêm vài mét dây lỏng.

Dần dần khi xuống đến gần bờ, dòng nước bớt xiết. Trong khi Peter tiếp tục cuộn dây, rút ngắn độ dài dây, vòng tròn của xuống nhỏ dần. Xuống từ từ đến gần bờ, gần như đã thoát khỏi dòng nước chảy. Hannibal sắp được cứu.

Sắp thôi... Bởi vì chỉ còn cách bờ khoảng một chục mét, thì dây đứt.

Hannibal quỳ xuống dưới ghề, nhanh tay lượm một cái chèo gãy. Rồi cúi qua mạn xuống, Hannibal thọc chèo thật sâu xuống nước. Chèo đâm xuống, đâm xuống, rồi chạm đáy. Hannibal dùng hết sức lực, đẩy vào chèo.

Xuống chậm chạp tiến được vài centimét. Hannibal làm lại. Xuống đi thêm được một chút. Bây giờ chỉ còn chưa đầy ba chục centimét nước sâu. Hannibal nhảy ra khỏi xuống, chụp mũi xuống, lội nước đi về phía bờ.

Peter chạy ra đón bạn, và không nói tiếng nào, giúp bạn kéo tàu lên bờ.

- Cảm ơn, Hannibal nói.

- Cậu là con cá to nhất mà mình bắt được, Peter nói đùa. Mình sẽ nhờ Ascencion nướng cậu cho bữa ăn trưa.

- Với điều kiện mình chưa biến thành cá đông lạnh!

Có tiếng chân chạy. Bob đang chạy dọc theo bờ. Sau khi Hannibal đi, Bob đi dạo dọc theo bờ để xem Hannibal xoay xở ra sao. Bob đã thấy bạn bị trôi dạt về thác, nhưng hoàn toàn không biết làm gì để cứu.

- Cảnh cứu người xuất sắc, Bob nói với Peter. Xứng đáng được quay cho bộ phim phiêu lưu hay nhất!

Peter nhe răng cười.

- Ê! Mình nghĩ là phải diễn lại Kho báu Sierra Madre, chứ không phải Hàm răng cá mập! Với lại, mình không muốn báo tin buồn cho thím Mathilda!

Hannibal cười vui vẻ cùng Bob và Peter.

- Bạn bè mà vậy đó! thám tử trường thốt lên.

Hannibal ngồi xuống đất để cởi giày thể thao và vớ bị ướt nhẹp. Chân Hannibal, chỉ mới ở dưới nước có vài giây, mà đã xanh tái vì lạnh. Cũng may là Hannibal không thử bơi về bờ!

Trong khi Peter cuộn dây lại, Hannibal giải thích nhanh chuyện đã xảy ra. Cú điện thoại, Chèo gãy.

- Hai mái chèo gãy ngang à? Peter đa nghi hỏi. Tự nhiên gãy, không có nguyên nhân à?

- Có nguyên nhân chứ!

Hannibal xem xét chỗ gãy, quá đều đặn.

- Bị cưa, Hannibal nói tiếp. Bị cưa sao cho chèo sẽ gãy sau vài phút sử dụng. Tưởng như có người hy vọng mình sẽ bị một tai nạn chết người.

Hannibal nhìn Bob. Bob đã đi dạo quanh.

- Cậu có thấy ai không? Hannibal hỏi. Phía bên kia bờ hồ?

Bob ngồi xuống đuôi tàu, trịnh trọng gật đầu.

- Có, trong khoảng khắc, Bob nhớ lại, mình có thấy một người phụ nữ bên bờ bên kia. Dường như bà đang quan sát cậu, Hannibal à, trong khi cậu bị trôi về hướng ghềnh thác. Rồi bà chuồn mất.

- Trông bà ấy như thế nào? Peter hỏi. Đừng nói. Mình đoán được. Một người phụ nữ Mê-hi-cô, có hai bím tóc dài và đội khăn tím trên đầu.

Bob lắc đầu.

- Sai! Dường như bà ấy là người Mỹ. Mặc quần jean, đeo kính đen và...

- Và tóc vàng, Hannibal nói thêm.

Bob chưng hửng:

- Bộ cậu có siêu giác quan hay sao?

Chương 8: BLONDIE CHỈ LÀM THEO Ý NÓ

sáng hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ lên đường lên núi.

Từ Lareto, Dusty đã mang về một chiếc xe hòm chở ngựa và cột phía sau xe jeep. Ascencion bắt được một con đang nô đùa trong khu rào cạnh trang trại. Peter giúp Ascencion cột dây cương và yên cho nó. Con ngựa ngoan ngoãn chịu leo lên cái tấm dẫn vào ngôi nhà di động mới.

Peter ở lại trong xe hòm để chải lông cho con ngựa, trong khi Hannibal và Ascencion đi tìm Blondie. Hannibal rất mừng được có chút thời gian riêng với Ascencion. Thám tử trưởng muốn moi thêm vài thông tin từ ông người Mê-hi-cô đa nghi này.

- Chiếc xuống ở bờ hồ, Hannibal hỏi thử, nó nằm ở đó suốt à?
- Chứ cậu muốn cất một chiếc xuống ở đâu? Trong nhà bếp à?
- Xuống của ai vậy?
- Của trang trại.
- Thịnh thoảng có ai dùng không?
- Cũng có.
- Dùng để làm gì?
- Câu cá.

Như thường lệ với Ascencion, Hannibal không tiến tới được bao nhiêu. Nhưng có một điều mà thám tử trưởng nhất định phải tìm hiểu và ông Mê-hi-cô nhất định phải nói ra.

Người phụ nữ tóc vàng, mà Bob đã thoáng thấy, chắc chắn là người phụ nữ Mỹ gọi điện thoại cho Hannibal. Vậy chắc chắn chính bà đã cưa chèo. Nhưng bà đã làm thế nào để băng qua hồ hai chiều? Có thể bà đã cưa sáng sớm hôm trước hoặc trong đêm, không có cách nào khác.

- Nếu muốn đi đến ngôi làng phía bên kia hồ, Hannibal hỏi Ascencion, thì chú sẽ làm cách nào?
- Tôi sẽ đi bộ qua.
- Nhưng hồ sâu lắm.
- Ở chỗ đó, thì không sâu, ông người Mê-hi-cô tuyên bố và chỉ chỗ sông đổ xuống ở thượng lưu. Có những khối đá, bước đi trên đó được.

Hannibal gật đầu, câu trả lời này nghe lọt lỗ tai. Bà người Mỹ đã dùng đường đó để đến trang trại Dusty, đã phá hoại chèo, rồi đã quay về làng để gọi điện thoại cho Hannibal.

Nhưng nếu đúng là người phụ nữ tóc vàng mà thám tử trưởng đã nhìn thấy dưới ánh trăng, đêm đầu tiên, thì Ascencion quen biết bà...

- Chú có bạn bè trong làng không? Hannibal hỏi.
- Tôi quen với chủ quán bar. Đó là anh họ tôi.
- Còn bạn Mỹ? Một người phụ nữ tóc vàng? Hannibal tràn trề hy vọng vặn hỏi.

Ascencion và Hannibal đã đến hàng rào khu cỏ của Blondie. Ascencion quay lại nhìn thẳng vào mắt Hannibal.

- Những gì bà ấy làm là hết sức ngu ngốc, Ascencion đột nhiên nói liên thoáng. Tôi đã nói là ngốc nghếch lắm. Nhưng bà ấy sợ quá. Và khi người ta sợ, đôi khi người ta làm những chuyện điên rồ. Tôi rất mừng là cậu không bị thương. Nhưng mà...

Ascencion đặt tay lên vai Hannibal.

- Lên núi, thận trọng nhe, anh bạn, Ascencion cảnh cáo. Trên núi nguy hiểm lắm.

Blondie kích động phi nước đại về hướng Hannibal. Khi Hannibal mở hàng rào ra, con lừa cạ mũi vào ngực cậu. Hannibal mềm lòng gãi gãi phía sau tai con lừa. Càng ngày Hannibal càng cảm thấy gắn bó với con lừa cái này hơn. Ngược lại, nó vẫn không chịu để cho Ascencion đụng đến nó. Ông người Mê-hi-cô phải đứng xa khi giải thích Hannibal cách cột dây cương cho con lừa.

- Cậu sẽ cười không, Ascencion giải thích. Dù nó rất thương cậu, nhưng nó sẽ không chịu bị cột yên. Nó sẽ lăn lộn dưới đất để loại bỏ yên.

Hannibal mở tròn mắt.

Dusty đã chất thực phẩm lên yên sau xe jeep. Những bao đậu và bao gạo, lúa mạch cho ngựa, đường và cà phê, túi ngủ, cây súng. Bob và Peter phải chen ngồi giữa đống đồ đó, Hannibal ngồi phía trước với Dusty, cầm dây dắt Blondie, con lừa chạy bên cạnh xe jeep. Còn phía sau xe là xe hòm với con ngựa.

Lúc chạy qua cửa rào ở cuối khu cò, Hannibal quay lại. Ascencion đang đứng dưới cổng. Ông đưa tay lên.

Động tác này là để cảnh cáo hơn là chào tạm biệt.

Khi leo lên đồi, Dusty phải lái rất chậm, không vượt quá tám hay mười cây/một giờ, để Blondie có thể theo xe jeep mà không mệt. Suốt tiếng đầu tiên, xe chạy trên con đường cát bụi có rải sỏi. Rồi con đường biến thành một đường mòn bình thường, đi ngoằn ngoèo giữa cây thông.

Hết tiếng thứ nhì, Dusty dừng xe để cho máy nguội. Khi Dusty tắt máy, Hannibal nghe tiếng nước chảy. Blondie kéo mạnh sợi dây.

- Có lẽ nó khát, Hannibal nói với Dusty. Và cũng có lẽ nó đói. Cháu đi với nó để nó không bỏ trốn.

Hannibal để cho con lừa tự tìm đường đến một con sông núi chảy mạnh. Khi thấy dòng nước trong treo hấp dẫn này, Hannibal cảm thấy mình cũng đang khát. Ascencion đã dặn không được uống nước hồ và nước ao, nhưng ông không nói gì về nước suối Sierra Madre. Hannibal tự tin quỳ xuống mức nước vào hai tay nhấp lại. Blondie cúi đầu xuống, uống bên cạnh Hannibal.

Sau khi uống đã rồi, con lừa bắt đầu gặm cỏ. Dusty không mang theo gì cho nó. Trái lại với ngựa, Blondie tự tìm được thức ăn. Ascencion đã nói cho Hannibal biết rằng loài burro biết tự chu cấp cho nhu cầu của chúng. “Chúng giỏi xoay sở y như dê vậy”, Ascencion có nói.

Khi Blondie gặm cỏ được vài phút rồi, Hannibal nghe tiếng Dusty nóng lòng gọi từ xe jeep. Hannibal đầy thiện ý cố kéo con lừa đi. Nhưng dù Hannibal có cố hết sức và lập đi lập lại “Đi, đi nào, đừng cứng đầu”, con lừa cái vẫn không chịu nhúc nhích. Hannibal đành phải chờ cho nó ăn cỏ thỏa thích.

Khi Hannibal và Blondie trở về, Dusty đang cho máy xe rồ dừ dội. Mọi người đã ăn xong bữa ăn mà Ascencion chuẩn bị. Trong khi xe jeep chạy tiếp, Hannibal ăn khúc bánh mì kẹp thịt cầm trong một tay. Tay kia, Hannibal vẫn cầm sợi dây dắt Blondie. Dusty chạy thêm ba tiếng nữa, cho đến con đường đất cũng biến mất luôn.

- Ta sẽ phải bỏ xe jeep lại ở đây, Dusty thông báo.

Mọi người dỡ thức ăn xuống xe. Khi con ngựa đã ra khỏi xe hòm, Dusty đậu hai xe dưới cây, rồi lượm mấy cành thông phủ hai xe lại. Sau đó, Dusty chất những gói đồ nặng nhất lên lưng con ngựa, để cho Hannibal cột mấy túi ngủ lên lưng Blondie.

- Cậu mở đường, Dusty ra lệnh với Hannibal khi mọi thứ đã sẵn sàng. Cậu cứ thả dây cương con lừa và để nó tự chọn đường đi.

Thám tử trường liếc nhìn Bob và Peter với ánh mắt thông đồng.

Mọi người đi tiếp. Hannibal cưỡi Blondie, trong khi Bob và Peter đeo ba lô đi bộ theo sau. Dusty đi cuối cùng, cưỡi con ngựa đã chở nặng, cây súng nhét bên yên.

Ngồi yên trên lưng lừa không phải là chuyện dễ! Hannibal chỉ nghĩ đến chuyện làm thế nào để giữ thăng bằng.

Chẳng bao lâu cả nhóm vượt khỏi vùng có cây cối, leo lên những vực đá dốc đến nỗi Bob và Peter phải bò bằng tay bằng chân. Blondie không hề bị phiền phức gì. Ascencion đã nói đúng, Blondie có thể sống trong thiên nhiên y như con dê. Hannibal buộc phải bám cổ con lừa để không bị trượt xuống đất và không bị khô sở như Dusty. So với lừa, ngựa vụng về và bước đi không chắc chắn. Dusty thường phải xuống ngựa, kéo dây cương bắt ngựa phải leo đá. Dusty dần dần bị trễ lại và chẳng bao lâu đi cách xa Bob và Peter đến bốn trăm mét.

Để cho bạn có cơ hội bắt kịp mình, Hannibal quyết định dừng lại một chút.

- Ô! Hannibal la vào tai Blondie. Ô!

Nhưng con lừa không hề có ý định dừng lại. Nó thích leo núi và nó không muốn chờ đợi ai cả. Hannibal bắt đầu cảm thấy bức mình về con lừa cứng đầu và kéo mạnh dây cương để chứng minh ai là chủ. Con lừa không thèm chú ý đến động tác này lẫn tiếng kêu của Hannibal.

Rồi nó đột ngột đứng yên lại.

Nó dừng bất ngờ đến nỗi Hannibal xém bị bắn ra phía trước. Con lừa và Hannibal đã đến một gò đá. Cỏ dại mọc giữa đá. Ngay trước mặt là một bụi xương rồng.

Hannibal nghĩ Blondie muốn găm cỏ tiếp. Hannibal thư giãn một chút trước khi bước xuống đất. Cậu đồng ý: đây là một nơi lý tưởng để nghỉ ngơi! Hannibal nhìn thấy một phiến đá bằng phẳng bên cạnh cây xương rồng và bước đến đó.

Blondie thò cổ ra ngay để chặn đường Hannibal. Khi Hannibal toan lên phía sau lưng nó, con lừa chụp lấy mép áo thun, kéo Hannibal lui lại.

- Thôi, bây giờ mi muốn cái gì nữa đây? Hannibal tức giận la lên. Nếu muốn ăn cỏ, thì cứ đi đi. Đừng găm áo thun ta!

Hannibal cố bắt con lừa thả ra. Hoài công. Con lừa không chịu hé răng.

Cuối cùng Hannibal nhún vai chịu thua. Khi nó đã nghĩ một cái gì đó, thì đàm phán với con lừa này là vô ích. Hiện, rõ ràng nó đã quyết định ở lại chính xác chỗ nó đang đứng. Và nó muốn Hannibal ở lại với nó cho có bạn.

Khi Hannibal vượt lưng con lừa, nó chịu nhả áo thun cậu ra. Nhưng không nhường đường cho Hannibal đi. Nó quay đầu, nhìn thẳng vào xương rồng. Khi đó, Hannibal chú ý đến hai cái tai nó.

Hai tai cúp dọc theo cổ.

Lông cổ nó dựng sừng lên vì sợ hãi.

AI CHỈ HUY?

Hannibal đứng bất động hoàn toàn, ngắm nhìn xương rồng.

Khi Bob và Peter cực nhọc lên được cùng thám tử trưởng, Hannibal vẫn đứng bất động.

- Có chuyện gì vậy? Peter thắc mắc hỏi.

- Mình không biết. Có cái gì đó làm cho Blondie sợ.

Bob đang tiến đến, bị Peter giữ lại. Peter cũng đã để ý thấy lông dựng thẳng trên cổ con lừa.

- Để xem nó làm gì khi bọn mình đã đến.

Blondie không làm gì hết; nó tiếp tục nhìn chăm chăm cây xương rồng, không nhúc nhích. Suốt một phút, chỉ nghe có tiếng thở hổn hển của con ngựa đang cực nhọc leo dốc và cuối cùng dừng lại phía sau lưng ba thám tử.

- Tại sao các cậu dừng vậy? Dusty sáng giọng hỏi.

Khi đó mọi người nghe thấy tiếng ù ù khê.

Mà Blondie, tai rất thính, đã nghe trước. Một tiếng động đầy nguy hiểm.

Tiếng ù ù thốt ra từ đá phía sau cây xương rồng không đều đặn như tiếng một con ong. Nó ngưng, rồi vang lên lại, mạnh hơn, nhanh hơn.

Đang đứng bên cạnh con ngựa, Dusty hít thở thật sâu, lấy cây súng trong bao cột ở yên.

- Rắn chuông, Dusty khẳng định. Nó núp chờ đâu đó phía sau cây xương rồng. Có lẽ Blondie đã kích động nó. Ta sẽ buộc làm cho nó sợ để nó lộ mặt ra để tôi bắn nó.

Ba Thám Tử Trẻ cúi xuống lượm đá. Trước khi ném đá, ba bạn chờ Dusty tỳ súng lên vai và nhắm.

- Ném! Peter ra lệnh.

Ba thám tử ném đá cùng một lúc. Tiếng ù ù dứt, nhưng không nhường chỗ cho im lặng. Với tiếng leng keng điếc tai, con rắn uốn éo bò ra. Nó dài khoảng một mét hai mươi. Cái đầu to ngẩng cao lên, con rắn di chuyển nhanh đáng kinh ngạc, vừa cuộn lại vừa kéo ra khi tiến tới.

Trong khi ba thám tử lùi lại nhanh, Dusty nổ súng.

Không biết Dusty có bắn trúng con rắn hay không. Nhưng con rắn không chết. Nó bắn sang một bên, rồi vẫn tiếp tục tiến gần.

Bob nhìn nó như bị mê hoặc. Bây giờ con rắn đang bò thẳng đến Bob. Bob nhìn thấy hai con mắt nhỏ sâu, cái lưỡi dài thè ra, chùm chuông ở cuối cái đuôi vênh lên. Bob muốn nhúc nhích, nhưng không làm nổi. Hay Bob bị thôi miên?

Dusty bật khóa súng, đưa nòng lên.

Nhưng ông không bóp cò. Blondie đang nằm ngay trên đường bắn.

Hai tai cúp xuống, con lừa quay lại nhanh, đầu lưng với con rắn.

Bob nhìn thấy đầu con rắn nâng lên cao hơn nữa. Con rắn đứng yên một hồi, sẵn sàng tấn công.

Khi đó Blondie đá hai chân sau thật mạnh.

Móng con lừa đá trúng phần to nhất thân con rắn. Rắn bay lên trời, rơi xuống đá sáu mét phía dưới gò đá. Nó nằm đó vài giây, như bị ngất. Rồi uốn éo bò đi mất.

Dusty cất súng vào bao. Không ai nói gì.

Ba thám tử đứng bất động, hít thở thật sâu. Rồi tất cả đi tiếp, hoàn toàn câm lặng.

Blondie không leo nữa, mà đi vòng qua núi cho đến khi Hannibal nhìn thấy lại một lần nữa cây cối phía dưới. Rồi con lừa đi xuống nhanh về hướng cây cối. Mặc dù có cảm giác con lừa đi trở về đường cũ, nhưng Hannibal không toan giữ nó lại. Khi Blondie bước xuống tán lá cây, Hannibal cúi xuống gãi cổ nó.

- Được rồi, Hannibal tuyên bố với con lừa. Ta sẽ làm tất cả những gì mi muốn. Bắt đầu từ bây giờ, chính mi có quyền chỉ huy.

Khi bắt kịp ba thám tử, Dusty đành phải công nhận rằng con lừa đã chọn một địa điểm cắm trại rất tốt để qua đêm. Có nhiều củ đốt và củ, và Blondie dẫn Hannibal đến một con suối nước trong chảy gần đó.

Ngay khi mặt trời lặn, trời bắt đầu lạnh dần. Ba Thám Tử Trẻ mặc ngay áo len chồng lên áo thun. Peter vừa mới đốt lửa trại xong và giúp Dusty giờ đỡ từ ngựa xuống. Dusty cài yên con ngựa lại, trước khi cho nó ăn uống. Rồi ông nấu một xoong đậu và cơm thật to.

Hannibal nhìn thức ăn trong đĩa. Củ thám tử trưởng ngẹn lại. Đậu thì còn được. Ít nhất trong đậu cũng chứa chất đạm cùng với chất bột. Nhưng còn cơm, đó là chất độc thuần túy. Chỉ toàn là tinh bột!

Hannibal tự an ủi. Đang lo một vụ điều tra hấp dẫn, thì cần nhiều sức lực. Cứ để Keil Halfebrot ăn xà lách một mình! Thám tử trưởng háng hái làm hết đĩa.

Nhưng Hannibal không mức thêm. Cậu đã thấy nó. “Có lẽ mình mệt quá nên không ăn được nhiều”, Hannibal tự nhủ.

Sau bữa ăn tối, Bob cời gậy thể thao ra, xoa hai cái chân đau do leo núi.

- Chỗ ta đi còn xa không? Bob hỏi Dusty.

Dusty nhìn chăm chăm Bob.

- Cậu không thích chuyến đi này hả?

Bob nhìn lại ông, không chớp mắt.

- Cháu chỉ nghĩ đến móng chân Blondie, Bob nói với giọng mỉa mai. Ở đây, thiếu gì đá sỏi.

Bob đã chán ngấy những lời nói láo của Dusty. Tay chủ trang trại khó tính này phải chịu hiểu rằng Hannibal, Peter và Bob không phải là những thằng nhóc sẵn sàng tin những gì hắn muốn nói. Ba thám tử không hề tin chuyện ông bịa ra về móng chân của Blondie.

- Ủa, Peter ủa theo, có nhiều đường đã đi còn gồ ghề hơn cái giữa móng tay nữa. Sao không thả nó ngay tại đây?

Dusty không trả lời ngay. Ông chỉ vút vài cọng cây vào đống lửa.

- Con lừa này biết rõ nó đi đâu, cuối cùng ông nói. Nó về nơi từ đó nó đã đi. Và nó sẽ biết khi nào nó đến nơi.

- Không gì bằng mái ấm nhà mình, Hannibal dăm chiêu nói. Chú có biết tại sao nó đã bỏ đi, nếu quý vùng núi quê nó dữ vậy?

- Rất khó nói, Dusty bực bội trả lời. Có khi mấy con lừa hoang rời bỏ đàn, rồi đi lạc. Người ta không biết tại sao.

Hannibal biết Dusty nói láo. Blondie đã không tình cờ đi bao nhiêu cây số đến trang trại. Có người đã dắt nó đến đó. Một người mà nó tin tưởng và chịu đi theo. Có thể người được Blondie nghĩ đã cứu sống nó, như Ascencion nói. Một người có giọng nói giống Hannibal một cách lạ lùng.

Khi con lừa ra xa dần khỏi đống lửa trong khi gặm cỏ, Dusty lo lắng liếc nhìn nó nhiều lần.

- Hannibal, có lẽ cậu nên cột nó lại đêm nay, Dusty khuyên rồi mỉm cười gượng gạo. Không nên để nó trở về trang trại một lần nữa.

Hannibal cực khổ đứng dậy. Trong khi cười Blondie, Hannibal không để ý, nhưng bây giờ hai chân nhừ mỏi đến nỗi rất khó đứng vững. Thám tử trưởng bước đến Blondie như đang đi cà kheo.

- Mi sẽ không ra đi, Hannibal thốt lên và vỗ mông con lừa, mi sẽ ở lại với ta, Blondie nhé?
- Dù gì, tôi thấy chắc ăn hơn nếu cậu cột nó lại vào cây, Dusty càu nhàu. Thôi! Cột vào cây đi!

Hannibal quay lại đối mặt với Dusty và lắc đầu.

- Không, Hannibal cương quyết nói. Lỡ ban đêm nó cần đi uống nước.
- Nó đã uống đủ nước rồi.

Giữa hai người là một cuộc đọ sức. Hannibal biết rõ điều này và không muốn chịu thua.

- Nếu chú muốn nó bị cột, thì chú tự cột nó đi! Hannibal thách thức. Nếu nó để chú đụng đến nó...

Ánh mắt thám tử trường chống lại ông chủ trang trại một hồi. Trên đường đi, có thể Blondie là người chỉ huy. Nhưng ở đây là Hannibal!

- Được rồi, cuối cùng Dusty nói rồi chui vào túi ngủ. Có lẽ nó sẽ không đi khi cậu vẫn còn đây.
- Tại sao vậy? Hannibal hỏi. Tại sao chú lại nghĩ nó thương cháu đến thế?
- Ai biết?

Hannibal bước không vững trở về đồng lúa trại. Bob nháy mắt lúc Hannibal đi ngang qua.

Trời vẫn còn tối khi Hannibal thức dậy. Lửa đã tắt. Hannibal còn ngái ngủ và phải mất một khoảng thời gian mới hiểu ra cái gì đã đánh thức mình. Rồi thám tử trường lại nghe thấy nữa.

Tiếng lừa be be phản đối.

Blondie.

Hannibal cực nhọc chui ra khỏi túi ngủ, rồi mò mẫm giữa cây đi về hướng con suối.

Lúc bước vào khoảng rừng thưa, Hannibal nhìn thấy ánh sáng đèn di chuyển từ dưới lên trên, vẽ thành vòng tròn. Lúc đầu, tất cả những gì Hannibal nhìn thấy được trong chùm sáng nhảy nhót là Blondie. Nó sừng sộ lên, đá mạnh.

Rồi lúc ánh sáng đứng yên lại một chút, Hannibal nhận ra hình bóng một người phụ nữ. Bà cầm đèn pin một tay, còn tay kia kéo dây cương con lừa, cố lôi Blondie vào rừng.

Blondie be lên một tiếng nữa. Nó nhảy lên cao hơn nữa, sẵn sàng giẫm lên người phụ nữ lạ dám kéo dây cương thòng ở cổ nó.

Đã biết cách loài burro khừ rắn chuông, Hannibal lo sợ cho người phụ nữ nhiều hơn cho Blondie.

- Thả nó ra! Hannibal kêu lên để cảnh cáo bà.

Thám tử trường chạy đến, cố dỗ dành con lừa.

- Blondie oi, yên nào Blondie, Hannibal nói bằng một giọng dịu dàng.

Người phụ nữ thả dây ra ngay. Blondie được tự do đứng lại trên bốn chân. Nó quay sang bạn Hannibal của nó, rồi nhìn người phụ nữ.

Đèn tắt đi.

Trong bóng tối đột ngột, Hannibal nghe tiếng chạy. Người phụ nữ đã chạy trốn vào màn đêm. Ít lâu sau, Bob và Peter ra đến khoảng rừng thưa với thám tử trường.

- Có chuyện gì vậy? Bob hỏi. Tiếng Blondie đánh thức mình.

Hannibal giải thích - Một người phụ nữ...

- Ủi chà, Peter kêu. Lại người phụ nữ tóc vàng nữa. Người đã toan dìm cậu chết đuối ấy. Bây giờ bà lại tấn công lừa à?

- Không, Hannibal khẳng định. Mình chỉ thoáng thấy bà dưới ánh đèn khoảng một giây thôi. Nhưng mình có thể nhận ra bà bất cứ nơi nào. Chính người phụ nữ Mê-hi-cô đi cùng ta trên xe đò. Người phụ nữ đội khăn tím và có hai bím tóc đen dài.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: AI CHỈ HUY?

Hannibal đứng bất động hoàn toàn, ngắm nhìn xương rồng.

Khi Bob và Peter cực nhọc lên được cùng thám tử trưởng, Hannibal vẫn đứng bất động.

- Có chuyện gì vậy? Peter thắc mắc hỏi.

- Mình không biết. Có cái gì đó làm cho Blondie sợ.

Bob đang tiến đến, bị Peter giữ lại. Peter cũng đã để ý thấy lông dựng thẳng trên cổ con lừa.

- Để xem nó làm gì khi bọn mình đã đến.

Blondie không làm gì hết; nó tiếp tục nhìn chăm chăm cây xương rồng, không nhúc nhích. Suốt một phút, chỉ nghe có tiếng thở hổn hển của con ngựa đang cực nhọc leo dốc và cuối cùng dừng lại phía sau lưng ba thám tử.

- Tại sao các cậu dừng vậy? Dusty sáng giọng hỏi.

Khi đó mọi người nghe thấy tiếng ù ù khê.

Mà Blondie, tai rất thính, đã nghe trước. Một tiếng động đầy nguy hiểm.

Tiếng ù ù thốt ra từ đá phía sau cây xương rồng không đều đặn như tiếng một con ong. Nó ngưng, rồi vang lên lại, mạnh hơn, nhanh hơn.

Đang đứng bên cạnh con ngựa, Dusty hít thở thật sâu, lấy cây súng trong bao cột ở yên.

- Rắn chuông, Dusty khẳng định. Nó núp chờ đâu đó phía sau cây xương rồng. Có lẽ Blondie đã kích động nó. Ta sẽ buộc làm cho nó sợ để nó lộ mặt ra để tôi bắn nó.

Ba Thám Tử Trẻ cúi xuống lượm đá. Trước khi ném đá, ba bạn chờ Dusty tỳ súng lên vai và nhắm.

- Ném! Peter ra lệnh.

Ba thám tử ném đá cùng một lúc. Tiếng ù ù dứt, nhưng không nhường chỗ cho im lặng. Với tiếng leng keng điếc tai, con rắn uốn éo bò ra. Nó dài khoảng một mét hai mươi. Cái đầu to ngẩng cao lên, con rắn di chuyển nhanh đáng kinh ngạc, vừa cuộn lại vừa kéo ra khi tiến tới.

Trong khi ba thám tử lùi lại nhanh, Dusty nổ súng.

Không biết Dusty có bắn trúng con rắn hay không. Nhưng con rắn không chết. Nó bắn sang một bên, rồi vẫn tiếp tục tiến gần.

Bob nhìn nó như bị mê hoặc. Bây giờ con rắn đang bò thẳng đến Bob. Bob nhìn thấy hai con mắt nhỏ sâu, cái lưỡi dài thè ra, chùm chuông ở cuối cái đuôi vênh lên. Bob muốn nhúc nhích, nhưng không làm nổi. Hay Bob bị thôi miên?

Dusty bật khóa súng, đưa nòng lên.

Nhưng ông không bóp cò. Blondie đang nằm ngay trên đường bắn.

Hai tai cúp xuống, con lừa quay lại nhanh, đầu lưng với con rắn.

Bob nhìn thấy đầu con rắn nâng lên cao hơn nữa. Con rắn đứng yên một hồi, sẵn sàng tấn công.

Khi đó Blondie đá hai chân sau thật mạnh.

Móng con lừa đá trúng phần to nhất thân con rắn. Rắn bay lên trời, rơi xuống đá sáu mét phía dưới gờ đá. Nó nằm đó vài giây, như bị ngất. Rồi uốn éo bò đi mất.

Dusty cất súng vào bao. Không ai nói gì.

Ba thám tử đứng bất động, hít thở thật sâu. Rồi tất cả đi tiếp, hoàn toàn câm lặng.

Blondie không leo nữa, mà đi vòng qua núi cho đến khi Hannibal nhìn thấy lại một lần nữa cây cối phía dưới. Rồi con lừa đi xuống nhanh về hướng cây cối. Mặc dù có cảm giác con lừa đi trở về đường cũ, nhưng Hannibal không toan giữ nó lại. Khi Blondie bước xuống tán lá cây, Hannibal cúi xuống gãi

cỏ nó.

- Được rồi, Hannibal tuyên bố với con lừa. Ta sẽ làm tất cả những gì mi muốn. Bắt đầu từ bây giờ, chính mi có quyền chỉ huy.

Khi bắt kịp ba thám tử, Dusty đành phải công nhận rằng con lừa đã chọn một địa điểm cắm trại rất tốt để qua đêm. Có nhiều củ đốt và cỏ, và Blondie dẫn Hannibal đến một con suối nước trong chảy gần đó.

Ngay khi mặt trời lặn, trời bắt đầu lạnh dần. Ba Thám Tử Trẻ mặc ngay áo len chồng lên áo thun. Peter vừa mới đốt lửa trại xong và giúp Dusty giở đồ từ ngựa xuống. Dusty cài yên con ngựa lại, trước khi cho nó ăn uống. Rồi ông nấu một xoong đậu và cơm thật to.

Hannibal nhìn thức ăn trong đĩa. Cỗ thám tử trông nghen lại. Đậu thì còn được. Ít nhất trong đậu cũng chứa chất đạm cùng với chất bột. Nhưng còn cơm, đó là chất độc thuần túy. Chỉ toàn là tinh bột!

Hannibal tự an ủi. Đang lo một vụ điều tra hấp dẫn, thì cần nhiều sức lực. Cứ để Keil Halfebrot ăn xà lách một mình! Thám tử trưởng hăng hái làm hết đĩa.

Nhưng Hannibal không mức thêm. Cậu đã thấy nó. “Có lẽ mình mệt quá nên không ăn được nhiều”, Hannibal tự nhủ.

Sau bữa ăn tối, Bob cởi giày thể thao ra, xoa hai cái chân đau do leo núi.

- Chỗ ta đi còn xa không? Bob hỏi Dusty.

Dusty nhìn chăm chăm Bob.

- Cậu không thích chuyển đi này hả?

Bob nhìn lại ông, không chớp mắt.

- Cháu chỉ nghĩ đến móng chân Blondie, Bob nói với giọng mỉa mai. Ở đây, thiếu gì đá sỏi.

Bob đã chán ngấy những lời nói láo của Dusty. Tay chủ trang trại khó tính này phải chịu hiểu rằng Hannibal, Peter và Bob không phải là những thằng nhóc sẵn sàng tin những gì hắn muốn nói. Ba thám tử không hề tin chuyện ông bịa ra về móng chân của Blondie.

- Ủa, Peter ủa theo, có nhiều đường đã đi còn gồ ghề hơn cái giữa móng tay nữa. Sao không thả nó ngay tại đây?

Dusty không trả lời ngay. Ông chỉ vút vài cọng cây vào đồng lửa.

- Con lừa này biết rõ nó đi đâu, cuối cùng ông nói. Nó về nơi từ đó nó đã đi. Và nó sẽ biết khi nào nó đến nơi.

- Không gì bằng mái ấm nhà mình, Hannibal dăm chiêu nói. Chú có biết tại sao nó đã bỏ đi, nếu quý vùng núi quê nó dữ vậy?

- Rất khó nói, Dusty bực bội trả lời. Có khi mấy con lừa hoang rời bỏ đàn, rồi đi lạc. Người ta không biết tại sao.

Hannibal biết Dusty nói láo. Blondie đã không tình cờ đi bao nhiêu cây số đến trang trại. Có người đã dắt nó đến đó. Một người mà nó tin tưởng và chịu đi theo. Có thể người được Blondie nghĩ đã cứu sống nó, như Ascencion nói. Một người có giọng nói giống Hannibal một cách lạ lùng.

Khi con lừa ra xa dần khỏi đồng lửa trong khi gặm cỏ, Dusty lo lắng liếc nhìn nó nhiều lần.

- Hannibal, có lẽ cậu nên cột nó lại đêm nay, Dusty khuyến rồi mỉm cười gượng gạo. Không nên để nó trở về trang trại một lần nữa.

Hannibal cực khổ đứng dậy. Trong khi cười Blondie, Hannibal không để ý, nhưng bây giờ hai chân nhức mỏi đến nỗi rất khó đứng vững. Thám tử trưởng bước đến Blondie như đang đi cà kheo.

- Mi sẽ không ra đi, Hannibal thốt lên và vỗ mông con lừa, mi sẽ ở lại với ta, Blondie nhé?

- Dù gì, tôi thấy chắc ăn hơn nếu cậu cột nó lại vào cây, Dusty cầu nhàu. Thôi! Cột vào cây đi!

Hannibal quay lại đối mặt với Dusty và lắc đầu.

- Không, Hannibal cương quyết nói. Lỡ ban đêm nó cần đi uống nước.

- Nó đã uống đủ nước rồi.

Giữa hai người là một cuộc đọ sức. Hannibal biết rõ điều này và không muốn chịu thua.

- Nếu chú muốn nó bị cột, thì chú tự cột nó đi! Hannibal thách thức. Nếu nó để chú đụng đến nó...

Ánh mắt thám tử trưởng chống lại ông chủ trang trại một hồi. Trên đường đi, có thể Blondie là người chỉ huy. Nhưng ở đây là Hannibal!

- Được rồi, cuối cùng Dusty nói rồi chui vào túi ngủ. Có lẽ nó sẽ không đi khi cậu vẫn còn đây.

- Tại sao vậy? Hannibal hỏi. Tại sao chú lại nghĩ nó thương cháu đến thế?

- Ai biết?

Hannibal bước không vững trở về đồng lửa trại. Bob nháy mắt lúc Hannibal đi ngang qua.

Trời vẫn còn tối khi Hannibal thức dậy. Lửa đã tắt. Hannibal còn ngái ngủ và phải mất một khoảng thời gian mới hiểu ra cái gì đã đánh thức mình. Rồi thám tử trưởng lại nghe thấy nữa.

Tiếng lửa be be phản đối.

Blondie.

Hannibal cực nhọc chui ra khỏi túi ngủ, rồi mò mẫm giữa cây đi về hướng con suối.

Lúc bước vào khoảng rừng thưa, Hannibal nhìn thấy ánh sáng đèn di chuyển từ dưới lên trên, vẽ thành vòng tròn. Lúc đầu, tất cả những gì Hannibal nhìn thấy được trong chòm sáng nhảy nhót là Blondie. Nó sùng sộ lên, đá mạnh.

Rồi lúc ánh sáng đứng yên lại một chút, Hannibal nhận ra hình bóng một người phụ nữ. Bà cầm đèn pin một tay, còn tay kia kéo dây cương con lừa, cố lôi Blondie vào rừng.

Blondie be lên một tiếng nữa. Nó nhảy lên cao hơn nữa, sẵn sàng giẫm lên người phụ nữ lạ dám kéo dây cương thông ở cổ nó.

Đã biết cách loài burro khừ rấn chuông, Hannibal lo sợ cho người phụ nữ nhiều hơn cho Blondie.

- Thả nó ra! Hannibal kêu lên để cảnh cáo bà.

Thám tử trưởng chạy đến, cố dỗ dành con lừa.

- Blondie ơi, yên nào Blondie, Hannibal nói bằng một giọng dịu dàng.

Người phụ nữ thả dây ra ngay. Blondie được tự do đứng lại trên bốn chân. Nó quay sang bạn Hannibal của nó, rồi nhìn người phụ nữ.

Đèn tắt đi.

Trong bóng tối đột ngột, Hannibal nghe tiếng chạy. Người phụ nữ đã chạy trốn vào màn đêm. Ít lâu sau, Bob và Peter ra đến khoảng rừng thưa với thám tử trưởng.

- Có chuyện gì vậy? Bob hỏi. Tiếng Blondie đánh thức mình.

Hannibal giải thích - Một người phụ nữ...

- Ủi chà, Peter kêu. Lại người phụ nữ tóc vàng nữa. Người đã toan dìm cậu chết đuối đấy. Bây giờ bà lại tấn công lừa à?

- Không, Hannibal khẳng định. Mình chỉ thoáng thấy bà dưới ánh đèn khoảng một giây thôi. Nhưng mình có thể nhận ra bà bất cứ nơi nào. Chính người phụ nữ Mê-hi-cô đi cùng ta trên xe đồ. Người phụ nữ đội khăn tím và có hai bím tóc đen dài.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: CUỘC THĂM VIẾNG ĐÊM KHUYA

ai ngày tiếp theo trôi qua như ngày hôm trước. Từng giờ một, từng cây số một, cả nhóm đâm vào Sierra Madre sâu hơn. Núi trùng trùng điệp điệp như bất tận. Vừa mới lên đến đỉnh một ngọn, thì lại thấy đỉnh một ngọn núi khác xuất hiện.

Thung lũng nhỏ hẹp chia cách các dãy núi với nhau. Trong vài cây số, Ba Thám Tử Trẻ được đi trong rừng cây thông, rồi lại rời bóng cây dễ chịu để leo dọc những eo đá cằn cỗi dẫn lên một dãy núi khác.

- Cũng may là mùa hè, Peter nói trong khi đang cùng Bob leo đá. Mùa đông, bọn mình sẽ bị tuyết ngập đến tận cổ.

- Như vậy, có khi còn thích hơn, Bob cầu nhau vì đang bị mồ hôi nhễ nhại.

Ngày bắt đầu ngay từ lúc mặt trời mọc. Bữa sáng ăn một đĩa com trộn đậu nóng, bữa trưa ăn một đĩa com trộn đậu nguội, bữa tối ăn một bữa com trộn đậu nóng. Một chế độ ăn vừa chán ngấy vừa giàu tinh bột! Nhưng Hannibal quyết tâm giải ra vụ bí ẩn này và xem Blondie sẽ dẫn mọi người đến đâu, nên không cảm thấy có tội. Tất cả - kể cả việc kiểm soát chất glucide - đều bị tạm ngưng. Nhưng cho dù có thế nào đi nữa, Hannibal không bao giờ cảm thấy thèm mức thêm đĩa com đậu thứ nhì. Blondie dùng để gặm cỏ bốn năm lần một ngày. Ba thám tử rất thích những lần tạm nghỉ này, để nằm xuống cỏ thở một chút. Dusty và con ngựa cũng được dịp bắt kịp mọi người. Mặc dù Dusty không hà tiện lúa mạch, nhưng con ngựa có vẻ càng ngày càng mệt hơn. Có khi Dusty và con ngựa đi xa hơn đến hai cây số phía sau Bob và Peter.

Trong một lần dừng tạm nghỉ như thế, Ba Thám Tử Trẻ nằm thoải mái trong cỏ tán dóc.

- Không hiểu tại sao bọn phụ nữ kia lại oán ghét bọn mình, Bob nói. Lúc đầu thì một cô tóc vàng toan làm cho Babal chết ngủm trong hồ, rồi sau đó một cô tóc đen toan lấy trộm lửa của ta.

- Hay lửa của cô Mê-hi-cô kia bị cà nhắc, Peter nói đại, và cô ấy cần một con lửa mới để chờ đồ.

Bob không tin.

- Một người Mê-hi-cô sẽ rành hơn về lửa, biết rằng không thể ép buộc lửa nổi.

- Không hiểu, Hannibal xen vào, có phải cô ấy có thật sự muốn con lửa cho mình hay không. Theo mình, cô ấy chỉ không muốn ta có lửa thôi.

- Vậy à? Peter không tin kêu.

Nhưng Hannibal không nói gì thêm. Ba bạn lên đường đi tiếp.

Mỗi tối, trước khi mặt trời lặn, Blondie tìm ra một địa điểm có nước và rừng để cắm trại qua đêm. Cả nhóm không bao giờ thấy bóng người. Thỉnh thoảng cũng có thấy từ xa những ngôi nhà đất sét lợp mái rom. Nhưng nếu có người ở trong đó, thì họ không bao giờ lộ đầu ra.

Ngay từ ngày thứ nhì, chân Hannibal không còn bị cứng nữa. Những cơ bắp mà Hannibal không hề biết đến đã phát triển ra. Sáng thứ ba, Hannibal phát hiện một điều kỳ diệu: sợi dây nịt da đã trở nên quá rộng! Hannibal buộc phải tháo lại một nấc.

- Chắc là nhờ cười Blondie, Hannibal tự hào thông báo với hai bạn.

Peter phá lên cười.

- Chuyện cậu sút cân có gì lạ đâu, Peter kêu. Cậu đâu còn được ăn nhiều ở các bữa ăn.

Hannibal không thèm để ý đến lời chọc ghẹo. Cho có nhờ nguyên nhân nào đi nữa, nhưng đúng là Hannibal đã ốm đi. Thậm chí có thể Hannibal sẽ tìm được một cô bạn gái trước khi hết kỳ nghỉ hè. Hannibal bắt đầu huyết sắc.

Ngày hôm đó, trong khi leo lên một sườn núi, ba thám tử nhìn thấy khói trắng bay lên cuộn cuộn từ một dãy núi trước mặt. Ba bạn dừng lại để quan sát.

- Chẳng lẽ thêm chuyện này nữa, Bob nói. Cháy rừng.

- Rất xa đây mà, Peter tin tưởng nói. Và nếu may mắn, có khi gió sẽ thổi theo chiều ngược lại với bọn mình.

Khi ba thám tử đi tiếp, Hannibal có vẻ chìm đắm trong suy nghĩ.

Buổi tối, Dusty đến chỗ cắm trại trễ hơn một tiếng so với ba thám tử. Dusty ăn uống với thái độ lo âu.

- Tôi buộc phải cho ngựa nghỉ một ngày, nếu không ngựa sẽ bị đi cà nhắc lại, Dusty thông báo sau khi ăn xong. Các cậu cứ đi tiếp một mình. Tôi sẽ đuổi theo ngay khi được.

- Chú có chắc chắn là sẽ tìm thấy tụi cháu không? Peter hỏi.

- Các cậu đừng lo. Trên loại địa hình như thế này, rất dễ lần theo dấu vết các cậu. Hai người đi bộ và một người đi lừa để lại dấu vết rất rõ ràng.

Sáng hôm sau, ngay khi Dusty phân chia thực phẩm xong, Ba Thám Tử Trẻ lên đường đi tiếp một mình. Blondie chịu chờ thêm lương thực và nôi, cùng với mấy túi ngủ. Thám tử trưởng đi bộ cùng với Bob và Peter. Tối hôm đó ở chỗ cắm trại, ba bạn đùa giỡn vui vẻ, nhẹ nhõm vì không còn Dusty nữa.

- Để mình thử đoán xem tối nay ta sẽ ăn gì, Bob nói với Peter trong khi Hannibal chuẩn bị bữa ăn tối. Com với đậu, đúng không?

- Sai rồi! Peter thốt lên. Đậu với com.

- Thật ra, Hannibal nói ủa theo, thực đơn tối nay là món com nấu đậu. Xin mọi người hãy chuẩn bị đĩa sẵn sàng.

Sau bữa ăn tối, ba thám tử đang ngồi quanh đồng lửa, thì Blondie đột nhiên be lên kích động. Ba thám tử đứng phốc dậy lắng tai nghe.

Như thường lệ, phải rất lâu sau, ba bạn mới nghe thấy điều đã báo động. Tiếng chân bước nghe gần dần trong bóng tối.

Một hồi sau, lửa trại chiếu sáng một con burro to lớn đang thản nhiên bước về phía ba thám tử. Rõ ràng nó già hơn Blondie. Con lừa này không có yên, nhưng có nhiều balô cột bằng dây trên lưng nó.

Đi theo nó là người phụ nữ thất hai bím tóc đen.

Blondie ngừng không be nữa. Nó có vẻ mừng rỡ khi được gặp đồng loại. Nó chạy lon ton đến gặp con lừa kia, rồi hai con cạ mũi vào nhau.

Người phụ nữ Mê-hi-cô đến với ba thám tử.

- Đừng sợ, bà trấn an bằng tiếng Tây Ban Nha. Lần này, tôi không đến để toan cướp con burro của các cậu. Tôi muốn nói chuyện với các cậu. Tên tôi là Mercedes và tôi biết cả ba cậu là ai. Nhưng trước khi nói chuyện, xin các cậu hãy mời tôi ăn một cái gì đó. Tôi đói bụng lắm.

Ngay khi được Hannibal đưa cho một đĩa com đậu, Mercedes ngồi xuống bên đồng lừa. Rõ ràng bà rất đói bụng. Bà không nói tiếng nào trước khi ăn xong.

Trên xe dò, Hannibal chỉ nhìn thấy bà từ xa. Đây là lần đầu tiên thám tử trưởng có dịp quan sát bà. Thám tử trưởng thận trọng nhìn bà trong khi bà ăn: một người phụ nữ đẹp có gương mặt rắn rỏi và cương quyết khoảng bốn mươi tuổi. Bà mặc một chiếc váy len rộng có túi, đi ủng cao, áo sơ mi tay ngắn. Với làn da sạm và đôi mắt đen y như Ascencion, bà có thể là một người bạn tốt cũng như một kẻ thù đáng gờm, Hannibal nghĩ bụng.

Sau khi bỏ đĩa không trở xuống, bà liếc nhìn đồng hồ nam đeo ở tay. Dây đeo bị sút ra, đồng hồ trượt khỏi cổ tay. Bà nhanh nhẹn cài lại.

- Tôi không có nhiều thời gian, bà nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi phải trở về hồ. Nên tôi sẽ trình bày vắn tắt những gì cần nói.

Bà nhìn Hannibal.

- Tôi xin lỗi vì không biết tiếng Anh. Nhưng theo tôi thấy khi đi xe dò, cậu hiểu tiếng Tây Ban Nha rất tốt. Đúng không?

Hannibal nhớ lại gã thanh niên Mê-hi-cô mặc áo blouson da rách đã toan cản không cho ba thám tử lên xe. Dĩ nhiên là bà đã nghe cuộc cãi cọ. Và Hannibal đã thấy bà trả tiền cho gã thanh niên đó ngay khi sự đụng độ diễn ra.

Hannibal gật đầu.

- Tôi hiểu những gì bà nói, nếu bà nói chậm

- Được.

Mercedes cong chân lại, giấu hai chân dưới váy. Rồi suốt mười lăm phút tiếp theo sau đó, bà nói bằng một giọng chậm chạp và hồi thúc. Hannibal chỉ ngắt bà vài lần để hỏi nghĩa của vài từ. Khi bà nói xong, thám tử trưởng đã hiểu cả câu chuyện.

Mercedes đứng dậy, cùng ba thám tử. Bà bắt tay cả ba. Rồi bà biến mất vào màn đêm một cách đột ngột và bí ẩn, y như lúc đến.

Peter cho thêm củi vào đồng lừa.

- Rồi, hay bây giờ cậu nói cho bọn mình biết có chuyện gì vậy?

- Ôi đúng là chuyện khó tin! Hannibal thốt lên trong khi cả ba nằm xuống đất. Đợi một phút nữa, mình sẽ kể cho các cậu nghe. Bob này, cậu vô cùng uyên bác, cậu hãy nói cho mình biết về Pancho Villa đi.

- Bộ cậu tưởng mình là thư viện Mê-hi-cô di động à? Bob la lên.

- Đừng đùa. Cậu đang đọc quyển sách về lịch sử Mê-hi-cô từ khi bọn mình rời khỏi Rocky. Cậu đọc xong chưa?

- Xong rồi, Bob mỉm cười nói. Mình đọc xong hôm cậu xem trở thành một sự kiện lịch sử bằng cách chết đuối dưới hồ.

- Tuyệt! Hannibal bình luận rồi mỉm cười theo. Mình quan tâm đến đoạn năm 1916. Cậu biết gì về Pancho Villa?

- Thời đó có một cuộc cách mạng làm náo động đất nước Mê-hi-cô. Pancho Villa là một trong những người lãnh đạo. Một số người cho rằng ông chỉ là một kẻ ngoài vòng pháp luật, giống như Jessie James. Nhưng ông lãnh đạo đội quân riêng. Và ông đã dành được chiến thắng ở một số trận.

- Ông có từng ở vùng Sierra Madre này không?

- Có. Đây là một trong những cơ sở của ông. Có khi ông xuống sa mạc để tấn công cướp tàu lửa. Rồi lại trở lên đây trốn.

Hannibal đắm chiêu gạt đầu:

- Ít nhất Mercedes cũng nói thật về điểm này.

- Ý cậu muốn nói bà nói làm nhảm suốt thời gian đó về chuyện này? Peter hỏi. Về một tay đã chết tên Pancho Villa hả?

- Không, không nói suốt. (Hannibal quay sang Bob). Nhưng rất có thể ta đang đi trên dấu vết cái kho báu Sierra Madre mà cậu nói suốt. Chiến lợi phẩm của Pancho Villa. Mercedes nói với mình rằng có lần Pancho Villa cướp một đoàn tàu lửa và bỏ chạy với một đồng đồng peso bạc. Rồi ông ấy trở về núi, giấu chiến lợi phẩm vào hang. Rất xui cho ông là ông dùng cùng cái hang đó để trữ thuốc súng. Một người của ông đã làm nổ do sơ ý. Một phần núi sạt lở, chôn vùi đồng peso bạc dưới hàng tấn đá và đè chết khá nhiều lính. Khi đó Villa tiến hành cho giờ mảy khối đá sạt lở. Nhưng ông lại bị những người phe khác tấn công và buộc phải bỏ trốn khỏi núi thật nhanh.

Mất long lanh, Hannibal ngưng nói một hồi.

- Mercedes bảo rằng tiền vẫn còn ở đó, Hannibal kết luận.

Bob và Peter im lặng, đủ thời gian để tiêu hóa tin này.

- Làm thế nào bà ấy biết được? Cuối cùng Peter ngạc nhiên hỏi.

- Bà nói rằng ông nội bà là một người lính của Pancho Villa và đã truyền chuyện này lại cho con trai.

- Bà nói gì về Dusty? Bob hỏi. Mình có nghe bà nói tên ông ta. Mình còn nghe được một cái gì đó về con lừa nữa.

- Mình sắp kể đây, Hannibal tuyên bố. Bà kể rằng cách đây khoảng ba tháng, một người bạn thân của bà, một thanh niên Mỹ tên là Brit, đã từ vùng núi đó trở về. Brit và cha đang thăm dò tìm hang động của Pancho Villa. Và họ nghĩ là đã tìm ra. Dù sao Brit đã nói với Mercedes như thế.

Hannibal lục trong trí nhớ và dừng một hồi.

- Kể tiếp đi. Đừng có dừng nửa chừng như vậy - Bob rên. Bọn mình đang chờ nghe đoạn nói về Dusty và Blondie đây.

- Khi đến hồ, Hannibal nói tiếp, Brit có một con lừa nhỏ lông trắng. Brit tìm thấy con lừa gần hang. Brit đã kết bạn được với nó và đã dẫn nó về trang trại của Dusty. Sau đó Brit trở lên núi một mình.

- Tại sao? Peter hỏi. Tại sao không bỏ con lừa ở chỗ đã tìm thấy?

- Bởi vì Brit sợ Blondie chết nếu ở lại trên núi. Brit phải tìm bác sĩ thú y và phòng thú y gần nhất ở Lareto. Ascencion đã đi tìm người bác sĩ đó, để chữa trị cho Blondie.

- Blondie bị bệnh gì? Peter hỏi. Ý mình muốn nói, nếu nó đi được suốt đoạn đường đến trang trại, thì nó đâu có bệnh gì.

- Nó bị viêm mắt rất nặng.

Hannibal đang kể đến phần câu chuyện của Mercedes mà cậu rất thích thú. Phần này giải thích được một chi tiết làm Hannibal thắc mắc từ nhiều ngày... Tại sao Blondie chỉ nhận ra Hannibal ở giọng nói, tại sao Blondie không biết rằng về ngoại hình Hannibal không giống Brit, cậu thanh niên người Mỹ kia...

- Khi Brit tìm thấy Blondie trên núi, Hannibal nói tiếp, thì Blondie đang bị mù.

Hannibal nhớ lại lời nói của Ascencion: "Nó nghĩ cậu đã cứu nó sống".

Peter huýt sáo khê:

- Vậy thì mọi thứ đã rõ. Nếu Dusty biết rằng Brit và cha anh ấy đã tìm ra kho báu của Pancho Villa...

- Đúng, Hannibal ngắt lời. Mercedes nói rằng Dusty đã toan theo Brit để đoạt kho báu. Nhưng Brit khôn và nhanh quá. Brit đã che mắt dấu chân. Thế là Dusty ở lại một mình với Blondie. Chỉ có mình Blondie là có thể dẫn đường đến kho báu. Nhưng Blondie không chịu dẫn ông ta đi đâu cả. Nếu không có một người có giọng quen thuộc đối với Blondie.

- Thế là Dusty phải tìm một giọng nói giống giọng Brit, Peter nói. Đó chính là mục đích của cuộc thi vô nghĩa kia.

- Và chính Hannibal đã dành được vai này, Bob xen vào. Nhưng điều mình không hiểu nổi là tại sao bà Mercedes lại nói với cậu về chuyện hang và đồng tiền peso bạc.

- Phải, Peter nói. Vì bà đã toan ngăn không cho bọn mình lên xe đồ mà.

Câu hỏi này cũng từng làm Hannibal thắc mắc.

- Bà không hề để cho mình hỏi câu nào, Hannibal nói. Ngoại trừ lúc mình nói mình không hiểu tiếng Tây Ban Nha. Nên mình chỉ lặp lại những gì bà ấy nói. Bà không tin tưởng Dusty. Bà không tin chuyện con ngựa ông bị đau chân. Theo bà, ông chỉ theo sau ta khoảng vài tiếng. Bà sợ Dusty giết cha con

Brit nếu tìm ra. Và sẽ giết cả bà. Nên bà nói bà trở về hồ. Và bà muốn ta phải đi tiếp. Muốn ta đến hang và báo cho Brit rằng Dusty đang theo sát ta và có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Một hồi im lặng lâu dài tiếp theo sau đó. Ba Thám Tử Trẻ nhìn đồng hồ.

- Mình không hiểu, Hannibal thú nhận. Tại sao bà ấy muốn ta tìm cha con Brit dữ dội như thế? Trừ phi bà hy vọng ta tìm ra kho báu...
- Phải, Bob đồng tình. Để bà có thể theo bọn mình và tự tay bà chiếm lấy kho báu.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: NHỮNG LỜI NÓI HAI NGHĨA

Sáng hôm sau, Ba Thám Tử Trẻ dậy thật sớm. Khi ăn sáng, ba bạn lại nói chuyện thêm một chút về Mercedes. Truyện "Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đồng Đánh "

- Ít nhất bà đã toan lừa ta một lần tối hôm qua, Hannibal nhớ lại.
- Lúc nào? Peter hỏi.
- Lúc nhìn đồng hồ và nói là phải trở về hồ. Bà muốn ta tưởng bà đi ngay.
- Cậu nói đúng, Bob đồng tình. Đúng rồi, ban đêm bà có thể đi được bao xa trên vùng núi?
- Thêm một chuyện khác về cái đồng hồ, Hannibal nói tiếp. Đồng hồ bị trượt khỏi tay bà và lúc bà kéo lên lại, mình tự nhủ – Hannibal nhún vai – mình cũng không biết nữa. Có thể là ảo giác do ánh lửa trại... mình nhìn thấy giống như một vết sẹo ở cổ tay bà.

Cả Peter lẫn Bob đều không để ý. Nhưng Bob có thêm một điều để nói.

- Chắc chắn là phải dè dặt bà này, Bob mỉm cười nói. Trước hết, không có nhiều phụ nữ Mê-hi-cô đeo kính sát trùng đâu. Và sau đó...
- Kính sát trùng hả? Peter ngắt lời.
- Mình thấy bà lau kính trên xe đồ. Bà cúi đầu xuống để mình không thấy bà đang làm gì. Nhưng bà có cái bóp giống y như mình.
- Và sau đó còn gì nữa? Hannibal nóng lòng hỏi.

Khi Bob ra về vô tư nhỏ giọt thông tin như thế, Hannibal muốn la lên.

- Sau đó, Bob nói tiếp vẫn với nụ cười đáng ghét trên môi, bà làm gì mà đi dạo trên vùng núi Sierra Madre với bộ đàm?

Bob ăn hết đậu, rồi dùng nắm lá kim thông chùi đĩa cho sạch trong khi Hannibal đếm nhẩm từ một đến mười.

- Dường như mình thấy ăng ten lòi ra khỏi cái túi trên con lừa của bà trong khi bà kể cho cậu về Pancho Villa. Nên mình đứng dậy đi kiểm tra thử. Mình xin nói dứt khoát : không còn nghi ngờ gì, bà có bộ đàm.

- Bà hi vọng sẽ liên lạc với ai ở nơi khi họ cò gáy này? Peter ngạc nhiên hỏi. Không thể là Dusty. Mình đã giúp hắn giở hàng lên xuống con ngựa nhiều lần đến nỗi mình dám thề hắn không có bộ đàm.

- Bác Ascencion có một bộ đàm, Hannibal nhớ lại. Mình sửa giúp ông. Nhưng không thể được, bộ đàm mạnh nhất cũng không thể phát từ đây về trang trại nổi.

Khi đứng dậy, ba thám tử cẩn thận gặm vào đồng hồ cho tắt. Rồi ba bạn gom đồ đạc lại, Hannibal cột hết lên lưng lừa.

- Giả sử... thám tử trưởng vừa bắt đầu nói vừa gãi cổ con lừa, giả sử Mercedes không quay về trang trại thì sao? Nếu giả sử hiện bà đang núp trên đá? (Hannibal nhìn xung quanh), chờ ta lên đường để theo ta.

Peter nhún vai.

- Nếu bà có ý đồ như thế, thì bà đã thành công. Đâu có cách nào che dấu vết của bọn mình.
- Đúng, Hannibal đồng tình rồi kéo con lừa ra khỏi khoảng rừng thưa. Nhưng ta vẫn có được một lợi thế.

- Lợi thế nào?

- Blondie đã làm quen với con burro của bà Mercedes tối hôm qua. Và theo những gì Hector Sebastian nói với mình, khi đã biết nhau, loài burro cảm nhận được sự hiện diện của nhau cách xa hàng trăm mét. Nên, nếu Mercedes và con lừa của bà đến gần ta dưới ba cây số, Blondie sẽ cho ta biết.

Hôm nay là ngày khổ cực nhất hành tinh. Blondie đã tiến hành leo lên ngọn núi cao nhất và dốc nhất từ trước đến nay. Con lừa cái nhỏ đi ngoằn ngoèo trong các vực hẻm trên núi, đang từ từ lên đến ngọn núi xa.

Nó không dừng hẳn lần nào và không be lên tiếng nào. Còn Ba Thám Tử Trẻ, thì dù có quay lại liên tục nhìn phía sau, cũng không thấy Mercedes lẫn con burro của bà.

Tuy nhiên ba thám tử có thấy một đám khói dường như bay lên từ phía bên kia đỉnh núi đang leo.

- Đây là một trong những đám cháy rừng lạ lùng nhất mà mình từng thấy, Peter thắc mắc nhận xét. Rừng ở đâu? Trên đó không có bụi cây nào, ngoại trừ vài cây xương rồng.

- Cậu nói đúng, Hannibal thừa nhận. Nhưng lần này, khói có thể xuất xứ từ sườn núi phía bên kia. Nếu vụ cháy lây lan ở phía dưới, thì ta sẽ bị bao vây.

- Tuyệt quá! Bob thốt lên. Không những bọn mình đang bị một mụ thần kinh nói láo theo đuôi, mà bây giờ lại còn phải đối phó với một vụ cháy rừng.

Peter quan sát bầu trời.

- Đây là đám khói kì lạ nhất mà mình từng thấy, Peter lập lại. Nó đi lên. Nhưng nó không ở lại. Nó bốc hơi đột ngột. Truyện "Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đồng Đánh "

Bob ngược mắt lên nhìn. Điều hâu, đại bàng đang bay phía trên.

- Chúng nó may mắn quá, Bob thở dài. Chúng bỏ chạy trước khi bị nướng.

Ba thám tử đi tiếp. Nhờ nóng lòng muốn làm sáng tỏ vụ bí ẩn và nhờ vòng eo đã nhỏ đi rất nhiều, Hannibal không còn cực nhọc khi theo Blondie nữa. Đến đầu giờ chiều, con lừa và thám tử trưởng đã bỏ Bob và Peter khá xa lại phía sau.

Chính lúc đó, Bob và Peter nghe tiếng thám tử trưởng vang lên trên núi.

- Đứng lại! Hannibal hét lên. Cứ đứng yên tại chỗ.

Bob và Peter đứng yên lại ngay. Ở đằng xa, Bob và Peter nhìn thấy thám tử trưởng đang đưa tay lên cao trên đầu.

- Bây giờ hãy bước lại gần, Hannibal la. Đi theo con lừa từ từ.

Bob và Peter lúng túng nhìn nhau. Hannibal đang nói sao vậy? Đó có phải là việc mà Bob và Peter làm từ đầu đến giờ không đi theo Blondie?

Không rời mắt khỏi Hannibal, Bob và Peter bắt đầu leo. Hannibal vẫn đi theo sau Blondie. Vì một lý do gì mà Bob và Peter không hiểu nổi, Hannibal vẫn đưa hai tay lên cao.

Rồi Hannibal đứng sững lại.

- Đứng yên, giọng của Hannibal ra lệnh. Các cậu là ai? Các cậu làm gì? Các cậu muốn gì?

Bob và Peter lại nhìn nhau. Tình thế càng lúc càng lạ lùng khó hiểu. Rồi một hồi sau, tình thế lại trở nên vô lý hẳn, khi giọng nói của Hannibal vang lên một lần nữa:

- Tôi là Hannibal Jones, giọng đó la lên. Tôi có bức thông điệp cho các anh.

Đối với thám tử trưởng, tình huống không lạ lùng, mà đáng sợ. Sau một khúc cua, Hannibal đụng đầu với một nòng súng lòi ra khỏi một tảng đá và chĩa thẳng vào Hannibal.

- Đứng yên! Giọng nói la lên. Đứng yên tại chỗ.

Điều làm Hannibal ngạc nhiên nhất là, khi nghe những lời này, Blondie đã đứng sững tại chỗ. Hai cái tai vênh thẳng, nó be lên khề.

Hannibal tuân theo mệnh lệnh kế tiếp, là từ từ bước theo Blondie. Con lừa dừng cách nòng súng một mét.

Một cậu bé trạc tuổi thám tử trưởng bước ra từ sau tảng đá. Cao hơn Hannibal, tóc vàng rối bù và mặt rám nắng, cậu mặc quần jean, ủng Mê-hi-cô, vét xanh jean. Cho dù Hannibal đã cho biết tên mình, kẻ lạ vẫn tiến tới, súng chĩa vào thám tử trưởng. Cậu không nhìn Hannibal nữa. Mắt cậu dán vào con lừa trắng nhỏ.

- Blondie, cậu nói. Làm thế nào mi đến đây được?

Hai cái tai Blondie rung lên. Nó ngoảnh đầu lại để nhìn Hannibal. Rồi lại quay tới nhìn cậu thanh niên tóc vàng, có vẻ hết sức lúng túng.

Hannibal vuốt cổ nó.

- Chính em đã dẫn nó đến, Hannibal giải thích. Hay đúng hơn là nó dẫn em đến đây. Anh là Brit phải không?

Cậu thanh niên tóc vàng không trả lời. Cậu vẫn chĩa súng vào Hannibal, bước đến mép con đường mòn nhỏ, nhìn xuống dưới núi. Dưới đó khoảng ba mươi mét, Bob và Peter đang chậm chạp leo lên.

- Hai cậu kia là ai? Cậu thanh niên đa nghi hỏi.

Hannibal vội giải thích Bob và Peter là hai bạn ở California với mình.

- Tụi em đến giúp anh, anh Brit à, thám tử trưởng nói tiếp. Anh đúng là anh Brit phải không?

- Ủa, cậu thanh niên trả lời nhưng không hạ súng xuống. Giúp tôi hả? Bằng cách nào?

- Bằng cách báo trước với anh rằng Dusty Rice...

- Hắn ở đâu? Ánh nhìn của Brit trở nên đa nghi. Hắn có ở dưới với hai người bạn của cậu không? Truyện "Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh "

- Không. Ông ấy bắt đầu chuyến đi cùng bọn em. Nhưng ngựa ông ấy bị đi cà nhấc. Ông ấy nói thế. Tụi em chia tay với ông ấy cách đây mấy cây số rồi. Nhưng rất có thể ông ấy sẽ có mặt ở đây ngày mai.

- Cảm ơn. Cảm ơn đã thông tin.

Sau khi cài nút an toàn, Brit đeo súng lên vai.

- Các cậu làm thế nào để leo lên đến đây? Brit nói tiếp.

- Blondie chỉ đúng đường. Nó đã dẫn tụi em về nơi nó đã ra đi.

- Làm thế nào Dusty thuần hóa được nó nhanh như thế?

- Ông ấy không thuần hóa nó. Nó vẫn còn khá hoang dại. Em là người duy nhất đến gần nó được. Bởi vì nó tưởng em đã cứu sống nó. Nó tưởng em là anh.

- Tội hả? Tại sao?

- Do giọng nói. Có thể anh không để ý, nhưng giọng anh và giọng em rất giống nhau. Đối với Blondie, có lẽ ta có cùng giọng nói. Đối với nó, đó chính là giọng nói đã đưa nó về nơi an toàn khi nó bị mù. Nó đã liên tưởng giọng nói này với ngoại hình hiện nay của em. Chính vì vậy mà nó bối rối khi thấy anh.

Brit mỉm cười với con lừa.

- Lại đây, Blondie nào. Blondie dễ thương, lại đây.

Tai Blondie vẫn còn rung. Nó dè dặt bước đến gần Brit và không động đậy khi Brit vuốt cổ nó. Rồi, trong khi Brit tiếp tục nói chuyện với nó, nó cạ mũi vào ngực cậu.

Một hồi sau, Bob và Peter xuất hiện trên mỏm đá.

Hannibal giới thiệu.

- Peter Crench và Bob Andy. Còn đây là anh Brit...

- Brit Douglas, Brit nói rõ. Rất hân hạnh được làm quen.

Bob và Peter mỉm cười. Bây giờ hai thám tử đã hiểu những tiếng la lã lừng đã nghe. Hóa ra hai bạn chỉ nhầm lẫn giọng của Brit với giọng Hannibal!

- Tôi nghĩ các cậu khát nước lắm, Brit nói. Tôi sẽ đưa các cậu về chỗ trốn.

Brit dắt dây Blondie, bước trên con đường mòn ngoằn ngoèo. Lên đến đỉnh, có một lỗ hổng bên sườn núi, che giấu một nửa.

- Cúi đầu xuống nghe, Brit báo trước trong khi ba thám tử bước theo vào đường hầm. Rồi. Bây giờ đứng thẳng lại được rồi.

Rất ít ánh sáng lọt vào đường hầm, nhưng Ba Thám Tử Trẻ thấy mình đang ở trong một hang động rộng lớn, trần khá cao.

Brit bật một que diêm lên để châm một cây đèn cầy. Khi đó Hannibal hiểu ra rằng Brit sống trong này được một thời gian. Túi ngủ cuộn lại nằm dưới đất. Xoong cháo, lò dầu hôi, vài cái bao, nhiều xẻng và cuốc chất dọc thành hang. Hannibal ghi nhận về bề mặt phẳng của trần và kết luận rằng ở đây chưa hề có vụ nổ nào. Hang này không thể là hang Pancho Villa.

Brit lượm một cái bao, rót một đồng lúa mạch xuống dưới đất.

- Cũng may là ba mang theo cái này cho ngựa, Brit nói. Ở đây chẳng có gì để gặm đâu. Cả cho một con burro đói bụng.

Bob nhìn cái túi ngủ độc nhất.

- Ba của anh đâu rồi? Bob hỏi.

- Để làm gì? Tại sao cậu muốn biết? Brit kêu lên, vẻ đa nghi.

- Bởi vì cũng phải báo cho bác về chuyện Dusty, Bob giải thích.

Brit lấy một bình đất, rót chút nước vào xoong cho Blondie.

- Ba dẫn ngựa xuống thung lũng tìm lương thực.

Brit chuyển bình cho Peter rồi ba thám tử lần lượt uống một ngụm nước.

- Bác xuống hướng hồ à? Hannibal hỏi. Hy vọng bác sẽ không đụng đầu với Dusty.

- Không. Ba không đi hướng đó. Phía bên kia núi có một ngôi làng. Ở đó chỉ có hai cửa hàng và ba sẽ không tìm ra cái mà chúng tôi đang cần. Làng không có bác sĩ thú y nữa. Nhưng xe đồ dừng ở đó, chuyển xe đồ đi...

Brit ngưng nói, nhìn Ba Thám Tử Trẻ như thể để xem có tin tưởng được hay không.

- Tại sao các cậu lên núi? Brit hỏi.

- Đó là ý của Dusty...

Đã đến lúc kể câu chuyện cho Brit nghe. Hannibal nói về cuộc thi ô chữ, mà câu trả lời phải được thâu băng cassette. Thám tử trưởng kể lại làm thế nào cuối cùng ba thám tử đã hiểu ra mục đích màn dàn dựng đó: tiền peso của Pancho Villa.

Brit ngồi dưới đất cùng ba thám tử, chỉ nghe mà không nói gì.

Brit đột ngột đứng dậy.

- Dusty đã nói về kho báu? Brit tức giận hỏi. Và chưa hết! Hắn hứa chia phần nếu các cậu tìm ra hả?

Không, Peter trấn an. Dusty không hề nói gì về chuyện này. Theo hắn, ta phải lên núi để cho móng chân Blondie mòn đi.

- Cái gì! Brit chưng hửng thốt lên.

Peter nói tiếp:

- Chính Mercedes đã nói với tụi em về Pancho Villa.

- Mercedes, Brit chau mày không hiểu lặp lại. Mercedes là ai?

Bob mô tả. Hai bím tóc dài. Mắt nâu sậm.

- Người Mê-hi-cô hả? Brit chau mày ngạc nhiên hỏi lại.

- Dường như thế, Hannibal trả lời. Em chỉ nghe bà ấy nói tiếng Tây Ban Nha thôi. Và da bà ấy màu sậm.

Bây giờ chính Hannibal cũng bối rối.

- Bà Mercedes đã nhờ bọn em báo trước cho anh về vụ Dusty. Bà ấy nói là rất thân với anh. Anh biết bà ấy mà, phải không? Peter hỏi.

Brit lắc đầu.

- Tôi chưa bao giờ nghe nói đến cái tên này, Brit nói. Và theo tôi biết thì tôi chưa bao giờ gặp bà ấy.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: TÌNH HUỐNG LY KỲ

Vùng đồi núi này đầy hang, Brit giải thích. Pancho Villa và người của ông đã gần như tận dụng hầu hết hang để làm sào huyệt. Và ba tin chắc là đã tìm ra cái hang giấu mấy đồng peso bạc kia.

Ngồi trên túi ngủ cuộn lại, tối hôm đó bốn bạn đang bàn tán trong cái hang của Brit. Brit đã nấu một nồi to món ăn ưa thích nhất của ba thám tử – com nấu với đậu – trên lò dầu hỏa. Hiện ba bạn đã đốt ba đèn cây, nhưng, để không cho ánh sáng lọt ra bên ngoài, Brit đã treo một tấm chăn ngay trước cửa hang. Blondie đang khoái chí nhai củ khô trong một góc.

- Làm sao bác và anh biết được là đúng hang đó? Peter hỏi. Hang nhiều quá mà.

- Thì trước hết, Brit giải thích, cửa hang bị đá sứt lở che mất hoàn toàn. Rồi khi xê dịch được vài khối đá, thì ba đã phát hiện ra Ignacio.

- Ignacio hả?

- Một người lính của Pancho Villa, Brit nói rõ hơn. Dĩ nhiên là trông khá gớm ghiếc, sau khi đã ở dưới hàng tấn đá từ năm 1916 đến giờ. Chỉ còn một bộ xương dính vài mảnh vải. Còn cái sọ...

- Em xin anh! Peter ngắt lời. Em đang ăn mà!

Bob mỉm cười.

- Xác chết làm cho bạn Peter đây ăn mất ngon miệng.

- Ô đừng lo, chúng tôi đã chôn cất Ignacio đàng hoàng, Brot cười nói. Ba đã dựng một thánh giá trên mộ và khắc tên Ignacio để kỷ niệm một trong những vị anh hùng quân đội lớn nhất Mê-hi-cô. Đối với người Mê-hi-cô, Ignacio Villende như, ờ ờ, như một loại George Washington và...

- Bác và anh có vào hang không? Peter ngắt lời để lái cuộc nói chuyện sang hướng khác.

Brit lắc đầu.

- Chúng tôi đã xê dịch được vài khối đá bằng cuốc và xẻng. Nhưng chúng tôi bị kẹt và không đến được kho báu. Chính vì vậy mà ba đã ra đi. Để mua thuốc nổ.

- Theo anh, thì đến bao giờ bác mới về? Hannibal hỏi. Truyện "Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đồng Đánh "

- Còn phải ba bốn ngày nữa. Chỉ mất vài giờ để đến làng. Ba sẽ để ngựa lại tại chỗ, cho chúng ăn uống và nghỉ lại sức. Ba sẽ cần cả hai để mang cả đồng lương thực về. Sau đó, ba phải đi một đoạn đường dài bằng xe đồ đến Chihuahua. Đó là thành phố gần nhất nơi có bán thuốc nổ và những mặt hàng cần thiết khác.

- Rốt cuộc chỉ có bốn ta để đối phó với Dusty, Bob kết luận. Và có thể Mercedes. Chắc bộ tứ này đủ để thắng. Nếu cả bốn cùng ra tay với nhau.

Brit nhìn ba người bạn mới quen:

- Tôi rất mừng là không phải ra tay một mình, Brit nói. Tôi cũng muốn cảm ơn các cậu đã báo trước cho tôi biết về Dusty. Ý tôi muốn nói là các cậu không hề quen biết gì tôi.

- Thật ra... Hannibal nhớ ra là chưa giới thiệu cả ba là ai. Bọn em không chỉ hành động vì anh, thám tử trưởng nói tiếp. Bọn em đang theo một vụ điều tra. Và bọn em nhất quyết phải giải quyết cho xong.

- Cậu muốn nói sao? Brit hỏi. Tưởng như các cậu là thám tử hay một cái gì đó đại loại như vậy.

- Đúng thế, Hannibal gật đầu. Bọn em là thám tử tư!

Hannibal rút danh thiếp ra khỏi túi, đưa cho Brit. Trên danh thiếp đề:

BA THÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

???

Thám tử trưởng: HANNIBAL JONES

Thám tử phó: PETER CRENTH

Lưu trữ và nghiên cứu: BOB ANDY

Brit xem xét tấm card thật lâu, tiến hành đọc bằng một giọng chậm rãi và không chắc chắn.

- Ba thám tử, Brit nói. Ba ...

Brit trả danh thiếp lại cho Hannibal. Thám tử trưởng có vẻ ngạc nhiên.

- Có lẽ cậu nên đọc giúp mình. Truyện "Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh "

Hannibal không cần nhìn danh thiếp và đọc thuộc lòng nội dung ghi trên đó.

- Ô, Brit rút rề chuyển sang nhìn Blondie và nói. Không phải tôi không biết chữ, Brit giải thích. Nhưng tôi bị chứng loạn đọc. Các cậu biết bệnh đó chứ?

- Biết, Bob thông cảm gật đầu. Nghĩa là anh không nhìn thấy chữ và từ ngữ theo đúng trật tự. Người ta đang thực hiện nhiều thí nghiệm về vấn đề này với kính sát trùng màu.

- Đúng. Mẹ tôi muốn tôi gặp bác sĩ chuyên khoa, khi nào tôi về. Nhưng hiện, thì rất khó đọc và viết. Thường khi mẹ không có cạnh tôi, thì hai mẹ con hay thảo luận gì muốn nói với nhau vào băng cassette và gửi cho nhau.

Hannibal không nói gì. Máy vi tính trong đầu Hannibal đang chạy trở lui, thật nhanh.

Một mẫu ghép hình khác vừa mới tìm được chỗ của nó. Cuộn băng cassette mà Hannibal đã tìm thấy trong thùng thư. "Xin anh đừng đến Mê-hi-cô. Anh đang gặp nguy hiểm lớn..."

Chắc chắn là giọng Brit trên cuộn băng. Có thể là một đoạn bức thông điệp dài hơn mà Brit đã gửi cho mẹ. Chính bà hay một người nào đó khác đã xóa đi tất cả ngoại trừ vài câu, rồi cho băng cassette vào thùng thư. Một lời cảnh cáo. Và một manh mối.

Hannibal mỉm cười với Brit.

- Hiện mẹ anh đang ở Los Angeles à?

- Phải. Tôi hi vọng như thế. Nhưng mẹ tôi rất cứng đầu và...

Brit quay mặt đi chỗ khác, như không muốn nói nhiều hơn.

Hannibal không muốn ép buộc anh. Nhưng có một chuyện khác thám tử trưởng cần làm rõ.

- Trông anh có giống mẹ không? Hannibal hỏi. Ý em muốn hỏi bác có tóc vàng như anh không?

- Có. Tôi cũng thừa hưởng cặp mắt xanh của mẹ. Sao vậy?

- Không có gì. Em tự hỏi, vậy thôi.

Giả vờ vô tư, Hannibal ngáp rồi vươn vai.

- Đi ngủ chưa?

Tất cả tán thành. Vài phút sau, đèn cây đã tắt. Tấm chắn che cửa hang được tháo ra và bốn bạn ngáy khò khò trong túi ngủ.

Sáng hôm sau, khi Hannibal thức dậy sớm, ánh sáng yếu ớt đang len vào hang. Hannibal nhìn tìm Blondie. Nó không có trong hang.

Hannibal vụng về chui ra khỏi túi ngủ để đi tìm con lừa. Hannibal nhìn thấy nó ngay cách đó hai chục mét, dưới chân con đường mòn dẫn lên hang. Hannibal thấy nó ngẩng đầu lên kêu, không có vẻ sợ sệt, mà thân thiện. Một hồi sau, Hannibal nghe tiếng be khác từ dưới núi.

Con lừa của Mercedes, Hannibal nghĩ bụng. Thám tử trưởng vội núp sau tảng đá. Một hồi sau, Peter, Bob và Brit ra cùng Hannibal. Cả ba cũng đã nghe tiếng lừa be.

Cuộc trò chuyện thân thiện vẫn tiếp tục giữa Blondie và người bạn vô hình. Rồi một con lừa khác xuất hiện, leo lên một đoạn đường dốc. Blondie chạy lon ton ra đón bạn. Hai con lừa cạ mũi nhau.

Con lừa của Mercedes vẫn còn dây cương trên cổ, nhưng không còn chờ túi nữa. Khi mặt trời lên, trời sáng dần. Bốn bạn thận trọng nhìn xung quanh.

Không thấy Mercedes đâu.

- Hay cho hai con lừa vào hang đi, Peter gợi ý. Nếu thấy Blondie, bà Mercedes sẽ biết ta đang ở đây.

Brit và Hannibal kéo hai con lừa vào trong hang, để cho Bob và Peter đi theo sau.

- Cậu không tin Mercedes, đúng không? Brit hỏi.

- Đó là một vụ bí ẩn khác nữa, Hannibal thừa nhận. Đúng là bà ấy có nhờ bọn em báo trước với anh về chuyện Dusty. Nhưng bà ấy còn nói là quen rất thân với anh. Vậy mà anh không hề biết bà. Như Bob nói, nên cảnh giác bà.

Hai con burro đang đói bụng. Khi vào đến hang, Brit cho hai con lừa ăn uống.

Trong khi Peter chuẩn bị bữa ăn sáng gồm com và đậu như thường lệ, Hannibal bắt đầu thấy nhớ mấy món xa lát... Bốn bạn ăn chung. Hannibal đã mang đĩa ra ngoài hang và ngồi đó canh gác. Thảm tử trường nằm úp, kín đáo, nhìn khắp quang cảnh, hy vọng thấy Mercedes. Bốn bạn đã thống nhất là sẽ thay ca nhau mỗi giờ.

Thảm tử trường cảm nhận được trong dưới ngực một sự rung thật nhẹ trong nền đất cứng. Cú sốc đó cũng đủ làm cho Hannibal thả nửa ra. Hannibal đã từng biết nhiều vụ động đất ở Los Angeles đủ để biết rằng không phải chuyện đó. Không có cú rung mạnh. Thật ra giống như đang đứng bên lề đường rồi có chiếc xe tải chạy qua.

Hannibal kể lại sự cố cho Bob nghe, khi Bob đến thay ca một tiếng sau.

- Có, Bob gật đầu. Bọn mình cũng cảm nhận trong hang. Y như âm basse khi vặn volume ampli cao quá. Vùng núi này có thể nguy hiểm lắm. À mà bọn mình chưa thảo luận lại về vụ cháy rừng mà bọn mình nhìn thấy hôm qua...

Bob quay lại nhìn lên trời phía sau. Rất tiếc đỉnh núi bị vách đá dốc phía trên cửa hang che mất.

Rồi Bob thay Hannibal để canh Mercedes.

Hai tiếng sau, Peter đang trực, thì nhìn thấy một cái gì đó động đậy ở phía dưới. Để báo hiệu, Peter giả tiếng chim kêu.

- Ở đâu? Hannibal hỏi khê trong khi tất cả nằm úp xuống ngay miệng hang.

- Kia, ở dưới, Peter trả lời và chỉ bên trái

Không cần phải nói nhiều hơn. Bây giờ cả bốn đã nhìn thấy hình bóng đang tiến đến.

Một người đàn ông đội mũ cao bồi và cầm cây súng đang leo nhanh lên núi tiến về phía hang.

Chính là Dusty.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: LINH TÍNH CỦA HANNIBAL

Trón trong hang cũng vô ích, Hannibal thì thầm. Dusty sẽ lần theo dấu vết ta cho đến hang. Và nếu hấn vừa bắn súng vừa bước vào... - Hay bọn mình phục kích hấn, Bob gợi ý.

- Phải, Hannibal gật đầu. Mình có sáng kiến này, có thể thành công.

- Đồng ý, kể đi... Peter yêu cầu.

- Ừ, nhưng vào trong đã.

Hannibal bò trở vào hang. Tất cả vào theo.

Một phút sau, chỉ có Hannibal, Bob và Brit trở ra. Brit ngồi chồm hồm xuống, ôm cây súng sát vào ngực. Ngay khi Dusty rời khỏi tầm nhìn, Brit cực nhọc đi xuống con đường ngoằn ngoèo, rồi biến mất sau những tảng đá ở dưới. Bob vội vàng đi theo Brit, rồi cũng biến mất.

Hannibal vẫn nằm trước cửa hang. Thảm tử trường giữ đầu cúi xuống và thấy Dusty hiện ra. Tay cầm súng, Dusty bước đều theo dấu vết của Blondie.

Hannibal chờ ông chỉ còn cách xa chưa đầy hai chục mét.

- Dusty oi, Hannibal gọi. Dusty, Brit đây.

- Brit hả?

Bàn tay Dusty trượt trên băng súng, đến cò.

- Brit, mày ở đâu vậy?

- Trên đây, Hannibal trả lời. Tôi đang chĩa súng vào ông.

Dusty phá lên cười.

- Bắn đi, Dusty thốt lên. Khi đó tao sẽ biết chính xác mày đang ở đâu và tao sẽ bắn tung đầu mày.

Dusty lên đến cuối đường mòn và cứ tiến lên bằng nhịp bước mềm mại và đều đặn.

- Ông muốn gì? Hannibal giả vờ sợ sệt và nói. Tại sao ông lại đến đây?

- Chỉ để nói chuyện thôi. Để có một cuộc trao đổi thân mật với hai cha con mày về Pancho Villa.

- Vứt súng xuống!

Brit thật phóng ra từ sau tảng đá và đâm súng mạng vào lưng Dusty. Hắn có vẻ sững sờ.

- Nào. Vứt súng xuống! Brit cương quyết ra lệnh.

Kế hoạch của Hannibal, dựa vào chuyện Dusty bị bắt ngờ, đã thành công. Dusty tưởng hắn đang nói chuyện với Brit phía trên cao, trong khi Brit lại ở dưới.

Dusty không vứt súng xuống nhưng vẫn hạ xuống do lúng túng

- Không được quay lại! Brit ra lệnh cũng bằng giọng cứng rắn.

Đúng y như mong muốn của Hannibal, Dusty hấp tấp làm ngược lại mệnh lệnh. Hay ít nhất cũng định làm thế.

Khi đó Bob phóng ra khỏi chỗ nấp.

Dusty đang quay đầu về hướng Brit một nửa, không thấy Bob tới. Trước khi Dusty kịp phản ứng, Bob giật cây súng ra khỏi tay hắn, ném vào một bụi cây xương rồng cách đó khoảng một chục mét.

Dusty tức giận quay sang Bob

Bob ra tư thế võ sĩ karate ngay. Bob không giỏi karate bằng Peter, nhưng có phản xạ nhanh. Bob nghĩ mình sẽ chế ngự nổi Dusty nếu bị hắn tấn công. Dusty đột ngột tấn công Brit. Cánh tay hắn bắn ra. Rồi bằng sống tay, hắn nện Brit một cú mạnh vào đầu. Brit choáng váng bước thụt lùi. Ngay lập tức, Bob bước lên một bước, nhưng Dusty đã chụp lấy nòng cây súng của Brit. Bằng một cú xoay cổ tay mạnh, hắn giật lấy cây súng. Dusty bước lùi, chĩa súng vào Bob.

- Sao, đồ nhóc con giỡn mặt! Dusty thốt lên. Bây giờ, cút đi chỗ khác đi. Đừng dừng lại khi chưa ra khỏi tầm bắn của ta.

Bị tước mất vũ khí, Brit và Bob không còn cách nào khác, mà phải tuân lệnh. Nếu Brit toan đỡ, thì Dusty sẽ bắn Bob. Hai bạn từ từ đi xuống con đường mòn. Dusty chờ cả hai đi xa khoảng một trăm mét, rồi quay lại leo tiếp về hướng Hannibal.

- Ra khỏi đó, thẳng mập. Dusty la lên. Bước ra, nếu không tao bắn.

Khi Hannibal từ từ đứng dậy, ngón tay Dusty ôm sát cò.

- Được rồi, Dusty nói. Mày được phép xuống tìm bạn mày sau một phút nữa. Trước tiên, tao có vài câu hỏi muốn hỏi mày.

Hannibal sẵn sàng cho tất cả để được thử miếng võ judo. Nhưng với một cây súng chĩa vào người, Hannibal không thể đến đủ gần hắn để ra tay.

- Cha của Brit đâu?

Hannibal suy nghĩ thật nhanh. Cậu cần phải làm cho Dusty tưởng rằng trong hang không có ai.

- Peter và bác đi lấy nước, Hannibal áp ứng.

- Tại sao ta không thấy chúng?

- Suối ở cách đây khoảng ba cây. Phía bên kia núi. Không thấy từ đây.

Dusty gật đầu.

- Vây giữa tao và kho báu của Pancho Villa, chỉ có mình mày thôi, Dusty cười khẩy. Tuyệt. Bây giờ mày xuống dưới trốn với mấy thằng bạn mày đi. Làm sao cho tao không bao giờ thấy mày nữa. Nếu mày không muốn nhận viên đạn vào mông, thì chạy nhanh đi.

Hannibal nhún vai, ra vẻ tuyệt vọng và chán nản, bước nhanh xuống con đường mòn.

Dusty nhìn theo cho đến lúc Hannibal biến mất phía sau đá. Rồi hắn cúi đầu súng, hai tay cầm cây súng, bước vào hang.

Peter nghe hắn đến. Peter đang chờ ngay miệng hang. Cậu đoán biết Dusty sẽ phải cúi đầu khi bước vào. Một tấm bia lý tưởng cho một cú chặt karate.

Peter đưa cánh tay lên. Với các ngón tay thật thẳng, bàn tay của Peter nguy hiểm không kém gì cái rìu. Một cú vào gáy là Dusty sẽ ngã sập xuống đất, bất tỉnh.

Dusty đột nhập vào hang. Peter hạ cánh tay xuống hắn. Nhưng khi nghe tiếng một con lừa động đậy, Dusty đã ngẩng đầu lên sớm hơn một giây. Khi bị đánh vào vai, Dusty vấp ngã. Nhưng không thả súng ra.

Peter chuyển sang thế tấn công tiếp ngay, cánh tay đưa lên cao, sẵn sàng đánh nữa. Nhưng, như đã chứng tỏ bên ngoài với Bob, Dusty cũng có phản xạ nhanh. Hắn lùi lại, đưa súng lên, chĩa vào Peter, buộc Peter phải hạ tay xuống.

Tuy nhiên Peter có một lợi thế nhỏ so với cây súng này. Dusty vừa mới rời chỗ có ánh sáng mặt trời, trong khi mắt Peter đã quen với bóng tối trong hang. Nếu hành động đủ nhanh, thì Peter có thể đánh bất ngờ trước khi Dusty kịp bắn.

Peter né sang một bên, rồi đột ngột xoay trên mũi chân. Chân phải bắn ra phía sau như cái lò xo. Chân Peter đánh vào ngay dưới ngực Dusty, khiến hắn đứt hơi. Dusty nghệt thở cong người lại làm hai trong khoảnh khắc một giây.

Lần này, Dusty trở thành mục tiêu rất dễ dàng. Peter phóng ra phía trước, hạ cùi chỏ xuống ót Dusty.

Dusty vẫn nằm bất tỉnh dưới đất khi Hannibal, Bob và Brit trở lên với Peter. Brit gói cột gút dây, nhanh chóng trói chặt Dusty.

Khi đó bốn bạn hài lòng nhìn Dusty bất lực. Hai con lừa đã đứng sát nhau trong vụ ẩu đả, bây giờ đã trở ra ăn lúa mạch.

- Ta nghĩ một chút đi, Bob nói sau một phút.

Bốn bạn bước ra khỏi hang.

- Đồng ý, mình biết rồi, Hannibal mỉm cười thừa nhận. Kế hoạch đã không như mình dự kiến. Nhưng phản xạ cực nhanh của Peter đã gỡ rối được.

Peter phá lên cười rồi hươ vài động tác rề không khí

- Hai cái tay này là vũ khí ghê lắm đấy

- Đúng rồi, Bob trêu. Còn mình, thì tên là Lý Tiểu Long. Hannibal, bây giờ bọn mình làm gì bây giờ?

- Trước hết, phải xuống lấy cây súng của Dusty lại, Brit nói. Có hai cây súng thì vẫn tốt hơn.

Bốn bạn chạy nhanh xuống con đường mòn tìm bụi xương rồng, chỗ Bob ném cây súng của Dusty. Tất cả cúi xuống rà soát nền đất đầy đá.

Bốn bạn tích cực tìm kiếm, xem xét từng cục đá, từng khe đá, nhìn dưới từng lá gai xương rồng.

Cây súng đã biến mất.

- Mercedes... bob bình luận. Bà ấy đang ở đâu đây. Và bây giờ bà ấy có cây súng của Dusty!

Hannibal béo béo môi.

- Mình có sáng kiến, thám tử trưởng nói sau một hồi

- Nửa rồi, Peter lăm lăm. Linh cảm nữa hả?

- Mình không nghĩ Mercedes đang trốn đâu đây, Hannibal dăm chiêu nói tiếp. Mình nghĩ bà ấy đã trở về căn cứ...

- Căn cứ nào? Peter hỏi

- Bà ấy đã gởi tải cho con lừa, Hannibal lý luận. Vậy là bà ấy có cắm trại đâu đó. Và, như Hector Sebastian đã giải thích với mình, burro là loài vật rất

trung thành. Chúng gắn bó với con người. Vậy nếu mình dẫn Blondie đi cho có bạn với nó, rất có thể con burro của Mercedes sẽ dẫn mình về căn cứ cắm trại của bà chủ nó.

- Cậu hả? Bobu muốn dành mọi vinh quang về riêng mình cậu hả? Tại sao tất cả bọn mình không đi cùng?

- Bởi nếu đến bốn đứa, thì bà Mercedes sẽ thấy ta, Hannibal kiên nhẫn trả lời. Nếu chỉ có mình mình, mình sẽ trốn phía sau hai con lừa. Các cậu phải công nhận rằng mình đã ốm hơn trước rất nhiều. Nên khó phát hiện hơn.

- Làm sao cậu ốm bằng Ignacio nổi, Bob nhận xét.

Peter và Brit phá lên cười. Nhưng Hannibal đang lo nghĩ chuyện khác. Bà Mercedes thật sự làm thám tử trưởng khó hiểu. Nhân vật này hơi khó tin. Nhưng rất tiếc, những manh mối duy nhất đã thu thập được là kính sát trùng và dấu vết nhìn thấy trên tay người phụ nữ dưới ánh lửa trại

Là thám tử giỏi, Hannibal biết rằng linh tính có khi tỏ ra rất đúng. Biết đâu, biết đâu cái mà Hannibal đã thấy khi đồng hồ bị tuột không phải là một vết sọc. Chỉ có một cách để xác minh giả thuyết của Hannibal: nhìn lại Mercedes kĩ hơn.

- Đồng ý, cậu đi đi, Peter đồng tình. Nhưng bây giờ người phụ nữ đó giữ cây súng. Cậu hãy cảnh giác nhé.

Brit cho hai con lừa ra khỏi hang.

- Dusty vẫn còn bị trói, Brit thông báo. Nhưng môi hân vẫn cử động được. Hân đã mô tả sẽ xử ta như thế nào khi được tự do trở lại!

Hannibal vỗ mạnh vào mông con lừa của Mercedes. Nó bước đi ngay. Blondie đi bên cạnh nó. Thám tử trưởng giữ cả hai đi giữa mình và vách đá, cúi xuống một chút, để không bị thấy từ phía trên cao.

Hai con lừa không leo lên ngọn đồi, mà đi theo một con đường khá bằng phẳng quanh ngọn núi. Khi ngước mắt lên, Hannibal thấy những miệng hang động khác, nhưng không thấy đường nào dẫn lên đó. Con lừa của Mercedes cứ ung dung đi tiếp.

Đột nhiên, không báo trước, con vật dừng lại.

Trong khi Blondie đứng lại bên cạnh nó, Hannibal nằm úp xuống đất. Phía trên cao khoảng trăm mét, vách đá có một khe nứt. Lợi dụng chỗ đá lồi ra, Hannibal leo lên chỗ khe nứt.

Con lừa của Mercedes không đi theo, nhưng nó cũng không đi tiếp. Blondie tìm thấy khóm ngải, rồi hai con lừa thân nhiên ăn lá

Hay mình đang đi sai hướng, Hannibal nghĩ bụng. Có thể khe nứt hẹp kia trên vách đá không phải là chỗ cắm trại của Mercedes. Dù sao mình cũng phải đến gần hơn xem, Hannibal quyết định.

Rồi thám tử trưởng có cảm giác như một bàn tay lạnh như đá tóm lấy gáy mình. Da đầu Hannibal ớn lạnh.

Cách mặt Hannibal chỉ có hai mét, có một vật nhô lên khỏi mặt đất. Một cây chữ thập bằng gỗ, làm sơ sài.

Hannibal đọc được cái tên khắc trên đó:

GNACIO.

Hannibal đã tìm ra! Đó là cửa hang mà Brit và cha đã phát hiện. Hang nơi Pancho Villa giấu các đồng bạc peso.

Phải chăng Mercedes cũng đã tìm thấy? Có phải bà độc lập cắm trại ở đó? Hiện bà có trong đó không?

Nếu vậy, có lẽ bà đã nhìn thấy hai con lừa và cố tìm hiểu hai con vật đang làm gì ở đó.

Hannibal nằm úp bụng xuống cỏ, chờ đợi.

Hannibal không phải chờ hơn một phút. Chẳng bao lâu thám tử trưởng nhìn thấy hình bóng quen thuộc của người phụ nữ Mê-hi-cô với cái jupe len rộng, hai bím tóc thắt bím đen và khăn đội đầu màu tím, bà đã bước ra khỏi hang và đang nhìn hai con burro.

Hannibal thấy bà đưa súng lên.

Cứ làm đi, Hannibal tự khích lệ mình. Đây là lúc tìm ra bí mật về Mercedes.

Hannibal vẫn cúi đầu xuống. Để phòng trường hợp cậu lằm. Để phòng trường hợp Mercedes phản ứng với sáng kiến thiên tài của Hannibal bằng một phát súng.

- Mẹ! Hannibal la lên. Mẹ ơi! Con đây! Con Brit đây mà!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đồng Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 14: NGƯỜI PHỤ NỮ MÊ-HI-CÔ MẮT XANH

Trong suốt mười giây dài nhất đời Hannibal, Mercedes không động đậy.

Rồi bà bỏ súng xuống, chạy nhanh xuống dốc về hướng Hannibal.

- Brit ơi, bà kêu, Brit con yêu, con đang ở đâu vậy? Con khỏe chứ?

Bà không còn giả vờ không biết tiếng Anh nữa.

Hannibal đứng dậy.

- Dạ có, anh Brit khỏe, Hannibal trả lời. Cháu xin lỗi vì đã lừa bác như vậy, nhưng anh Brit cần bác giúp. Tất cả tội cháu cần bác cứu giúp!

Mercedes đứng lại cách Hannibal vài mét. Trong suốt khoảng mười giây nữa, bà nhìn chăm chăm Hannibal. Cuối cùng nét mặt bà dịu lại.

- Nhanh lên, bà nói. Cậu lên hang đi, kể cho tôi nghe chuyện gì đã xảy ra.

Để hai con lừa gặm lá cây thỏa thích, Hannibal đi theo Mercedes lên khe nứt trong vách đá.

- Dusty đâu?

Bà lượm cây súng lên, thận trọng nhìn về hướng chân núi.

- Bác đừng bận tâm đến hấn, Hannibal khẳng định.

Rồi thám tử trưởng kể lại những gì xảy ra trong chỗ trốn của Brit.

- Anh Brit trói hấn rất chặt, Hannibal kết luận.

Bà gạt đầu nhẹ nhõm, bật khóa an toàn cây súng.

- Tôi hết sức lo lắng cho Brit và Tom, chồng tôi. Tối hôm qua tôi tìm ra cái hang này, với đồng đồ của hai cha con bên trong. Nhưng không thấy dấu chân ngựa mới, nên không biết hai cha con đi đâu.

Hannibal giải thích với bà rằng cha của Brit đã đi tìm mua thuốc nổ để vào chỗ giấu kho báu Pancho Villa và vài ngày nữa mới về.

- Bác làm thế nào mà tìm ra được cây súng của Dusty vậy? Hannibal hỏi.

- Con burro của tôi bỏ đi trong đêm khuya, khi tôi ngủ, Mercedes nói. Sáng nay tôi đi tìm nó. Tôi không thấy con lừa, nhưng tìm được cây súng này dưới bụi xương rồng. Trên báng súng có khắc hai chữ cái tên của Dusty. Do không thấy hấn đâu, nên tôi sợ cái bẫy nào đó. Tôi tưởng hấn núp đầu đó với một cây súng khác, hay với con dao mà hấn hay cất trong ủng. Thế là tôi nhanh chân trở lại đây. Ít nhất, từ đây, tôi có thể thấy hấn đến.

Hannibal mỉm cười. Dusty không hề đang núp trong khi Mercedes tìm thấy cây súng. Mà hấn đang bị Brit trói chặt. Mercedes chỉ hụt vù chạm mặt có vài phút...

- Làm thế nào cậu đoán ra tôi là mẹ của Brit? Cậu chưa hề nghe tôi nói tiếng nào khác ngoài tiếng Tây Ban Nha mà. Và trong bộ đồ này, trông tôi đâu giống người Mĩ.

Người phụ nữ kéo khăn đầu xuống, rồi tháo bỏ tóc giả với hai bím tóc ra. Sau khi nhét hết vào túi, bà dùng ngón tay chải sơ mái tóc vàng.

- Thật ra chỉ là linh cảm, linh tính thôi, Hannibal giải thích. Nhưng lại chính xác. Nhưng cháu vẫn có vài chi tiết làm cơ sở. Khi bác nói chuyện với cháu bên đồng lừa trại đêm hôm đó, đồng hồ bị tuột khỏi tay bác, rồi lúc bác cài lại, cháu đã nhìn thấy khúc da trắng hơn... Hannibal nói thêm rồi chìa cổ tay trái của mình ra.

Da Hannibal ăn nắng và sạm đi rất nhiều trong suốt chuyến đi. Thám tử trưởng tháo đồng hồ đeo tay ra, để lộ dải da trắng ở cổ tay mà ánh nắng không đến được.

- Phần lớn người Mê-hi-cô có màu da sạm, Hannibal nói tiếp. Nhưng cho dù họ có bị rám nắng thêm, thì họ cũng không có được một dải da trắng ngà dưới đồng hồ đeo tay!

- Bà gạt đầu.

- Cậu rất khôn... y như Brit con trai tôi.

- Không chỉ có mình cháu thắc mắc. Bạn Bob của cháu cũng đề ý một chuyện. Kính sát trùng. Đôi lúc các diễn viên điện ảnh dùng kính sát trùng để đổi màu mắt. Thế là cháu nghi hai điều về bác. Có thể màu sạm nước da của bác không tự nhiên. Và có thể bác cũng không có đôi mắt nâu sạm của người Mê-hi-cô.

- Không, cậu nói đúng. (Bà cúi đầu xuống và tháo hai kính sát trùng ra.) Mắt tôi và mắt Brit có cùng màu.

Bà lại ngẩng đầu lên cho Hannibal xem đôi mắt xanh. Hannibal nở một nụ cười hài lòng. Bà cất kính sát trùng vào hộp nhựa, rồi nhét vào túi váy.

- Ngoài ra cháu từng nghe bác nói tiếng Anh, Hannibal nhắc lại. Mặc dù cháu đã không nhận ra giọng bác khi nói tiếng Tây Ban Nha, cháu xin thú nhận. Bác đã gọi điện thoại đến trang trại để kêu cháu ra gặp bác phía bên kia hồ.

Mẹ của Brit đưa tay để bắt tay Hannibal.

- Tôi xin lỗi. Chú Ascencion đã nói với tôi rằng như vậy là ngốc nghếch. Nhưng tôi không ngờ cái hồ kia nguy hiểm đến thế. Tôi không hề có ý ám hại cậu. Tôi chỉ muốn làm cho cậu sợ thôi...

- Để ngăn cản Blondie dẫn cháu đến đây.

Bà gạt đầu.

- Tôi quá khiếp sợ. Tôi biết rằng Dusty giết mất Tom và Brit nếu tìm ra. Hẳn dám làm tất cả để chiếm được đồng tiền peso kia. (Bà im lặng một hồi.) Tôi quá hoảng sợ đến nỗi tôi đã làm những chuyện ngu ngốc khác nữa. Trả tiền cho gã du côn Mê-hi-cô để ngăn không cho các cậu lên xe đò. Rồi thử trộm Blondie đêm hôm đó. Lẽ ra tôi phải đoán rằng nó sẽ không để tôi đến gần nó.

Bà ra lục lạo sau một tầng đá, rồi trở vào với một bộ đàm trong tay. Bà đeo súng lên vai.

- Bây giờ tôi xin cậu hãy dẫn tôi đến cái hang của Brit, bà nói với Hannibal. Tôi nóng lòng muốn gặp con.

- Gần đây bác có liên lạc được với bác Ascencion không ạ? Hannibal hỏi trên đường đi.

- Vay cậu không biết chuyện này à?

- Ồ, dạ thưa bác Mercedes... Hannibal mỉm cười nói. Cháu xin lỗi, cháu không biết tên thật của bác.

- Tên tôi là Grace. Grace tiếng Tây Ban Nha là merced, bà giải thích. Tên tôi là Grace Douglas. Nhưng nếu thích, thì cứ tiếp tục gọi tôi là Mercedes.

- Đồng ý, thưa bác Mercedes, Hannibal kể tiếp. Cháu biết bác Ascencion có một bộ đàm. Cháu sửa giúp bác Ascencion ở trang trại. Và Bob đã nhìn thấy bộ đàm của bác trên con lừa, đêm hôm bác đến nói chuyện với tụi cháu.

Mercedes lắc đầu, vẻ mặt lo lắng:

- Tôi đã liên tục cố gắng liên lạc với chú Ascencion sáng nay. Nhưng không có ai trả lời. Tôi đã liên lạc được với chú Ascencion một đêm, trong khi đi, khu ấy chú Ascencion chỉ cách tôi một ngày đi ngựa. Lẽ ra giờ này chú Ascencion đã phải bắt kịp tôi rồi, trừ phi... (bà hoảng sợ, phân vân.) Trừ phi bị Dusty phát hiện và giết mất.

- Dusty biết rằng bác Ascencion đang đi theo hân à?

- Chắc là hân phải nghi. Chính vì vậy mà hân viện cớ con ngựa bị cà nhắc để quay lui và rình Ascencion. Nếu thấy một người phụ nữ Mê-hi-cô cười lừa, thì Dusty đã không nghi. Nhưng nếu bắt gặp chú Ascencion ở vùng núi này, chắc chắn hân sẽ giết. (bà lưỡng lự). Và có thể đã giết rồi.

- Thưa bác Mercedes, Hannibal nói và đặt tay lên vai bà để trấn an. Không nên lo lắng nhiều quá cho bác Ascencion. Cháu biết Dusty rất khôn. Nhưng bác Ascencion giỏi lắm.

- Đúng, Mercedes gạt đầu hi vọng. Đúng vậy.

Trong khi bước đi thật nhanh, Hannibal hỏi mẹ Brit tại sao bà nghi ngờ rằng Dusty âm mưu lợi dụng con trai bà để tìm ra hang động của Pancho Villa.

Bà giải thích rằng bà vẫn giữ liên lạc chặt chẽ với Brit; bà gửi băng cassette cho con trai đến ngôi làng phía bên kia núi và nhận được hồi âm của con tại Los Angeles. Nên bà biết hết câu chuyện về con lừa Blondie bị mù và Brit đã thực hiện một cuộc hành trình dài với Blondie về trang trại của Dusty để tìm bác sĩ thú y. Brit còn báo trước cho mẹ rằng rất có thể Dusty sẽ dùng con lừa nhỏ để tìm lại hai cha con trên núi.

Rồi bà đã nhận được thư Ascencion báo rằng Dusty định đi Los Angeles. Ascencion có gửi kèm bản sao cuộc thi ô chữ mà Dusty cho in. Cho dù không hiểu ý nghĩa cuộc thi, nhưng Ascencion đã nghi rằng Dusty đang âm mưu một vụ gì đó.

- Tôi đã không hiểu ra ngay tất cả, Mercedes nói tiếp. Thế là tôi theo dõi cửa hàng, nơi nhận những câu trả lời cuộc thi. Dusty đã nhanh chóng đến lấy

thư, ngày hôm sau, tôi đã toan đột nhập vào cửa hàng. Nhưng chuông báo động reo lên buộc tôi phải đi.

Sau đó, bà theo dõi Dusty và biết được hắn ở đâu. Thậm chí bà đã đi theo hắn đến Thiên Đường Đồ Cỏ. Khi chạy chậm qua đó, bà thấy Dusty đang đứng nói chuyện với Hannibal ngay cổng. Sau khi đậu xe ở chỗ khuất, bà lén lút trở lại Thiên Đường Đồ Cỏ.

- Tôi đã nghe các cậu nói chuyện với nhau, Mercedes kể. Và điều làm tôi để ý ngay là giọng nói của cậu. Giống y giọng Brit.

Dần dần, Mercedes đã ráp nối các yếu tố lại với nhau. Bà giả làm người phụ nữ Mê-hi-cô và đi theo Hannibal, Peter và Bob cho đến Lareto.

- Tôi đã thấy Dusty chở các cậu trên xe jeep. Rồi tôi thuê một phòng trong ngôi làng phía bên kia hồ, liên lạc lại với chú Ascencion. Tôi rình các cậu trong rừng. Và khi thấy Blondie có tình cảm ngay với cậu, thì tôi đã dễ dàng đoán ra phần còn lại.

Mercedes im ắng một hồi.

- Cháu xin phép hỏi bác một hai câu hỏi được không ạ? Hannibal hỏi.

- Nói đi.

- Làm thế nào bác quen được với bác Ascencion? Và chuyện gì đã xảy ra giữa bác và Dusty để...

- Để chúng tôi thù nhau đến mức đó hả?

- Dạ đúng.

- Chuyện rất xưa, Mercedes giải thích. Mẹ tôi chết khi tôi còn nhỏ. Cha tôi là kĩ sư mỏ và làm việc cho một công ty Mê-hi-cô. Tôi lớn lên ở Mê-hi-cô. Chính chú Ascencion đã lo cho tôi khi tôi nhỏ và ba phải ra mỏ làm việc. Thời đó, chú Ascencion là chủ của cả trang trại. Chú tự xoay sở một mình rất tốt, nuôi gia súc, ngựa, rồi Dusty đến...

- Và hắn lấy lại trang trại của ông. Hannibal nhớ lại giấy tờ thấy trong văn phòng làm việc của Dusty.

- Đúng. Giống như đa số các chủ trang trại, chú Ascencion thiếu nợ ngân hàng. Và Dusty đã mua lại hết những giấy nợ của chú ấy. Trước khi chú Ascencion kịp bán đủ gia súc để trả nợ, thì Dusty đã cầm hết mọi tài sản của chú. Tôi đã đưa vụ việc ra tòa để giúp chú. Nhưng Dusty quen biết rất nhiều. Cuối cùng chú Ascencion đã mất trang trại.

Hannibal nhìn thung lũng và dãy núi trước mặt. Hannibal hi vọng Mercedes lắm và Ascencion sắp xuất hiện.

Nhưng không thấy ông đâu.

Khi đó Hannibal đột nhiên cảm nhận một luồng khí nóng. Toàn cảnh xung quanh đột ngột thay đổi.

Trời nóng lên và tối lại.

Hannibal ngược mắt lên thấy một đám mây xám xịt chắn ngang bầu trời. Y như lần trước, cậu cảm thấy đất rung lên. Từ chỗ hiện đang đứng, Hannibal thấy được đỉnh núi. Một cột khói đen đang bay ra. Khói dày đặc hơn những cuộn khói trắng mà Hannibal đã nhìn thấy trước kia.

Hannibal đột nhiên hiểu ra và giận mình đã không đoán ra sự thật sớm hơn. Chính Peter cũng đã tự hỏi tại sao khói trắng không còn lại trên trời. Đó không phải là khói... mà là hơi khí.

- Đây là một núi lửa, Hannibal hoảng sợ tuyên bố.

Mercedes chụp lấy cánh tay Hannibal, buộc cậu dừng lại. Bà dùng tay che mắt nhìn ngọn núi.

- Đúng, Mercedes nói khẽ. Tôi không hề biết là ở Sierra Madre còn núi lửa hoạt động. Nhưng tôi từng thấy núi lửa ở Hawaii. Và núi lửa này sắp phun!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Ẩn Con Lửa Đông Dành* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: BỊ MẮC KẸT

Em say mê nhạc Rock lắm, Bob giải thích với Brit. Em thật sự hết mình vì nhạc rock. Nhưng có một số ngôi sao chán lắm.

Ba anh em đang ngồi trong hang lo lắng chờ Hannibal.

Không khí vô cùng căng thẳng. Bob và Brit tiếp tục nói chuyện như không có chuyện gì. Nhưng trong lòng cả hai luôn tự hỏi sẽ chế ngự nổi tay Dusty đang nổi điên lên kia được bao lâu. Hắn không ngừng giãy dụa và chửi bới.

- Anh cũng hâm mộ nhạc rock, Brit nói. Và anh không ngờ là em quen với nhóm Những Người Sống Sót.
- Quen! Họ cứ la cà ở văn phòng em miết.
- Nhưng nhạc Mê-hi-cô cũng không tệ đâu, Brit nói. Ông bầu của em có để ý đến ca sĩ Mê-hi-cô không?

Bob lắc đầu.

- Nhạc la-tinh thì khác hẳn.

Peter đã nghe chuyện nhạc rock của Bob mấy ngàn lần rồi, nên tranh thủ viết cho Kelly Madigan một bức thư dài:

“Kelly yêu dấu. Vùng núi này thật hoang dã. Hiện anh đang ở trong một hang động cùng với một tên bị trói bằng dây. Em có tin không...?”

Peter bỏ xấp giấy viết thư xuống, liếc nhìn đồng hồ.

- Hannibal đi hai tiếng rồi – Peter nhận xét.

Peter bò ra cửa hang để kiểm tra xem thám tử trưởng về đến chưa.

Dusty không còn giãy dụa nữa mà đã chuyển sang tư thế quỳ. Do bị trói, nên hắn cảm thấy ngồi quỳ thoải mái hơn nằm.

- Ê Brit! Dusty gọi. Mang cho ta miếng nước đi? Khô hết cổ họng rồi.

Brit và Bob nhìn nhau dò hỏi, rồi Bob gật đầu.

- Được thôi.

Brit lượm cái bình đất mang đến cho Dusty.

Từ chỗ đang ngồi, Bob không thấy những gì xảy ra sau đó. Khi Brit đưa bình lên miệng Dusty, bình rơi vỡ xuống đất và Brit nằm dài, ngửa ra. Tay chân không còn bị trói, Dusty kê mũi dao vào cổ Brit. Sợi dây bị cắt đứt thòng xuống tay hắn.

- Đồ ngốc! Dusty la lên rồi phá lên cười đắc thắng. Lẽ ra tụi bây phải đủ khôn để nghĩ đến chuyện soát người ta chứ. Ta luôn có con dao trong ủng.

Hắn dè dao mạnh hơn vào cổ Brit. Nếu thấy bất cứ cử động nào, hắn sẽ đâm.

- Bob, Dusty la vẫn với cái giọng điệu mỉa mai, trước hết mang cây súng của Brit lại đây cho ta. Nhanh lên.

Bob biết rằng tên chủ trang trại sẽ không ngần ngại gì cắt cổ bạn, nên cầm lấy cây súng đang để dựa thành hang. Rồi Bob bước đến chỗ Dusty.

- Bỏ xuống đó. Ở một chỗ mà ta lấy được.

Một cái gì đó trong giọng hắn khiến Bob ớn lạnh xương sống. Không những hắn sẵn sàng dùng dao chống lại Brit, mà hắn còn nóng lòng được làm thế. Bob ngoan ngoãn bỏ súng xuống.

Vẫn giữ dao trên cổ Brit, Dusty lượm súng lên, tháo nòng an toàn.

- Bây giờ, ra đứng đối mặt vào tường. Tay để trên đầu.

“Không thấy Hannibal đâu... Và có những hiện tượng lạ lùng...” Peter bò về và nghĩ bụng.

Khi thấy Bob đứng úp mặt vào tường, hai tay chấp lên đầu, Peter kêu:

- Có chuyện gì...

Rồi Peter để ý thấy Dusty. Hắn đang ngồi trên ngực Brit, vẻ mặt hung hăng, một tay cầm dao, tay kia cầm súng. Ngón tay trên cò, hắn chĩa súng vào Peter.

- Hắn lừa được bọn mình, Bob giải thích. Hắn có dao trong ủng.

- Cả mày nữa! Đứng úp mặt vào tường! Dusty ra lệnh cho Peter.

Trong giây phút điên rồ ngắn ngủi, Peter nghĩ đến chuyện nhào vào Dusty. Nếu chỉ bắn bằng một tay trong bóng tối, thì có nhiều khả năng hắn sẽ bắn hụt.

Nhưng rất tiếc Peter không thể nào nhào đến Dusty trước khi hắn cắt cổ Brit. Khi thấy lưỡi dao sáng bóng, Peter kiềm mình lại, rồi ra đứng cạnh Bob.

- Bây giờ bọn mình làm gì đây? Peter thì thào vào tai Bob.

- Chăm cự cho đến khi Babal về, Bob trả lời khẽ. — Để tay trên đầu và cầm miệng! Dusty nạt Peter. Nếu tao bắn, thì đáng đời tụi bay lắm! Hắn nói thêm với một nụ cười hung dữ.

Peter tuân lệnh ngay. Chẳng bao lâu Peter nghe tiếng đôi ủng kêu rít rít, Dusty đang đứng dậy.

Dusty nhét dao vào nịt, rồi cầm súng bằng hai tay.

- Đến phiên mày.

Hắn nhìn Brit rồi đá một cú vào sườn.

- Ngồi dậy, làm theo lời ta, nếu không sẽ vĩnh biệt hai thằng bạn mày.

Brit đứng dậy. Ngược lại với Bob và Peter, Brit không biết gì về karate. Nên cậu không có cách nào chống cự với cây súng.

- Lùi lại.

Brit bước lui đến vách hang, nơi Bob và Peter đang đứng.

- Stop! Brit, bây giờ hãy nghe cho kĩ. Tao không hề định giết mày... ít nhất là chưa có ý định. Mày hãy nói cho tao nghe những gì tao muốn biết, nếu không hai thằng kia sẽ nhận đạn vào lưng. Hiểu không?

Brit gật đầu, không nói tiếng nào.

- Ông già mày đâu?

Brit lưỡng lự và nhìn thấy ngón tay Dusty quặp lại trên cò súng.

- Ba xuống ngôi làng phía bên kia núi.

- Bao giờ về?

Trong khoảnh khắc, Brit định nói láo. Nhưng nếu Dusty đoán ra rằng Brit không nói thật, thì hoặc Bob hoặc Peter sẽ phải thí mạng.

- Hai ngày nữa mới về, Brit trả lời.

- Có tìm ra hang của Pancho Villa chưa?

- Rồi.

- Làm sao biết là đúng hang đó?

- Chúng tôi tìm được bộ xương của một người lính chôn dưới đá.

- Hay quá! Mày đi tìm đây, trói hai thằng này lại y như mày đã trói tao.

Brit xuống đáy hang, rồi trở ra với một cuộn dây to.

- Peter, Dusty ra lệnh, quỳ xuống, hai tay để sau lưng!

Peter lưỡng lự một hồi. Dusty bước đến kê nòng súng vào gáy Peter. Khi cảm nhận sắt lạnh vào da thịt mình, Peter nuốt nước miếng.

- Nhanh! Dusty la.

Peter quỳ xuống, thào chửi trong bụng, và chấp hai tay sau lưng.

Lúc đầu, Brit định giả bộ. Nhưng Dusty đứng quá gần và còn kiểm tra dây cột tay chân Bob và Peter.

- Bây giờ trả lời đi, Dusty gầm lên.

- Thật ra, thì hiện chúng tôi hơi bị mắc kẹt, Bob nói mĩa và kéo kéo dây trói

Peter và Brit cười.

- Không đùa nữa!

Dusty xô mạnh Bob bằng đầu súng. Mắt sáng lên tức giận, nhưng cậu không nói gì.

- Bạn tụi mày đâu rồi? Thằng mập ấy.

- Chính chúng tôi cũng đang muốn biết, Peter trả lời. Có thể bạn ấy đi mua bánh pizza về.

Brit nhìn thấy mặt Dusty sậm lại. Chắc chắn sẽ có một trong ba đứa bị đòn nếu Dusty không nhận được vài câu trả lời đáng hoàng.

- Hannibal đi tìm Mercedes, Brit nhanh miệng xen vào.

- Mercedes là ai?

- Chúng tôi không biết, Brit trả lời thành thật. Là một người phụ nữ Mê-hi-cô.

Brit lặp lại với Dusty những gì Bob đã mô tả về người phụ nữ.

- Hannibal nói rằng bà ấy đi theo cả ba từ mấy ngày. Rồi sáng nay, chúng tôi thấy con lừa của bà bên ngoài. Sau đó Hannibal dẫn Blondie đi thử tìm chỗ trốn của bà Mercedes.

- Bà ấy có súng không?

Brit suy nghĩ thật nhanh. Brit không buộc phải khai ra rằng theo cậu, thì bà Mercedes có súng

- Theo tôi biết, thì không có, Brit tuyên bố.

- Được rồi. Tao sẽ để ý đến bà ấy. Tóc đen, thắt bím.

Dusty không đe dọa Bob nữa và chìa súng sang Brit.

- Bây giờ mày phải dẫn tao đến hang động của Pancho Villa. Đi ! nhanh! Đừng quên tao đi ngay phía sau lưng mày!

Peter nghe tiếng bước chân của Brit và Dusty đang đi ra khỏi hang.

Ngay khi tiếng bước tắt hẳn, hai thám tử tiến hành vật lộn với dây trời.

- Cậu tự tháo được hai tay không? Peter hỏi.

- Mình không phải là nhà ảo thuật Houdini, Bob nói đùa. Thế còn cậu?

- Không có cách nào.

- Không hiểu Hannibal đi đâu nhỉ? Peter bực mình hỏi.

- Babal sẽ về thôi, Bob nói. Cậu cũng thừa biết rằng Babal luôn có một kế hoạch bí mật nào đó trong đầu. Babal sẽ phát hiện Dusty trước khi hắn đến gần để bắn. Ngoài ra Babal còn có Blondie. Blondie phi nước đại nhanh hơn khả năng chạy của Dusty.

- Dusty không phải là vấn đề duy nhất đối với bọn mình, Peter vừa nói vừa giãy dụa. Cậu không ngại thấy gì sao?

Bob ngửi hít.

- Mùi trứng thối hả?

- Có chuyện lạ lùng đang xảy ra bên ngoài, Peter khẳng định. Lúc này mình chưa kịp nói, nhưng thật ra mình đã không nhìn thấy được Hannibal. Mình đã không nhìn thấy gì nổi. Cả vùng núi tối thui như ban đêm. Không khí có mùi... đúng, mùi trứng thối. Rồi còn có đám khói to đang lan rộng

Bob suy nghĩ thật nhanh.

- Bọn mình từng thấy khói bay ra khỏi ngọn núi này, cậu nhớ không? Và không phải trứng. Bob la lên, mà là lưu huỳnh! Giống mùi bay ra từ núi lửa. Trời đây! Bọn mình đang nằm trên một núi lửa sắp phun!

Peter muốn lòi mắt ra hẳn.

- Ít nhất bọn mình có cái hang này để che chở. Nhưng Hannibal đang ở ngoài trời!

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đಂಗ Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16: NHỮNG DÒNG CHẢY CHẾT NGƯỜI

Cúi xuống đi, Hannibal hồi thức. Bác cúi xuống đi, nhanh!

Như bị mê hoặc, Mercedes nhìn khói đen bay ra từ miệng núi lửa, phủ ngọn núi lại như một màn sương mù. Hannibal chụp lấy cánh tay bà, lôi bà ra sau một tảng đá.

- Có chuyện gì vậy? Mercedes hỏi.

- Dusty, Hannibal thì thầm. Bác đừng nói lớn.

Những ngọn lửa con rơi từ trên trời xuống nhưng lại bị gió thổi bay đi cùng với khói đen. Không khí có mùi hóa chất. Hannibal thận trọng thò đầu ra nhìn Dusty. Hắn đang ở cách đó tám trăm mét và đang tiến về hướng Hannibal. Hắn không đi một mình.

Brit bước đi trước mặt hắn vài bước. Hai tay Brit bị trói phía sau gáy. Dusty chìa súng vào lưng Brit.

- Brit.

Mercedes hít thở thật mạnh. Hannibal lại phải chụp cánh tay bà một lần nữa để ngăn không cho bà lao ra cứu con trai.

- Không, Hannibal nói khẽ. Nếu Dusty bắn chết bác, thì sẽ không giúp gì được cho anh Brit.

Thế nào Dusty cũng sẽ thấy hai con lừa, Hannibal nghĩ bụng. Thậm chí đáng lẽ Dusty đã thấy rồi, nếu không bận theo dõi Brit.

Mercedes cầm lấy cây súng.

- Tôi sẽ thử bắn trúng cánh tay Dusty, bà nói khẽ.

Bà kê súng lên tảng đá nhắm. Trong khoảnh khắc, Dusty nằm đúng ngay đường bắn.

Bà nhắm kỹ trước khi bóp cò. Khi bà ấn ngón tay, Hannibal chờ nghe tiếng nổ. Hoàn toàn im lặng... dù Mercedes có nhấn cò mạnh đến mấy cũng không làm cò di chuyển.

- Khóa an toàn! Hannibal thì thầm. Còn cài khóa an toàn!

Mercedes vội vàng bật khóa ra. Bà lại nhắm nữa. Nhưng đã quá trễ. Dusty đã nhìn thấy hai con lừa. Hắn phóng lên, chụp lấy Brit từ phía sau và dùng cựa như tấm bia.

Mercedes hạ súng xuống, thảm chửi bằng tiếng Tây Ban Nha. Dusty rút dao ra khỏi dây nịt, tỳ vào hông Brit, đẩy cựa đi tiếp.

Hannibal giật dây bộ đàm trên vai Mercedes, rồi bật nút gọi lên.

- Bác Ascencion ơi! (mời Hannibal kê sát micro). Bác Ascencion. Bác có nghe không? Hannibal hỏi bằng tiếng Tây Ban Nha. Bác Ascencion ơi. Bác nói đi. Hết.

Hannibal ấn nút nghe. Không có gì. Hannibal thử lại suốt một phút.

Bây giờ Dusty chỉ còn cách khoảng một trăm mét và đang tiếp tục tiến tới bằng cách dùng dao đẩy Brit. Hannibal thất vọng bỏ bộ đàm xuống. Hannibal dùng cánh tay Mercedes.

- Bác đội tóc giả vào đi.

Bà lấy bộ tóc giả ra khỏi túi váy đội ngay.

Dusty dùng cách Hannibal và Mercedes mười mét.

- Mercedes, bước ra đi, Dusty la bằng tiếng Tây Ban Nha. Bước ra để tôi xem mặt nào.

Mercedes không động đậy.

- bà đừng sợ, Dusty tiếp tục nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Tôi biết bà ở đó. Anh bạn nhỏ của tôi đây đã kể hết về bà. Tôi biết bà đã theo chúng tôi đến đây. Và tôi dám chắc bà đang giữ cây súng của tôi. Được rồi. Không nên hoảng hốt. Có thể ta sẽ giao kèo được với nhau.

Mercedes cầm súng bằng hai tay, đứng dậy.

Còn Hannibal vẫn cúi xuống núp. Bằng một phép lạ nào đó, Dusty đã thoát khỏi tay Bob và Peter. Có lẽ bằng cách dùng con dao mà hắn đang áp vào lưng Brit. Nhưng nếu Dusty không biết Hannibal đang có mặt ở đây, thì thám tử trưởng vẫn được lợi thế bất ngờ. Hannibal vẫn còn có thể vô hiệu hóa Dusty.

Mercedes để ngón tay sát cò súng.

- Tôi cũng biết ông là ai, señor Rice à, Mercedes nói bằng tiếng Tây Ban Nha. Ông toan chiếm đoạt kho báu Pancho Villa.

- Rất đúng, Dusty thừa nhận. Và bà cũng thế.

- Đồng ý – Mercedes công nhận. Nhưng tôi không biết kho báu giấu ở đâu. Còn ông, thì không biết.

- Tôi biết chứ, Dusty vừa bước lại gần vừa nói. Thằng bé người Mĩ này và cha nó đã tìm ra. Và bây giờ nó đang dẫn tôi đến đó.

- Nếu nó tưởng nó biết kho báu ở đâu, thì nó lầm, Mercedes ngắt lời. Tôi đã dùng con burro để chuyển kho báu đến nơi an toàn rồi. Ông cất dao đi. Và khi đó, như ông nói, có thể ta sẽ giao kèo được.

- Đồng ý, Dusty bức bối chịu thua rồi bỏ dao trở vào dây nịt. Bây giờ ta đã hòa hoãn. Cả hai ta đều có súng. Nhưng nếu bà muốn chờ kho báu đi, thì bà sẽ cần tôi giúp, Dusty nói tiếp và liếc nhìn đỉnh núi. Cái kia sắp nổ rồi.

Dusty vẫn tiếp tục chậm chậm bước tới, giữ Brit phía trước để tự vệ.

- Đứng yên tại chỗ! Mercedes hét lên bằng tiếng Tây Ban Nha.

Nhưng bà đã mất quá nhiều thời gian để hiểu ra nguy hiểm.

Dusty cười khẩy nhìn bà.

- Bà! Dusty la lên bằng tiếng Anh. Chị lừa dối tôi trong chốc lát bằng bộ tóc giả Mê-hi-cô kia. Nhưng Grace à, tôi sẽ nhận ra đôi mắt xanh kia bất cứ nơi nào.

Mercedes đã quên đeo kính sát trùng trở lại.

Rồi mọi việc diễn ra quá nhanh, đến nỗi dường như diễn ra cùng một lúc.

Lúc Mercedes bắt đầu đưa súng lên, Dusty bước sang một bên rồi nhắm vào bà.

Hannibal nghe tiếng súng nổ trong khi cây súng nảy ra khỏi tay Dusty và rơi xuống đất cách xa năm mét. Dusty đau đớn ôm cái tay bị thương.

Hannibal phản ứng ngay và phóng ra để giật con dao nhét trong dây nịt Dusty. Hannibal vừa lấy được con dao, thì có tiếng móng ngựa vang lên. Ascencion xuất hiện, tay cầm khẩu colt 45 chĩa vào Dusty.

- Lần sau tôi sẽ không nhắm súng, mà sẽ nhắm tim ông, Ascencion nói bằng tiếng Tây Ban Nha.

Ascencion liếc nhìn Mercedes. Bà cũng chĩa súng vào Dusty và lần này, bà đã tháo nút an toàn!

- Đứng, Ascencion ngăn. Cứ để hắn đi. Nếu bà giết hắn, thì sẽ không có thời gian chôn hắn. Và đó là tội lỗi. Ta không có quyền bỏ xác người cho điều hâu.

Ascencion quay lại Dusty nói:

- Cút đi! Đi tìm kho báu đi.

Dusty, vẫn ôm cái tay, lưỡng lự, nét mặt đầy căm thù.

- Cút đi, Ascencion lập lại. Cứ đến hang động Pancho Villa đi. Ông không cần Brit dẫn đường đâu. Ông sẽ thấy đủ dấu vết để tìm đường đến đó.

Dusty nhìn Ascencion một lúc lâu. Trong mắt hắn thấy rõ ý muốn sát thủ. Nhưng Dusty đứng đó bất lực, súng võ do phát súng của Ascencion. Còn dao thì Hannibal đang cầm.

Sau khi quay lưng lại, Dusty rẽ vào con đường dẫn lên hang Pancho Villa.

Hannibal ngược mắt lên nhìn đỉnh núi. Một cuộn khói đen khác bay lên trời.

- Không có thời gian nói chuyện! Ta phải đi rước Bob và Peter, Ascencion hối thúc. Có lẽ cả hai còn trong hang. Ta phải lôi hai cậu ra khỏi đó.

Ascencion thọc hai ngón tay vào miệng, huyết sáo. Một hồi sau, một con ngựa thứ nhì chạy đến. Hannibal nhận ra con ngựa của Dusty ngay.

- Tôi thấy ngựa cột ở phía dưới, Ascencion giải thích. Bây giờ ta hãy đi khỏi đây, nhanh.

Hannibal cười Blondie, Mercedes cười con lừa của mình, còn Brit thì leo lên ngựa của Dusty. Hannibal dẫn đầu, cả đoàn đi về chỗ trốn của Brit.

Đoàn người còn cách hang khoảng một trăm mét, thì Hannibal cảm thấy bị chích chích trên mặt. Thám tử trưởng dùng tay che mắt và nhìn lên trời.

Đang mưa đá!

Những hạt đá to như đầu diêm rơi từ trên trời xuống. Một hạt rơi trúng vai Hannibal và cậu thử búng ra khỏi áo thun, nhưng không được. Khi nhìn kĩ hơn, Hannibal nhận ra đó không phải hạt đá. Mà là mẫu thủy tinh nhỏ xíu, nóng như giọt nước sôi.

Chuyện gì xảy ra trên đó vậy? Hannibal không thể nhìn thấy. Chỉ biết chắc một điều: hiện tượng này không có gì đáng mừng cả.

Hannibal thúc Blondie đi nhanh hơn và nghe hai con ngựa phía sau đang phi nước đại. Một phút sau, tất cả đã về đến chỗ trú dưới vách đá và dừng lại.

Ascencion chụp lấy tám chân nhét dưới yên ngựa, rồi lấy dao ra, xé chân thành dải.

- Đi tìm Bob và Peter nhanh đi, Ascencion ra lệnh với Hannibal.

Thám tử trưởng bò vào đường hầm dẫn vào hang. Bob và Peter đang co ro dưới đất, lưng đầu vào nhau. Peter chỉ mới tháo được có một gút dây trói hai chân Bob. Hiện Peter đang vật lộn với cổ tay Bob. Hannibal vội vàng dùng con dao của Dusty giải thoát cho cả hai.

- Mình tưởng cậu đi mua bánh pizza chứ, Peter nói đùa. Bánh đâu rồi.

Bob và Peter cùng vron vai cho đỡ mỏi, cả hai đều trở mắt khi nhìn kĩ đầu Hannibal.

- Kiểu mốt này là mới nhất đó hả? Bob hỏi. Đeo chuỗi thủy tinh vào tóc hả?

Hannibal xoa tay lên đầu, cố phui mấy hạt chuỗi đó đi. Nhưng chúng đã nguội và không thể lấy ra được.

- Ở ngoài trời mưa thủy tinh nóng hổi – thám tử trưởng giải thích. Đi, chuẩn nhanh!

Ba thám tử chạy trở ra. Bên ngoài, trận mưa thủy tinh đã tạm thời ngưng.

- Cột cái này lên đầu, Ascencion vừa nói vừa đưa những dải chân dài. Cố bảo vệ tay nhé.

Brit và Ascencion đã quấn đầu rồi. Còn Mercedes thì trùm mặt và vai trong khăn quàng.

- Được rồi. Đi, Ascencion la.

Peter leo lên lưng Brit ngay, còn Bob ngồi cùng ngựa với Ascencion.

Lần này Ascencion mở đường. Ông thúc ngựa đi xuống con đường mòn ngoằn ngoèo. Khi đến những khe nứt giữa đá, mọi người chạy xuống thật nhanh. Phía sau lưng nghe tiếng gầm gừ đầy đe dọa. Tưởng như trời gầm xa xa. Mùi lưu huỳnh mạnh đến nỗi rất khó thở.

Rồi sự kiện đáng sợ xảy ra. Cả nhóm đã đi được cách hang tám trăm mét, thì núi lửa phun lên trong tiếng động dữ dội.

Một vòi phun nham thạch bốc cháy bắn ra khỏi đỉnh rồi rơi xuống. Nhiều ngọn phun khác bắn ra, càng lúc càng cao, giống như pháo hoa. Những quả nham thạch bắn ra khỏi miệng núi lửa y như tên lửa với tiếng kêu điếc tai. Chúng đập vào sườn núi, làm bắn những đám mưa đá nóng chảy những nơi rơi trúng.

Những ngọn phun màu đỏ bắn ra ở đỉnh núi lửa nổ tung trên độ cao hàng trăm mét; chúng rơi xuống thành vòng cung, làm nham thạch chảy xuống sườn núi. Vô số dòng chảy đỏ hồng tràn xuống núi, gặp nhau, hòa vào nhau tạo thành những dòng sông bốc cháy. Những con sông này rơi thành thác từ vách đá xuống và tràn vào các khe đá phía dưới.

Mưa tro nóng bỏng ập xuống đoàn người tháo chạy, cùng với trận mưa chuỗi thủy tinh mới. Trận mưa đá này làm ngựa và lừa hoảng sợ, vì chúng không có gì để che. Con ngựa của Ascencion đột nhiên chồm lên. Con vật đá mạnh đến nỗi chính Ascencion cũng khó khăn lắm mới chế ngự được nó. Bob phải ôm chặt Ascencion.

- Đưa Blondie đến, Ascencion hét lên.

Hannibal thúc con lừa đến.

- Cho nó giữa hai con ngựa! Ascencion la lên. Nó sẽ giúp ngựa yên lại.

Hannibal hít thật mạnh vào , rồi thúc Blondie phóng thật nhanh trong chỗ trống hẹp giữa hai con ngựa khiếp sợ. Dần dần ngựa yên lại, rồi chạy theo Blondie.

Chẳng bao lâu sau trận mưa đá biến thành gió lốc. Hannibal cố gắng hít thở không khí, nhưng bị ngạt khi hít trúng một ngụm khí lưu huỳnh.

Hannibal vội dùng chân che mũi và miệng lại. Cậu rất ghét ở ngoài trời. Và bây giờ Hannibal biết mình nghĩ đúng. Làm thế nào để sống sót khỏi vụ này?

Bob nhìn lại phía sau. Những dòng sông nham thạch đỏ hồng càng lúc càng gần. Chim và thú nhỏ tháo chạy trước những dòng thác đá nóng chảy. Bụi cây bốc cháy trước khi bị chạm. Dần dần khi dòng nham thạch tiến lại gần, Bob nghe tiếng lách cách lạ lùng giống như thủy tinh vỡ ra.

Tiêu rồi, Bob nghĩ bụng.

- Ít nhất bọn mình cũng ra đi một cách khá hay, Bob nói với Peter.

- Phải, Peter trả lời. Đầu phải ai cũng được hi sinh do núi lửa.

Cả hai quay lại nhìn núi. Sức nóng của nham thạch làm cay mắt, nhưng Bob và Peter vẫn buộc mình phải nhìn.

Tiếng thủy tinh bị nghiền tăng dần lên. Đột nhiên Bob tràn trề hi vọng. Một lớp đen đang hình thành trên những dòng chảy chết người. Dòng chảy không còn tràn ào ạt xuống dốc núi, mà tiến từ từ. Chẳng bao lâu chúng ngưng lại. Rồi sau vài cú giật cuối cùng, chúng đứng hẳn.

Sau đó trận mưa tro và hạt chuỗi nóng bỏng cũng chấm dứt, và nham thạch dừng sát bên hai chú ngựa và lửa đang hoảng sợ.

Cuối cùng đã ra được khỏi tầm núi lửa!

Đi thêm tám trăm mét xuống dưới nữa, Ascencion dẫn cả đoàn nhanh chóng sang các dãy núi kế tiếp. Đến đó, mọi người dừng lại.

Tất cả đều bị ho và sặc, phải ngẩng đầu lên hít sâu không khí trong lành. Sau khi làm thông được đường hô hấp, mọi người quay lại nhìn núi lửa.

Ascencion đưa tay chỉ một cái gì đó. Xa xa một bóng người đang tuyệt vọng nhảy từ cụm đá này sang cụm đá kia. Gã đàn ông vấp ngã, ngồi dậy, rồi bỏ chạy thật nhanh khỏi hang động Pancho Villa.

Trên vùng sườn núi này, nham thạch chỉ vừa mới đến phía trên cao vách đá và như ngưng lại một hồi. Nhưng rồi nham thạch tràn xuống như thác, như một dòng sông chết người.

Do hiện tượng âm thanh kì lạ, mọi người nghe rất rõ tiếng thét khiếp sợ của Dusty, khi hắn biến mất dưới dòng nham thạch nóng chảy.

Ba Thám Tử Trẻ và Brit nhắm mắt lại. Đúng là Dusty Rice là một tên lừa đảo nhẵn tâm. Thậm chí hắn là một tên sát thủ. Nhưng cả bốn đã quen biết hắn, đã cùng đi với hắn, đã được hắn cho ăn. Và chưa ai từng chứng kiến một người chết đi bao giờ. Cả bốn rất xúc động. Khi mở mắt ra vẫn còn thấy.

Ascencion vừa làm dấu thánh giá vừa đọc một lời cầu kinh.

- Tôi đã cảnh cáo cậu mà, cuối cùng Ascencion nhìn Hannibal nói. Tôi đã báo trước là trên núi có nguy hiểm.

Không rời dây hoành sơn, cả đoàn tiếp tục đi. Mercedes đi phía trước cùng Ascencion.

- Tôi rất tiếc, Mercedes nói. Nếu anh Tom và Brit lấy được kho báu, thì anh đã có thể mua lại trang trại rồi.

- Biết đâu? Ascencion nhún vai. Có thể trước sau gì trang trại cũng sẽ trở về tay tôi.

Ascencion mỉm cười theo kiểu nhẵn nại của người Mê-hi-cô.

- Khi mẹ tôi nói về hang động của Pancho Villa, ông nói tiếp, bà cũng giải thích sẽ không ai tìm ra những đồng peso đó bao giờ. Có quá nhiều lính canh gác ở đó.

Ascencion dừng lại một hồi.

- Và bây giờ đám lính đó sẽ canh giữ kho báu mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đốn Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 17: TỰ DO MUÔN NĂM!

Bây giờ không còn nguy hiểm nữa, cả đoàn đi tiếp vòng quanh núi lửa thêm vài cây số rồi sau đó đi về hướng ngôi làng phía bên kia núi.

Không ai nói gì nhiều. Lần này, cả đầu óc của Hannibal cũng được nghỉ ngơi. Những mảnh ghép cuối cùng của bộ ghép hình đã tìm được vị trí.

Lần đầu tiên Mercedes nghe nói về kho báu Pancho Villa, là qua Ascencion. Ông của Ascencion đã từng làm lính trong quân đội Pancho Villa năm 1916. Mercedes đã hứa là sẽ chia số peso bạc với người bạn già, nếu chồng và con trai tìm thấy.

Họ đã giấu kĩ bí mật này với Dusty cho đến ngày Brit đến trang trại cùng con lừa nhỏ bị mù. Tên chủ trang trại đã nghe Brit nói với Ascencion rằng hai cha con đã tìm ra hang động của Pancho Villa.

Khi đó, Dusty lên kế hoạch trưng dụng Blondie để tự tìm ra kho báu.

Hannibal vẫn còn bị sốc do chứng kiến cái chết bất ngờ của Dusty, mặc dù hắn bỏ mạng do lòng tham của chính hắn. Nếu không cố gắng tuyệt vọng để chiếm đoạt kho báu thì hắn đã còn sống rồi.

Mọi người dừng lại bên con suối để ngựa và lừa uống nước gặm cỏ khoảng mười phút. Sau khi đi thêm được vài cây số, Hannibal nghe một tiếng động lạ lùng: tiếng be xa xa của nhiều con burro. Blondie hồi âm rồi hấp tấp chạy lon ton. Tiếng lừa be lớn hơn khi ra khỏi rừng.

Ồ đó, hàng kilômét bãi cỏ trải dài trên vùng đồi. Và có hàng trăm con burro hoang chạy đây đó, gặm cỏ.

Blondie đứng yên lại, hai cái tai dài dựng thẳng, rung lên do kích động. Rồi nó be lên một tiếng vừa cao thê vừa mạnh. Khi đó Hannibal bước xuống để cỡi dây cương cho nó và gãi cổ nó.

Blondie nhìn Hannibal một hồi lâu bằng đôi mắt to hiền lành. Nó cạ mũi vào Hannibal, như để cảm ơn cậu đã đưa nó trở về với đồng loại. Rồi nó chạy lon ton đến Brit đang ngồi trên ngựa, cạ vào chân Brit. Brit cúi xuống vuốt đầu nó.

Không nán lại thêm, Blondie vui vẻ chạy trở về với bầy lừa hoang.

Hannibal leo lên ngồi sau lưng Mercedes rồi cả đoàn đi tiếp. Nếu đi nhanh, có thể đến làng trước khi trời tối. Từ đó, Brit sẽ gọi điện thoại cho cha ở Chihuahua kể lại những sự kiện vừa mới xảy ra cho cha yên tâm.

Còn Ba Thám Từ Trẻ, thì ngày mai sẽ lên xe đò trở về Rocky.

- Ta sẽ còn gặp lại nhau ở Los Angeles – Bob hứa với người bạn mới ngồi chung con ngựa của Dusty. Ta sẽ đi nghe nhạc rock, ta sẽ thảo luận về các thể loại nhóm rock.

- Tuyệt! Brit kêu lên. Anh có quen hai cô bạn ở L.A. ta có thể đi chơi cả bốn.

- Ừ, có thể.

Bob nghĩ khi về, mình sẽ bận bịu với mấy cô bạn gái riêng là đủ rồi.

Peter ngồi sau lưng Ascencion đang nghĩ đến Kelly. Peter đã nói với cô bé là sẽ đi vắng ít nhất mười lăm ngày. Không biết tình cảm của cô bé dành cho Peter có đậm đà thêm lên sau mười ngày vắng mặt không? Dù sao, cô bé đã có ít thời gian hơn để quên Peter. Và đằng nào, cô bé cũng đã tặng Peter một cái áo thun có tên cô bé trên đó mà!

Kelly ơi, Peter nghĩ bụng, em hãy chờ nghe anh kể lại anh đã thoát khỏi núi lửa như thế nào.

Hannibal đang nghĩ đến com và đậu. Từ nay đến hết đời, Hannibal không muốn nhìn thấy một hạt com hay hạt đậu nào. Đúng là Hannibal đã giẫm được ít nhất năm kí, nhưng vị giác của Hannibal đang buồn chán, Hannibal nóng lòng muốn được ném lại món xà lách cà chua.

Tuy nhiên trước hết, Hannibal phải đãi Bob và Peter một cái pizza to. Cả ba đều xứng đáng như thế.

Peter liếc nhìn Bob đang đi ngang mình. Dòng chữ ghi trên áo thun của Bob đúng hơn bao giờ hết.

Những người sống sót.

Sau tất cả những gì đã trải qua trên vùng núi, Ba Thám Từ Trẻ đã xứng đáng với biệt danh này.

Những người sống sót..

Bạn đang đọc truyện *Vụ Bí Án Con Lừa Đంగ Đánh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.